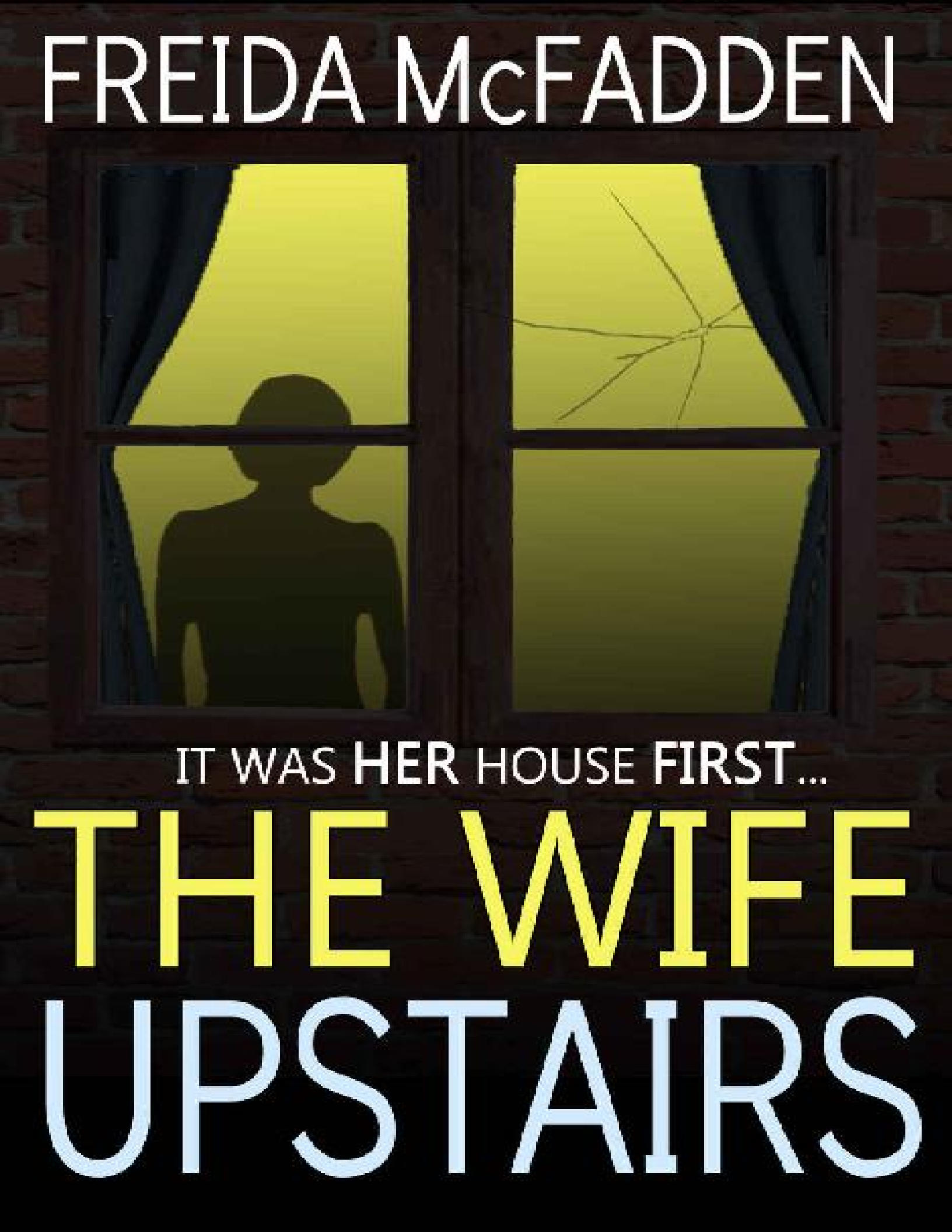
FREIDA McFADDEN

IT WAS HER HOUSE FIRST...

THE WIFE UPSTAIRS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Üst Kattaki Kadın

FREIDA MCFADDEN tarafından yazılmış bir roman

OceanofPDF.com

Üst Kattaki Kadın
© 2020 Freida McFadden tarafından. Tüm hakları saklıdır. Kapak resmi Melanie W. tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarların hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Kitaptaki karakterlerin hiçbiri gerçek bir kişiye dayanmamaktadır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfi ve kasıtsızdır.

OceanofPDF.com

Kızlarıma

OceanofPDF.com

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25

Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54

Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61 Sonsöz
Teşekkür

OceanofPDF.com

Bölüm 1
Ekim, 2019

Yarım saniye bile tereddüt etseydim, her şey farklı olurdu.

Kaldırımın her yerinde kan olurdu. Gıcırdayan tekerlekler. Yoldan geçenlerin çığlıkları. Sonra bir ambulans. Bir itfaiye aracı. Ya da belki doğrudan morga bir yolculuk. Akrabalara hüzünlü çağrılar - bir koca, bir kız, bir oğul.

Hayatım boyunca kahramanca bir şey yapmadım. En büyük aday, binamın yanındaki sokakta beslediğim kedi olabilir. Ama bir sokak kedisini beslemenin kahramanlık sayılacağından emin değilim. Ayrıca, o kedinin sonunda birini ısırdığını duydum, bu yüzden belki de sadece kötü huylu bir kediye yardım ve yataklık ediyordum.

Ama bugün, kırmızı ışıkta durmaya niyeti olmadan hızla ilerleyen kırmızı Ford Taurus'u gördüm. Zorlukla kaldırabildiği iki market poşetiyle boğuşan kambur yaşlı kadını gördüm, yaklaşan çarpışmadan habersizdi. Ve Ford kırmızı ışıkta yaya geçidine dalmadan bir saniye önce onu tutup geri çektim.

Onun hayatını kurtardım. Hayatımda ilk defa bir kahramanım. "Tanrı aşkına senin neyin var? Delirdin mi sen?"

Yaşlı kadın beklediğim kadar minnettar değildi. Aslında, bu yetersiz bir ifade. Sulu mavi gözlerindeki zehirle bana bakıyor, gıdıları öfkeyle titriyor. Büyük boy açık pembe çantasıyla bana bir tane patlatacakmış gibi görünüyor.

Bunun nedeni onu yakaladığımda (hatırladığınız gibi hayatını kurtarırken), zamanın önemi olmasaydı olabileceğim kadar hassas davranmamış olmam olabilir. Yani onu yere düşürdüm. Ama adil olmak gerekirse, ben de düştüm. Ve sanırım onun düşüşünün etkisinin çoğu, benim üzerime düşmesiyle köreldi.

Ayrıca, sonbaharda yiyeceklerini düşürdü. Ve şimdi her yerde bakkal var. Yani, *her yerde*. Şehriyeli tavuk çorbası kutuları, kremalı mısır kutuları, yeşil fasulye kutuları, hepsi kaldırımda yuvarlanıyor, kaçmaya çalışıyor.

"Bana saldırmaya çalıştın!" diye bağırıyor kadın ayağa çalışırken. Kısa süreliğine dengesini kaybettiğinde tükürüğünden bir parça çeneme çarpıyor. Onu sabitlemek için uzandım ama bana bir somun beyaz ekmekle vurdu, ben de bir adım geri çekildim.

"Bir araba sana çarpacaktı," diye açıklamaya çalışıyorum. Sokağa yuvarlanmak üzere olan bir kutu domates çorbasına uzanıyorum. Tanrım, ne kadar çok konserve var. Neden bu kadar çok konserve almış ki? Bu kadının bir *buzdolabı* yok mu?

Kadın hayatı boyunca hiç bu kadar saçma bir şey duymamış gibi homurdanıyor. "Araba falan yoktu. Sen bana *saldırdın*. Ben kendi işime bakıyordum ve sen beni ittin! Ve şimdi seni saldırıdan dava edeceğim! Ve şahitlerim var!"

Etrafına, karşıdan karşıya geçerken çoğunlukla üzerine basan yayalara bakıyor. Benden başka kimse burayı temizlemeye yardım etmeye çalışmıyor bile. İnsanlar gerçekten bu kadar kaba mı? Bunun kaldırımda yuvarlanan teneke kutuları kovaladığımız yeni bir oyun olduğunu mu sanıyorlar? Sonunda takım elbiseli bir adam önümüzde durdu ve sorulmadan yiyecekleri toplamaya başladı. Yaşlı kadın onu minnettar bir gülümsemeyle ödüllendiriyor ki bu, bana hâlâ dik dik bakıyor oluşuyla tam bir tezat oluşturuyor.

Bu biraz haksızlık gibi görünüyor, çünkü onun hayatını kurtaran *bendim*.

"Çok teşekkür ederim genç adam," diyor yaşlı kadın beyaz saçlarını okşarken. "Yardım etmek için çok naziksiniz."

"Sorun değil," diyor adam. "Sizi mücadele ederken görüp de nasıl durup yardım etmem?"

Bir sıra düz, beyaz dişi ortaya çıkaran bir sırıtışla parlıyor. Ailem diş tellerini karşılayamadı, bu yüzden iki kesici dişim çarpık ve bu konuda kendime güveniyorum. Hayalim, eğer yeterli param olursa, onları düzelttirmek. Ama piyangodan para çıkmadığı sürece böyle bir şey olmayacak. Ve bir bilet alacak param bile yok.

"Başka kimse durmadı," diye belirtiyor kadın. Bana bir bakış fırlatıyor. "Ve şuradaki korkunç kız beni aşağı itti! Sen gördün, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor. Bir kutu yabanmersini kovalamakla meşgul.

Boynunu tutuyor ve inliyor. "Sanırım boynum kırıldı! Muhtemelen bir ambulans çağırmalıyım."

İstemsiz bir nefes verdim. "Ambulans mı?"

"Bu doğru," diye tersledi beni. "Sahip olduğun her şey için seni dava edeceğim. Artık bir tanığım var!"

Sahip olduğum her şey için bana dava mı açacak? İyi şanslar. Şu anda banka hesabımda sadece örümcek ağları var. İsterse borcumu alabilir.

"*Sen* benim şahidimsin," diyor yaşlı kadın adama. "Beni nasıl aşağı ittiğini gördün, değil mi?"

Kaldırımdan bir kutu yumurta alır. Kırıp açtığında içinde üç yaralı bulur. "Evet, gördüm."

Yaşlı kadın muzaffer bir edayla gülümser. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "O senin hayatını kurtardı, biliyorsun," diyor. "Kırmızı ışıkta geçen bir araba vardı. Sana çarpmak üzereydi."

Gözleri büyüdü. "Bunu !"

"Hayır, değilim." Sesi düz, tartışmaya yer bırakmıyor. "O senin hayatını kurtardı. O olmasaydı ölmüş olacaktın." Çantasına bir kutu soğan atıyor. "Ona teşekkür etmelisin."

Yaşlı kadın ikimizin arasına bakıyor, yüzündeki kırışıklıklar koyulaşıyor. "Oh, anladım. İkiniz işbirliği yapıyorsunuz."

"*Cahoots*?" Adamın dudaklarına bir gülümseme dokunuyor. "Yemin ederim, bu kadınla hayatımda daha önce hiç karşılaşmadım."

Birden adamın oldukça yakışıklı olduğunu fark ettim. Gür kestane rengi saçları, canlı yeşil gözleri var ve ayrıca takım elbisesinin içini oldukça güzel dolduruyor. Genelde böyle şeyleri fark etmem, ama fark etmemek zor.

"Sana inanmıyorum!" Kadın pembe çantasını göğsüne bastırıyor. Çoğunlukla eski haline getirilmiş olan iki market poşetini arıyor. Hâlâ bir yerlerde yuvarlanan ve eninde sonunda bir kaldırım ızgarasına düşecek birkaç teneke kutu olduğundan şüpheleniyorum. "Bu bir çeşit dolandırıcılık. Bunu duymuştum. Muhtemelen Nijerya'daki bir prense bir sürü hediye kartı almamı istiyorsun."

Adamın ağzı açık kalır. "*Nijerya'da bir prens* mi?"

Ama yaşlı kadın tek kelime daha duymak istemiyor. Elinde alışveriş poşetleriyle sokağa fırlıyor, caddeyi koşarak geçerken neredeyse bir taksinin altında kalıyordu. Ama başarıyor.

Çömeldiğim yerden doğruluyorum, baldırlarım acıdan çığlık atıyor. Bu birinin hayatını kurtarmaya çalıştığım son seferdi. Dersimi almıştım.

Bana sadece bağırdılar. Ve şimdi geç kalıyorum.

"Hey." Yeşil gözlü ve takım elbiseli seksi adam hâlâ yanımda duruyor. "Temizlenmek istersen şurada tuvaleti olan bir kahve dükkanı var."

Temizlendi mi?

Kıyafetlerime bakıyorum. Bu sabah en temiz beyaz gömleğimi ve gri kalem eteğimi giymiştim çünkü iki hafta önce işten çıkarıldığımdan beri ilk iş görüşmemi yapacaktım. Harika bir iş değil, sadece barmenlik, ama buna ihtiyacım var, hem de çok.

Ne yazık ki bu sabah erken saatlerde yağmur yağdı. Ekim ayının sonu olduğu ve her yer yapraklarla kaplı olduğu için, yağmur dökülen yapraklarla karıştı ve hepsi bir tür iğrenç kahverengi macuna dönüştü. Ve bu kahverengi yaprak macunu şu anda temiz beyaz gömleğimin ve gri kalem eteğimin her yerinde. Çamurda yuvarlanmış gibi görünüyorum. Bu kurtarılamaz. Tek seçeneğim eve gidip üstümü değiştirmek. Ama iş görüşmem...

On beş dakika. Lanet olsun.

İnsanların hayatını kurtarma işinde yeniyim. Sonu hep böyle berbat mı biter? Yine de şaşırmamalıyım. Her şeyin beklenmedik bir şekilde ters gitmesi hayatımın bir düzeni gibi görünüyor.

Adam kaşlarını birbirine çatmış bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Peki." Yıkık dökük mülakat kıyafetime bakıyorum. "Tamamen iyi. Kesinlikle, tamamen iyi."

Sadece bana bakıyor. Bu adamda ne var bilmiyorum ama bana bakışındaki bir şey kalbimi ona dökmek istememe neden oluyor.

Ya da kıyafetlerimi yırtarım. Ondan da biraz. Oldukça ateşli. Ve benim için uzun zaman oldu. *Uzun* bir süre. Sanırım o zamanlar görevde farklı bir başkan vardı. Kevin Spacey hala saygı duyulan bir aktördü. Brad ve Angelina mutlu bir çiftti. Anlamışsınızdır.

"Bir iş görüşmem var," diye itiraf ediyorum. Yaprak macununa bulanmış gömleğimin kolunu kaldırıyorum. "Bir iş görüşmem *vardı*. İyi geçeceğini sanmıyorum. Aslında, sanırım iptal etmeliyim."

Kaşlarını kaldırıyor. "İş mi arıyorsun?" Omuz

silkiyorum. "Evet. Sayılır."

Umutsuzca, aslında. Ev sahibim dün, Cuma gününe kadar kirayı ödemezsem, Cumartesi günü kapıma tahliye tebligatı geleceğini söyledi. O zaman sokakta karton bir kutuda yaşamak zorunda kalacağım, çünkü bu benim son seçeneğim.

"Ne tür bir işti?"

"Bu barmenlik yapıyordu." Asgari ücret ödenen köhne bir barda. "Ama... Yani, mevcut olan bu. Bu noktada..."

Ne kadar çaresiz olduğumu belli etmeden konuşmayı bırakıyorum. Ne de olsa bu adam bir yabancı. Benim iç karartıcı hayat hikâyemi dinlemek istemiyor.

Ama yüzünde yine o gülümseme var. Bulaşıcı bir sırıtış bu, her tarafım yaprak macunuyla kaplı olmasına ve bu ay kirayı ödeyebilmek için tek şansımı kaybetmek üzere olmama rağmen benim de sırıtmak istememe neden olan türden bir sırıtış.

"Kadere inanır mısın?" diye soruyor.

Başımı yana eğiyorum. *Kadere* inanır mıyım? Bu nasıl bir soru böyle? Çok iyi bir hayatı olan birinin sorabileceği türden bir soru gibi görünüyor. Çünkü şimdiye kadar bana dağıtılan kartların hepsi kaybettiren kartlardı. Ailemden başlayarak. Ve sonra Freddy. Eğer kader varsa, tek söyleyebileceğim benden pek hoşlanmadığı.

"Ben de bir görüşme için şehirdeyim," diye devam etti adam, cevabımı duymayı beklemeden. "Aslında bir iş için biriyle görüşecektim. Ama o gelmedi. Bu yüzden..."

Ona bakıyorum. Düşündüğüm şeyi mi söylüyor? "Ne tür bir iş?"

"Şey, bu..." Tereddüt ediyor, sonra kafasını kafeye doğru sallıyor. "Dinle, neden bunu konuşmak için içeri girmiyoruz? Sana bir fincan kahve alırım.

-"İşine yarayacak gibi görünüyorsun." Bana sırıtıyor. "Ben Adam, bu arada. Adam Barnett."

"Sylvia Robinson."

"Memnun oldum, Sylvia."

Bana elini uzattı, ben de sıktım. Güzel bir tokalaşması var. Sıcak ve sert, ama elimin kemiklerini kırmaya çalışıyormuş gibi değil. Neden bazı erkekler elini böyle sıkar? Neyi kanıtlamaya çalışıyorlar?

Tabii sonra kendi elimin yaprak macunuyla kayganlaştığını fark ettim. Bugün benim günüm değil. Ama Adam elini pantolonuna silmiyor.

titremesi bitti - ona bir avuç çamurlu yaprak verdiğim için hiç de endişeli görünmüyor.

"Peki ne diyorsun?" diye sorar.

"Ben, uh..."

Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum. İş iştir. Ve bu adam yeterince iyi görünüyor. Sokaktaki yaşlı kadının yiyeceklerini temizlemeye zahmet eden tek kişi o. Ve kadın bana saldırırken beni savundu. Bir işe çok ihtiyacım var ve şu anda tek şansım bu. Ayrıca, yaşadığım sabahtan sonra oturup biraz kahve içmek (ve ellerimi yıkamak) güzel olurdu.

Ama nedense midemdeki o korkunç duyguyu bir türlü atamıyorum.

Bir keresinde insanların ölüme yakın kalp krizi geçirdiklerinde bir kıyamet hissine kapıldıklarını okumuştum. Göğüs ağrısı başlamadan önce, sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi bir batma hissi tanımlıyorlar. Bu, kimsenin açıklayamadığı, yaygın olarak tanımlanan bir olgudur. Ama korkunç bir şey olmak üzereyken insanlar *bunu bilir*.

Ve Adam Barnett'e baktığımda, bir an için, bu duyguya kapılıyorum. Doom.

Sanki onu o kafeye kadar takip edersem korkunç bir şey olacakmış gibi.

Ama bu çok saçma. Hayatım boyunca şansım hep kötü gitti, bu yüzden elbette her şeye şüpheyle yaklaşacağım. Kadere inanmam, önsezilere de inanmam. İnandığım şey, elime biraz para geçmezse birkaç gün içinde evsiz kalacağım. Times Meydanı'nda numaralar çevirmek bana göre değil.

"Tamam," dedim. "Hadi kahve içelim."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Düşündüğümden de kötü.

Adam'ın beni getirdiği küçük kafedeki banyo aynasında kendime bakıyorum. Tişörtümde yaprak macunu olduğunu biliyordum ama ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim. Gömleğimin kollarında, sırtımın her yerinde ve popoma yapışmış yaprak parçaları var. En azından eteğim beyaz değil. O yüzden onu silsem yeter. Ama tişört ümitsiz vaka.

Dahası, büyük bir çamurlu yaprak yığınının içinde kaymış bir kadın gibi görünüyorum. Boynumda ve çenemde birkaç parça döküntü var ve kirli sarı saçlarım bir YouTube videosundan nasıl yapıldığını öğrendiğim ayrıntılı Fransız kıvrımından kısmen çözülmüş. Saç Gurusu Yolanda'dan adım adım talimatlar almadan asla yeniden yapamayacağımı bildiğim için tokaları çıkarıp saçlarımı sallıyorum.

Lavabonun musluğunu açtım. Su buz gibi soğuk tabii ki. Isınması için birkaç saniye bekliyorum ama bugün o kadar şanslı değilim. Onun yerine yüzüme soğuk su sıçratmak zorunda kalıyorum. Ne yazık ki bu da ucuz maskaramın Frankenstein'ın Gelini gibi akmasına neden oluyor, bu yüzden hepsini silmem gerekiyor. Gençken çok daha fazla siyah göz makyajı yapardım, ama hala makul miktarda yapıyorum ve makyajsız yüzüm solgun ve sade görünüyor. Ama çantamda hiç yok, o yüzden bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

Çamurlu gömleğime su sıçratmaya başladım. Kir ve yaprakları (çoğunlukla) çıkarıyor, ama şimdi her tarafımda koyu ıslak lekeler var. Ayrıca, ıslak kumaşın transparan olduğu giderek daha belirgin hale geliyor.

Lanet olsun. Oraya bu şekilde çıkamam. Hele ki bu potansiyel bir iş görüşmesiyken. Ya da potansiyel olarak... başka bir şey. Her neyse, tamamen uygunsuz görünüyorum.

Banyo kapısına vuruluyor. Çok uzun süredir buradayım ve başka birinin içeri girmesi gerekiyor. "Bir dakika içinde çıkacağım!"

"Ben Adam," diyor kapının arkasından gelen ses. "Senin için bir şeyim var."

Kapıyı gözlerini görebileceğim kadar aralıyorum. Sağ elinde bir şey tutuyor.

"Bu bir gömlek," diyor. "Benim arabamdan aldım. Seninkinin harap olduğunu söyleyebilirim."

Elimi aralıktan uzatıp gömleği ondan alıyorum. Küçük beden bir tişört. Pembe. Onun olmadığını tahmin ediyorum.

Ben daha sormadan, "Karımın." dedi.

"Oh!" diyorum. Ama aslında düşündüğüm şey: oh.

Tabii ki bir karısı var. Takım elbise içinde harika görünen, otuzlu yaşlarında, hoş bir adam. *Tabii ki* bir karısı var. Bu adamlar asla bekar olmaz. Yüzüğü fark etmemiştim, ama dürüst olmak gerekirse, dikkatim dağılmıştı.

Yine de bu iyi bir şey. Çünkü eğer gerçekten benim için bir işi varsa, yapmam gereken son şey anlamsız bir flört ile bunu berbat etmektir. Zaten flört etme konusunda berbatım. Eğer mutlu bir evliliği varsa, bu konu kapanır. Ben de yeni bir işe ve hayatımı yeniden yoluna koymaya odaklanabilirim.

"Teşekkürler Adam," diyorum. "Bir dakika

içinde çıkacağım." "Acele etme."

Banyo kapısını kilitledim ve beyaz gömleği çıkardım. Küçük bir top haline getirip çantamın derinliklerine dolduruyorum. Sonra pembe tişörtü giyiyorum. Sağa sola dönüp yansımama hayranlıkla bakıyorum. Üzerime eldiven gibi oturuyor, çok gurur verici. Teşekkürler, Bayan Barnett.

Dışarı çıkmadan önce çantama uzanıyorum ve bir tüp kırmızı ruj çıkarıyorum. Solgun yüzümü aydınlatan taze bir kat sürüyorum. Evet, o evli. Ama yine de.

Lokanta sıkışık ve Adam sadece iki kişinin oturabileceği bir yer kapmış. Bize çoktan kahve sipariş etmişti ve kabinin boş tarafının önünde beni bekleyen bir fincan vardı. Beni gördüğünde gözleri parlıyor ve oturmam için eliyle işaret ediyor. Sol eline bakmak için bir saniyemi ayırıyorum ve beyaz altın alyansın orada durduğundan emin oluyorum. Bunu nasıl gözden kaçırdım?

"Sana bir fincan kahve getirdim. Umarım iyidir. Masada krema ve şeker var."

Koltuğuma kayıyorum. "Siyah alıyorum."

Acı ve siyah. Kahveyi sadece bu şekilde içerim.

"Ben de öyle." Adam kahve fincanını kaldırır ve uzun bir yudum alır. Titrer. "Ne gündü ama, ha?"

Başımı sallıyorum. Berbat bir gün geçirdiğimi biliyorum. Ama şu ana kadar nasıl bir gün geçirdiğini bilmiyorum. Sadece röportaj yapması gereken kişi

Göstermek mi? İfadesindeki bir şey bana bundan daha fazlası olduğunu düşündürüyor, ama sormak yasak gibi görünüyor. Kaba olmak istemiyorum, özellikle de başımı sokacak bir çatı için bu adama bel bağlamışken.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye sorar. "Ben ısmarlıyorum."

Açlıktan ölüyorum. Şu anda yoksulluk diyeti yapıyorum. Bu sabah kahvaltıda yediğim tek şey bir muzdu. Geçen hafta her akşam yemeğinde spagetti yedim, bu da sadece bir kutu spagetti ve bir kutu domates sosu almam gerektiği anlamına geliyor, toplam 5,39 dolar. Ama yapmak istediğim son şey potansiyel bir işverenin önünde yüzümü tıka basa doldurmak. Kahve yeterli olacaktır. "Hayır, teşekkürler."

Krema ya da şeker eklememiş olmasına rağmen kahvesini bir kaşıkla karıştırıyor. Diğer eliyle kravatını çekiştiriyor. Neden bu kadar gergin göründüğünü bilmiyorum. İş teklif eden *o*. Bu ekonomide, iş teklif eden herkes oldukça iyi durumda görünüyor. Evsiz kalmak üzere olan benim.

Tabii ki, işin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de gerçekten korkunç bir şeydir. Makul bir maaş karşılığında yapmak istemeyeceğim bir iş hayal etmeye çalışıyorum. Tuvaletleri temizlerdim. Kışın en soğuk gününde onun için kar kürerdim. Çöpünü dışarı çıkarırdım.

Onun çöpünü *yemezdim*. Eğer iş buysa, kabul etmezdim. Sanırım çizgiyi çektiğim yer burası. Çöp yemek yok.

"Eminim iş hakkında bir şeyler duymak istersiniz," diyor sonunda. "Sadede gelelim, değil mi?"

"Şey..."

Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Benim için çalışacaksın, benim evimde. Teknik olarak karım için çalışıyor olacaksın."

Kahvemden bir yudum ve onun gibi ürperiyorum. Vay canına, bu yüksek oktanlı. "Karın mı?"

"Evet." Alyansıyla oynuyor, onu dördüncü parmağının etrafında daireler çizerek döndürüyor. "Victoria... o hasta."

Kalbim sıkışıyor. "Hemşirelik eğitimim yok..."

"Oh, buna ihtiyacın olmaz." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Sabahları ona yardım edecek bir hemşiresi var. Geceleri de ben varım. Ama ben çalışırken, ona eşlik edecek birini istiyorum."

Her gün gelen bir hemşiresi mi var? Bu kadın oldukça hasta gibi görünüyor. Ona ne olduğunu sormak için can atıyorum, ama bunun

Kaba olmak. Ve gönüllü olarak bilgi vermiyor. Eğer bilmemi isteseydi, bana söylerdi. Eğer işi kabul edersem, muhtemelen öğreneceğim.

"Bütün gün yalnız," diye açıklıyor. "Evden çalışıyorum ama günün yirmi dört saati onunla birlikte olamıyorum. Sadece birinin onunla vakit geçirmesini istiyorum. Belki ona kitap okuyacak. Yemek sırasında onunla oturmak. Onunla arkadaş olun."

"Beni karının arkadaşı olmam için mi tutuyorsun?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım.

Adam'ın kulakları hafifçe pembeleşir. "Şey, bu şekilde ifade edersen..." "Özür dilerim," diyorum çabucak. "Bunu söylememeliydim. Yaptığın şey
Karınız için... güzel. Onun yalnız kalmasını istemezsiniz."

Ciddiyim. Karısının nesi var bilmiyorum ama onu önemsediği çok açık. Kendisi çalışırken onunla ilgilenmesi için birine para ödemeye razı. Bana bir şey olsaydı, muhtemelen kendimi huzurevinde falan bulurdum.

"Evden çalıştığını söylemiştin," diyorum. "Ne tür bir iş yapıyorsun
ne yapacaksın?"

Bilgisayarlarda çalıştığını söylemesini beklerdim, çünkü çoğu
evden çalışan insanların yaptığı gibi. Ama sonra "Ben bir yazarım." diyerek beni şaşırttı.

"Şaka yapıyorsun!" Kahvemden bir yudum alıyorum. "Benim duyacağım bir şey mi?"

Omuz silkiyor. "Belki."

Çok okuyan biri değilim, o yüzden çok satan bir yazar olabilir ve ben bunu bilemem. Muhtemelen, karısının arkadaşı olmam için bana ödeme yapabiliyorsa iyi iş çıkarıyordur. Ya da büyük bir mirası var. Ya da belki Victoria'nın parası vardır.

"Her neyse..." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "İşle ilgili bir şey daha var..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Uh oh, işte yakalamak geliyor. Dur tahmin edeyim: Görevlerimi tamamen çıplakken yerine getirmek zorundayım. "Evet?"

"Yerel değil."

"Yerel... değil mi?"

"Victoria ve ben Long Island'da
yaşıyoruz." Kaşlarımı çattım. "Long
Island'ın neresinde?"

"Sonuna kadar."

"Hamptons gibi mi?"

"Montauk."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Montauk, Long Island'ın ucunda. Atlantik Okyanusu'na girmeden gidebileceğiniz kadar uzakta. Brooklyn'deki stüdyo dairemden oraya gitmek iki saatten fazla sürer. Tabii arabam varsa, ki yok. Sanırım Long Island Demiryolunu kullanabilirim. Bunun ne kadar uzun bir yolculuk olacağını hayal bile edemiyorum.

"Bu biraz uzun bir yolculuk," diye itiraf ediyorum. "Ve benim arabam yok."

"Doğru." Kahve fincanını tekrar karıştırıyor. "Bu yüzden... Yani, eğer işi kabul edersen, bizim evde yaşayabilirsin. Kira ödemeden tabii ki. Ve ihtiyacın olan her şey için Victoria'nın arabasını kullanabilirsin."

Ağzım açık kaldı. Bunu teklif etmesini beklemiyordum. Tabii ki mantıklı. Montauk'ta yaşıyorsan, kalacak yer teklif etmediğin sürece şehirde senin için çalışacak birini bulmayı bekleyemezsin.

"Bu çok cömertçe," diyorum.

Yine o çarpık gülümsemesini sunuyor. "Son zamanlarda iş beni çok meşgul ediyor ve Victoria'nın bütün gün yalnız kalması düşüncesinden nefret ediyorum. Ayrıca kış bastırmadan önce birini bulmam gerekiyor. Kar görüşmeleri ayarlamamı daha da zorlaştıracak."

Bu iş tüm sorunlarımı çözecekti. Para kazanacaktım. Yaşayacak bir yerim olacaktı. Sağlık harcamalarımın beni düşürdüğü çukurdan sürünerek çıkmaya başlayabilirdim. Yeni bir başlangıç yapabilirdim. Bu harika olurdu.

Ama nedense varlığımın her zerresi ona hayır demem için haykırıyor. Dışarıda yaşadığım aynı yaklaşan kıyamet hissi. Eğer bu işi kabul edersem - Montauk'taki o eve gidersem - başıma korkunç bir şey gelecek.

Sadece korkunç değil. Berbattan da

beter. Bu işi kabul edemem.

"Muhtemelen maaş konusunu görüşmeliyiz" diyor.

Boğazımı temizliyorum. Bu tartışmayı sürdürmenin bir anlamı yok. Ona hayır demek zorundayım. "Dinle, Adam..."

"Haftada bin beş yüz dolar olur mu?"

Ağzım açık kaldı. *Ciddi* mi bu adam? Olması mümkün değil. Karısıyla takılmam için bana bedava oda *ve* yemek ve haftada 1500 dolar mı verecek? Bana bu kadar parayı nasıl ödeyecek? Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.

Ama eğer doğruysa, o para hayatımı değiştirecek.

"Sağlık sigortası da ayarlayabilirim," diyor hemen. "Ayrıca pazar günleri izinli olacaksın. Ve... iki haftalık tatil? Bu yeterli mi?" Yüz ifademi görünce ekledi: "Üç hafta. Üç hafta tatil."

Sanırım kendi mutluluğumda boğulacağım.

Bu işi kabul etmemek için hiçbir sebep yok. Evet, içgüdülerim onu geri çevirmemi söylüyor. Ama ne olmuş yani? Freddy bana hep başıma kötü bir şey geleceğini düşündüğümü söylerdi. *Doom and Gloom Sylvia*. Ama dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman haklıydım. Başıma kötü şeyler *geldi*. O kadar çok yandım ki, gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir fırsata karşı temkinli olmam mantıklı.

Bu iş, işleri tersine çevirmek için bir şans.

"Ne zaman başlamamı istiyorsun?" diye sordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Montauk'a giden tren yolculuğunun sonu yok.

Adam beni alıp oraya götürmeyi teklif etti, ama vicdanım onu gidiş-dönüş altı saat araba kullanmaya ve sonra da beni eve götürmek için bir altı saat daha araba kullanmaya zorlayamazdı. Benim için on iki saat araba kullansaydı, bu işi kabul etmek zorunda hissederdim. Hani bir adamla çıkarsınız ve size ıstakoz ısmarlar, sonra da kendinizi ona borçlu hissedersiniz ya, işte öyle bir şey.

Artık çıktığımdan değil. En azından bu on yılın geri kalanında o işi bıraktım.

Long Island Demiryolundayım ve Adam gidiş-dönüş biletimin ücretini karşılayacağına söz verdi. Tek başıma cam kenarı bir koltuk kaptım, trafiğe karşı gittiğimi düşünürsek bu o kadar da zor değildi ve zaten kimsenin her gün buraya kadar gidip gelmediğinden oldukça eminim. Kulaklıklarımı taktım ama manzarayı seyrederken müziği kapatıyorum. İlk başta bir sürü ev ve bina var. Sonra daha az ev ve daha az bina. Sonra sadece evler. Şimdi çoğunlukla yeşil.

Ve hala bir saatim daha var.

Yolculuğun geri kalanında beni eğlendirecek bir şeyler bulmak için telefonumu çıkarıyorum. Kilit ekranında Freddy'den bir mesaj vardı. Numaramı değiştirdim, ama bir şekilde almaya devam ediyor. Ortak arkadaşlarımızdan biri ona veriyor olmalı. Yine de numarasını değiştirmemiş, bu yüzden ekranda adı olmasa bile rakamları tanıyorum:

Lütfen bana bir şans daha ver. Lütfen Sylvie.

Telefona homurdanıyorum. Şimdiye kadar Freddy ona bir şans daha vereceğimi düşünmemeliydi. Onun yüzünden sokakta yaşamaktan kurtulmak için Montauk'a gidiyorum. Bu onun hatası. Tüm hayatım onun suçu. Numarasını engellemeye başladım ama engelleyemeden bir mesaj daha geldi:

Lütfen. Seni seviyorum. Ne dersen yapacağım.

Ve sonra resmen engellendi. Ama Freddy'yi , bir yolunu .

Adam beni için tren istasyonunda bekleyeceğini söyledi. Tren son durağına yanaştığında boynum kaskatı kesilmişti. Kendimi germek ve cesaretimi toplamak için bir an duruyorum. Adanın ucuna kadar süren uzun tren yolculuğu boyunca bu korkunç his gittikçe kötüleşti, ama onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Sadece uzun zamandır şehirde yaşadığım için huzursuz hissediyorum, hepsi bu.

Hafif bir ceket getirdim ama burası beklediğimden daha soğuk. Ve rüzgarlı. Trenden indiğim anda bir rüzgâr ceketimi kâğıttan yapılmış gibi delip geçiyor. Artık vücudumda hiç dolgu yok, bu yüzden daha sıcak havalarda bile çoğu zaman üşüyorum. Başka bir kazak giymeliydim.

"Sylvia!"

Adımı söyleyen tanıdık bir ses duyuyorum. Başımı çevirip platformun aşağısına bakıyorum; Adam bana çılgınca el sallıyor. Benden daha uygun giyinmiş, sıcak tutan mavi bir ceket, atkı ve başında siyah bir şapka var. Belli ki buranın havasını çok iyi biliyor.

Yüzünde çarpık bir sırıtışla koşarak yanıma geliyor. Geçen hafta içinde ne kadar yakışıklı olduğunu nasıl olduysa unutmuşum. O hantal siyah yün şapkasıyla bile, biraz sevimli olmaktan çok daha fazlası.

Ama aynı zamanda güzel bir yüzden daha fazlası. Adam Barnett'le ilk tanışmamızdan sonra eve gidip onu Google'da araştırdığımda, kendisine yazar derken aşırı alçakgönüllü davrandığını fark ettim. Bu adamın *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde bir numaraya yükselen üç kitabı var. İnternette onun zamanımızın en iyi modern yazarlarından biri olduğunu söyleyen makaleler var. Yeni Stephen King. Bu adam biri. Ve görünüşe göre, biraz münzevi.

Sonra Victoria Barnett'i Google'da arattım. Hiçbir şey bulamadım. Ve inan bana, baktım.

" misin?" diye soruyor endişeyle. "Yolculuk nasıldı?"

"Uzun." Göğsüme sarılıyorum ve titriyorum. "Biliyor musun, burası şehirdekinden on derece daha soğuk."

Gülüyor. "Evet. Bugün hava soğuk. Atkımı ister misin?"

Ben daha evet diyemeden koyu yeşil atkısını boynundan çözüyor. Nezaketle kabul ediyorum çünkü gerçekten üşüyorum. Çok centilmence bir jest. Ayrıca güzel kokuyor. Pahalı tıraş losyonu gibi.

Tamam, muhtemelen eşarbını koklamayı bırakmalıyım.

Adam beni otoparka götürdü. Anahtarlığına bastığında ve BMW'nin ışıkları yandığında içimde küçük bir heyecan kıvılcımı oluştu. Adam BMW kullanıyor. Daha önce BMW kullanan birini hiç tanımamıştım. Bir aracım bile olmadı. Freddy hurda bir araba kullanıyordu; boyatmaya parası yetmediği için her tarafı çizik içinde olan ikinci el bir Ford Fiesta. Çoğu zaman arabayı çalıştırmak için aşağı inip onu itmemi isterdi. Adam, arabasına nasıl baktığımı görünce hafifçe utanmış görünüyor.

"Sakın ," diyor. "Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Zengin bir pislik arabam var." Deri sürücü koltuğuna kaydı ve ben de onun yanındaki arabaya tırmandım. Vay canına, deri. Elimi malzemenin üzerinde gezdirdim. "Ama karda çok iyi yol tutuyor. Victoria da çok severdi."

Elimde olmadan karısından geçmiş zamanda bahsettiğini fark ettim. İlk görüşmemizden bu yana birkaç kez telefonda konuştuk ve karısının hastalığı konusunda çok belirsiz davrandı. Neden bana söylemek istemediğinden emin değilim.

Yani, ona bakacak olan kişi benim. Nesi olduğunu bilmem gerek. Artriti mi var? Lupus? Gerçekten kötü gıda alerjileri mi? Hayal bile edemiyorum.

Adam ne düşündüğümü anlamış olmalı, çünkü ana yola çıkarken ağzından kaçırdı: "Kafasından yaralanmış."

"Oh..."

"Yaklaşık dokuz ay önce merdivenlerden düştü." Yüzünü buruşturdu. "Bizim evde. Çılgın bir dolambaçlı merdivenimiz var ve... Bütün gün yayıncımla şehirdeydim, bu yüzden onu daha sonraya kadar bulamadım. Orada olsaydım..."

Son kelimelerde sesi kırılıyor. Onun için göğsümde bir sızı hissediyorum. Karınızın hasta olmasıyla uğraşmak yeterince kötü, ama kendinizi suçlamak daha da kötü. Acaba Victoria da onu suçluyor mu?

Yaklaşık yirmi dakika boyunca çoğunlukla sessiz bir şekilde yol aldıktan sonra, bir şehir bloğu boyunca uzanan demir bir kapıya rastlıyoruz. Adam arabasındaki düğmeye ve kapılar açıldığında, buranın onun yaşadığı yer olması gerektiğini anlıyorum. Etrafı lanet bir kapıyla çevrili devasa bir evde yaşıyor. En azından bir hendek ve bir ejderha yok, ama bu beni şaşırtmazdı.

Adam ağzımın açık kaldığını fark etmiş olmalı. "Burada emlak ucuz," diye açıklıyor. "Neredeyse yok pahasına kocaman bir ev alabilirsin.

Bu yüzden buraya taşınmak istedik. Her ne kadar çok uygun olmasa da."

"Evet," diye mırıldanıyorum, ama içimden bir ses yüz yaşıma kadar yaşasam bile böyle bir evi asla alamayacağımı söylüyor.

Evin ne kadar görkemli olduğu düşünüldüğünde, arazinin bu kadar dağınık olduğunu görmek şaşırtıcı. Çimler fena halde büyümüş. Her yerde yapraklar ve garaja giden yolda asılı dallar var. Tüm araziye biraz terk edilmiş bir görünüm veriyor. Biri bana burada kimsenin yaşamadığını söylese inanırdım. Özellikle de Adam'ın karısı içeride olduğu halde iki katlı evin içinde hiç ışık yanmadığı için.

"Eskiden bir bahçıvanımız vardı," diye açıklıyor. "Ama o... o artık bizimle değil..."

Yüzünde üzgün bir ifade var. Ne kadar çekici ve çılgınca başarılı olsa da, Adam zor bir hayat geçirmiş bir adama benziyor. En azından son zamanlarda zor günler geçirmiş. Bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Evin içi dışından bile daha görkemli. Sanki bir opera binasına giriyormuşum gibi hissediyorum. Oturma odası o kadar büyük ki, beni yutabilirmiş gibi hissediyorum. Sadece bu odaya beş stüdyo dairemi sığdırabilirim. Gerçek bir şömine ve geniş ekran bir televizyonun yanında kocaman bir seksiyonel kanepe var. Bu evdeki her şey pırıl pırıl yeni ve acı verici derecede pahalı görünüyor.

Adam beni izliyor, bu yüzden bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. Ama tek söyleyebildiğim, "Vay canına. Burası..."

"Büyük, değil mi?" Yüz ifadem karşısında yüzü aydınlanıyor; bu evi sevdiği çok açık. "Biz de bu yüzden istedik. Şehirde bir apartman dairesinde yaşıyorduk ve çok küçüktü. Victoria buraya ilk girdiğinde elleri havada daireler çiziyordu."

Victoria'yı anlayabiliyorum çünkü ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. Bu ev, ellerinizi uzatarak daireler çizmek için yapılmış.

Gözlerim şöminenin üstündeki rafta duran fotoğrafa takılıyor. Adam'ın kolunu sarı saçlı genç bir kadına doladığı bir fotoğraf. "Bu... bu o mu?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet..."

Beni kaba bulmayacağını umarak daha iyi görebilmek için bir adım daha yaklaşıyorum. Victoria... şey, o çok güzel. Altın sarısı uzun saçları var.

yüzünün etrafında ve mükemmel bir şekilde doldurduğu çarpıcı bir siyah elbise giyiyor.

Ama bakmadan duramadığım şey Victoria'nın yüzü. Güzel ama bundan daha fazlası var. Yüzü çok açık, dürüst, taze ve gülümsemesi çok dostça. Ben her zaman çok fazla makyaj yapmışımdır ama Victoria neredeyse hiç makyaj yapmıyor ve bu ona çok yakışıyor. Tanıştığınız ve anında hoşlandığınız türden bir insana benziyor. Fotoğrafta çok mutlu görünüyor.

gelecekler hakkında hiçbir fikri yok. "O çok

güzel," diyorum sonunda.

"Evet." Gözleri düşüyor. "Öyle."

Çok üzgün görünüyor, keşke bir şey söylemeseydim.

Boğazını temizliyor. "O üst katta. Onunla tanışmak ister misin?"

İkinci kata çıkmak için basamaklara bakıyorum. Uzun ve kıvrımlı bir merdiven olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Basamaklar neredeyse acı verecek kadar dik ve her sahanlıkta bir ayak için ancak yeterli yer var. Biri tüm kattan aşağı düşse, o kadar kolay kurtulamazdı. Merdivenlerin dibine bakıyorum ve fotoğraftaki sarışın kadının kolları ve bacakları bükülmüş bir şekilde orada yattığını hayal ediyorum.

Yine titriyorum. Bu evde cereyan mı var?

Adam'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, tırabzanlara can havliyle tutunuyorum. Merdivenlerden düşüp beyin hasarı geçirirsem, bana yirmi dört saat bakacak birini tutacak bir kocam yok, o yüzden bu basamaklarda çok dikkatli olsam iyi olur.

Merdivenleri çıkarken Adam bana "Onu yalnız bırakmıyorum," diye açıklıyor. "Hemşiresi Eva şu anda onunla birlikte. İşte bu noktada senin devreye girmeni umuyorum. Böylece Eva biraz mola verebilir. Ve... ben de."

Karısından uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu itiraf etmekten utanıyor. Ama ben anlıyorum. "Sorun değil."

Adam'ı uzun bir koridorda takip ediyorum. Bu ev çok büyük, burada en az beş ya da altı yatak odası olmalı. Beni koridorun en sonunda, sağda bir odaya götürüyor. "Burası Victoria'nın odası."

"Yatak odanızı paylaşmıyor musunuz?" kaçırdım.

Adam'ın yeşil gözleri genişler. Bunu neden söyledim ki? Neden böyle aptalca şeyler söyleyip duruyorum? Ben kimim ki onun uyku düzenini yargılıyorum?

"Hayır," diye cevaplıyor sonunda. "Çok fazla ekipmana ihtiyacı var ve... Biz sadece... Hayır, artık yok. Hayır."

"Elbette," diyorum çabucak. "Anladım."

Adam yumruğunu kapalı kapıya bir kez vuruyor. Sonra ben nefesimi tutarken bekleriz.

"İçeri gel!" diye sesleniyor aksanlı bir ses.

Adam odanın kapısını açtığında nefesimi bırakıyorum. İlk gördüğüm şey son derece iri bir kadın. Kısacık kesilmiş siyah saçları ve açık kahverengi bir teni var. Kolları benim üst baldırlarımın genişliğinde ve beni omzuna atıp sırtında evin içinde koşturabilecekmiş gibi görünüyor. Yaşını tahmin etmeye çalışıyorum ama otuz ile altmış arasında herhangi bir yaşta olabilir.

"Bay Adam," diyor tanımlanamayan bir aksanla. "Geri dönmüşsünüz."

"Evet." Çok zoraki bir gülümseme takındı. "Eva, Sylvia'yla tanışmanı istiyorum. Victoria'ya yardım edecek. Umarım." Bana göz kırptı. "Sylvia, bu Eva."

Gözlerini bana dikti. "Merhaba."

Eva ve benim çok iyi arkadaş olamayacağımızı hissediyorum. Boğazımı temizliyorum. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Victoria'yla tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Eva başını çeviriyor ve ben de bakışlarını pencereye doğru takip ediyorum. İşte o zaman tekerlekli sandalyenin arka cama bakacak şekilde yerleştirilmiş olduğunu görüyorum. Sandalyenin bir kafalığı var ama siyah kumaşın etrafından akan altın rengi bukleleri görebiliyorum.

"Bu o mu?" O olduğu gülünç derecede açık olsa da soruyorum.
Başka kim olabilir ki?

"Evet." Adam çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Gel ve merhaba de."

Hastane yatağının etrafında yürüyorum, yatağa girip çıkmak için mekanik bir asansör gibi görünen şeye takılmamaya dikkat ediyorum. Adam tekerlekli sandalyeye yaklaşmama izin vermek için kenara çekiliyor. Sandalye Victoria'nın yüzünü görebileceğim kadar eğik.

Ve kendime engel olamadan, boğuk bir nefes verdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Bu kadın alt kattaki fotoğraftaki kadın değil.

Öyle ama değil. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Eskiden o kadındı ama artık olmadığı çok açık. O kadının bir kabuğu.

Hâlâ aynı altın sarısı saçlara sahip ama fotoğraftaki gibi parlak değil, donuk ve gevşek. Sol taraftaki saç çizgisinin altından yılan gibi kıvrılan bir yara izi var. Mavi gözleri tüm ifadesini kaybetmiş ve tamamen farklı iki yöne bakıyorlar. Sol elmacık kemiği neredeyse çökmüş gibi görünüyor ve yüzünün her yanından aşağı doğru uzanan sivri, çirkin bir yara izi var. Bir an için, onca paraları varken neden ona estetik ameliyat yaptırmadıklarını merak ediyorum ama cevap çok açık. Artık nasıl göründüğü umurunda bile değil.

"Hey, Vicky." Adam'ın sesi yumuşuyor ve daha önce duymadığım şefkatli bir tona bürünüyor. "Bu Sylvia. Gerçekten çok hoş biri. Seninle biraz zaman geçirecek."

Victoria gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Sağ gözü doğrudan yüzüme bakıyor ama diğeri hâlâ pencerenin olduğu yönü işaret ediyor. Beni görüp görmediğini söylemek zor. Tek kelime bile etmiyor.

"Pek konuşmaz," diye açıklıyor alçak sesle. Sanki bizden yaklaşık bir metre uzakta olmasına rağmen duymamasını umuyor. "Başındaki yaralanma beyninin konuşmayı kontrol eden kısmını etkiledi. Bir şeyleri anlayabiliyor ama ne kadar anladığını bilmek zor. Çok fazla kelime çıkaramıyor. Bazen 'merhaba' ya da 'tamam' diyebiliyor ama çoğu zaman size kendi adını bile söyleyemiyor."

Son söylediği şeyde sesi hafifçe kırılıyor. Tüm bunları başka birine açıklamak onun için zor olmalı. Evlendiğiniz kişinin sizin kim olduğunuzu bilmemesinin ya da kendi adını bile söyleyememesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Merhaba Victoria," diyorum. Çok yüksek sesle ve çok yavaş konuştuğumu fark ediyorum, sanki işitme engelli bir çocukla konuşuyormuşum gibi. Eğer gerçekten oradaysa ve söylediklerimi anlayabiliyorsa, bunu çok kibirli buluyor olmalı. "Ben Sylvia. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Ve sonra, anlayamadığım nedenlerden dolayı, sağ elimi uzattım.

Bu otomatik bir harekettir. Herkesin hayatının bir noktasında, kibar olmak için el sıkışması öğretilir. Ancak Victoria'nın sağ kolu tekerlekli sandalyesinin kol dayanağına bağlı bir çukurda duruyor. Sol eli kucağında kıpırdanıyor ama sağ eli hareketsiz. Sanki ona yabancı bir nesne uzatmışım gibi benim sağ elime bakıyor. Eva bana çok aptalca bir şey yapmışım gibi bakıyor.

"Sağ tarafını hiç hareket ettiremiyor," diyor Adam.

"Doğru." Yüzüm yanıyor ve kendime bu işi kabul edersem, her zaman bu kadar garip olmayacağını hatırlatıyorum. Bir hafta sonra ne yapacağımı bileceğim ve kendimi daha fazla küçük düşürmeyeceğim. "Özür dilerim."

"En iyi rutini her gün aynı şeyi yapmak" diyor Adam. "Eva sabahları kalkmasına yardım edecek ve ikimizden biri yatma vaktiyle ilgilenecek. Siz sadece gün içinde yardımcı olursunuz. Yemekler, ihtiyacı olan şeyleri almak ve sadece ona eşlik etmek." Kaşları çatılmış bir halde karısının yüzüne bakıyor. "Yalnız kalmasından endişeleniyorum. O sadece... Çoğunlukla pencereden dışarı bakmayı ve belki biraz televizyon izlemeyi seviyor."

Victoria'nın pencereden dışarı bakışını takip ediyorum. Evin ön tarafını görüyor - aşırı büyümüş çimenleri, ağaçları ve küçük bir kulübeyi. Kapı uzaktan görünüyor.

"Dışarıda yürüyüş yapmaya ne dersin?" Ben önerdim. Adam'ın atkısını taktıktan sonra, uygun şekilde giyindiğimde o kadar da kötü olmadığını fark ettim. Sert soğuklar bastırmadan önce en az bir ayımız daha var.

Başını sallıyor. "Onu iyice sarıp sarmalamanız gerekecek ama eğer isterseniz onu merdivenlerden aşağı taşıyabilirim."

Ne demek istediğini anladım. Victoria belli ki merdivenlerden tek başına inemiyor. Ama bu da onu neden ikinci katta tuttuklarını merak etmeme neden oluyor. "Belki de alt katta uyusa daha iyi olur?"

Başını sallıyor. "Aşağıda sadece yarım bir banyomuz var ve sandalyesini sığdıracak kadar büyük değil. Ayrıca ikinci kattaki pencerelerden çok daha güzel bir manzara var. O burayı seviyor."

Yüzünde şefkatli bir ifadeyle tekrar ona bakıyor. Herhangi bir şeyden hoşlandığını ya da hoşlanmadığını nasıl ifade ettiğini anlayamıyorum. Yüzü tamamen boş. Gözleri görmese öldüğünü düşünebilirdim.

Arada bir göz kırpıyor ve sol eliyle gömleğindeki gevşek bir iplikle oynuyor.

Alt dudağımı çiğniyorum. Eğer bu işi kabul edeceksem, Victoria ile bir şekilde bağlantı kurmanın bir yolunu bulmalıyım. Ne de olsa yakın zamanda kalpten kalbe konuşmalar yapmayacağımız açık. Bol tişörtüne ve eşofmanına bakıyorum, şöminenin üzerindeki fotoğraftaki kıyafetinin ne kadar şık olduğunu hatırlıyorum. Her gün eşofman giymekten hoşlanan bir kadın olduğunu hayal edemiyorum.

Sonra boynundaki altın zincire gözüm takılıyor; zincirden minik bir elmas kar tanesi. Güzel ve pahalı görünüyor.

Bu zincir eski Victoria'nın bir anlık görüntüsü gibi.

"Çok güzel bir kolyen var Victoria," diyorum. Beni anlasın ya da anlamasın, her kadının iltifattan hoşlanacağını düşünüyorum.

Victoria mavi gözlerini tekrar kaldırdı. Bana bakıyor. "Teşekkür ."

Boğuk sesini duyunca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Konuşmasını beklemiyordum. Sesi biraz bulanıktı ama ne söylediği çok açıktı. Adam'a baktım, o da gülümsüyordu.

"Seninle konuştu!" Kulaktan kulağa sırıtıyor. "Neredeyse hiç konuşmaz! Bu inanılmaz. Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı." Bir elini onun omzuna koyuyor. "Sylvia iyi biri, değil mi?"

Victoria cevap vermiyor. Yine pencereden dışarı bakıyor. Oh neyse.

"Ondan fazla konuşmasını bekleyemezsin," diyor bana. "İnan bana, bu Sana iki kelime söylemesi çok büyük bir şey. Genelde tek kelime edersek şanslıyızdır." Başını sallıyor. "Her neyse, sana kalacağın odayı göstereyim."

Adam'ı Victoria'nın odasından çıkarken takip ederken, Victoria'ya son bir kez daha bakıyorum. Gözlerini pencereden ayırmıyor. Odaya girdiğimizin farkında bile değil. Ama Eva'nın gözleri bir ok gibi bizi takip ediyor. Yüzünde beni çok tedirgin eden garip bir ifade var.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Eva," diyorum ona.

Victoria gibi o da cevap vermiyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor. Bu çok rahatsız edici. Umarım bu kadınla fazla uğraşmak zorunda kalmam. Adam sadece sabahları buralarda olduğunu söyledi.

Adam'ın bana verdiği yatak odası muhteşem. Şehirdeki stüdyo dairemden daha büyük. Zaten bir yatak ve bir yatak ile döşenmiş

şifonyer ve küçük bir kitaplık. Yatağın üzerinde çarşaf ve battaniye bile var. Eksik olan tek şey yastığın üzerindeki nane şekeri.

"Umarım sorun olmaz." Ellerini birbirine kenetledi. "Eşyalarını buraya taşımak istersen bir kamyon bulabilirim ama bu eşyalar senin olsun."

"Mobilyalarıma ihtiyacım yok." Evimdeki mobilyalar Tanrı'nın lütfuyla bir arada duruyor. Ne zaman uyusam, gece yatağım çökecek diye korkuyorum. "Bu iyi olacak."

"Ya da oda sizin için çok küçükse, başka odalar da var..." Kapı aralığına bir göz atıyor. "En sondaki benim odam ama diğer odalardan birini alabilirsin. Bir de tavan arası var ama ben orada çalışıyorum."

"Hayır, söz veriyorum, bu harika." Yatağa oturuyorum ve neredeyse zevkten inleyeceğim. Örtüler parmaklarımın altında çok yumuşak duruyor. Neye mal olduklarını hayal bile edemiyorum. Acaba onları seçen Victoria mıydı? "Çok fazla odanız var."

Adam'ın yüzünde yine o üzgün ifade beliriyor. "Onları çocuklarla doldurmak gibi bir fikrimiz vardı."

Aman Tanrım. Bu adamın hayatıyla ilgili her şey çok *iç karartıcı*. Bu zavallı adam hayallerinin kadınıyla evleniyor, belli ki onu çok seviyor ve sonra kadın korkunç bir kaza geçiriyor, zar zor konuşabiliyor ve adamın kim olduğunu bile bilmiyor. Onu bir huzurevine tıkmak yerine evine götürüyor ve hayatını olabildiğince iyi hale getirmek için bir servet harcıyor.

Victoria şanslı bir kadın olmayabilir. Ama kocalar konusunda turnayı gözünden vurdu.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Adam'ın kaşları birbirine karışır. "Sana baskı yapmak istemem ama... İnsanlarla görüşmek için şehre gitmenin benim için ne kadar zor olduğunu görebilirsin. Sadece kış gelmeden bu işi halletmek istiyorum."

"I..."

Ona evet demeliyim. Bu işe ihtiyacım var. Ev sahibim kirayı ödemem için hafta sonuna kadar vaktim olduğunu söyledi ama banka hesabımda hiçbir şey yok. Yani bu olmayacak. Bu adam bana inanılmaz bir maaşın yanı sıra oda ve yemek ücreti ödemeye razı. Ve hatta sağlık sigortası, Tanrı aşkına. Bu işi kabul etmemek için deli olmalıyım.

Peki neden tereddüt ediyorum? Hayatımdaki diğer her şeyin cehenneme dönmüş olması, bunun da öyle olacağı anlamına gelmiyor.

"Sorun para mı?" Dudağını ısırıyor. "Daha fazla paraya mı ihtiyacın var?"

"Ondan değil." Kahretsin, bunu neden söyledim ki? Bu daha fazla para istemek için bir fırsattı. "Burada kendimi çok yalnız hissediyorum."

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Ne demek istediğini anlıyorum. Başta ben de öyle hissetmiştim. Ama o kadar da kötü değil. Yani, beş dakika uzaklıkta bir McDonald's var. Ve Victoria'nın arabasını kullanarak istediğin yere gidebilirsin. Kendini burada sıkışıp kalmış gibi hissetmeni istemiyorum... Ben Victoria ile kalırken akşamları dışarı çıkabilirsin."

"Doğru..."

"Bence burayı seveceksin." Hafifçe öne eğiliyor, böylece eşarbındaki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Farkında olmadan, bana kalmam için bir neden daha veriyor - patronum seksi. "Burası çok sessiz ve alışveriş merkezi hemen köşeyi dönünce. Victoria burayı kesinlikle sevdi. Ta ki..."

Ona gerçekte ne düşündüğümü söyleyemiyorum, yani bu ev beni ürkütüyor. Belki Victoria burayı seviyordu ama ben sevmiyorum. Ve bu konuda, karısı da beni ürkütüyor. Onda bir şey var ve o boş ifade beni korkutuyor. Korkunç bir şey yaşamış bir kadın hakkında söylenecek çok kötü bir şey ama elimde değil.

Ama ne ki? Sokakta yaşamak istemiyorum.

"Tamam," dedim. "İşi kabul edeceğim."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Evdeki topak topak yatağımda uzanırken, Montauk'taki evdeki yatağı hayal ediyorum. O ipeksi çarşafları ve sıcacık battaniyeyi. Bahse girerim o evde gece boyunca en az üç kez siren sesleriyle uyandırılmayacağım. Ve geçen hafta bir gece silah sesleriyle. Burada yeterince uzun kalsaydım, serseri bir kurşunun bana isabet edeceğinden eminim.

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Ama aynı zamanda, o devasa evde yaşama düşüncesi beni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkutuyor.

Beni hangisi daha çok korkutuyor bilmiyorum - ev mi yoksa Victoria'nın kendisi mi? Gözlerimi kapattığımda, yüzündeki o boş ifadeyi hala görebiliyorum. O eve taşındığında sağlıklı ve mutluydu. Şimdi ona bir bakın.

Keşke bu işi kabul etmek zorunda olmasaydım. Keşke başka bir seçeneğim olsaydı.

Telefonum küçük komodinimin üzerinde yüksek sesle çalıyor. Elime alıyorum ve ekrandaki kelimelere .

Pencereye gel.

Tanımadığım bir numara ama bu tanımadığım biri olduğu anlamına gelmiyor. Daha büyük olasılıkla, tanıdığım birinin kullan at bir telefon aldığı anlamına gelir, böylece onları engellediğim halde bana mesaj atabilirler.

Yani, ben Freddy.

Cevap yazıyorum:

Git başımdan.

Pencereye gelene kadar olmaz.

Stüdyom o kadar küçük ki yatağımla pencere arası bir metreden az. İki basamakla ikinci kattaki pencereme çıkıyorum ve karşımda Freddy'yi görüyorum. Biraz yağmur yağıyor ve koyu kahverengi saçları kafatasına yapışmış. Pencereme bakarken yağmur damlalarını göz kırparak uzaklaştırıyor.

İçimi çektim ve pencereyi açtım. "Git buradan, Freddy. Ciddiyim."

"Sylvie..." Bana bakarken bol kotunun cebini karıştırıyor. "Bana bir şans daha vermelisin. Seni seviyorum."

"Unut ."

Cebinden cep telefonunu çıkarıp havaya kaldırıyor. Bir saniye sonra, Peter Gabriel'in "In Your Eyes" şarkısı

Komşularımı uyandırmak için. "Lütfen beni affet, Sylvie."

Gözlerimi deviriyorum. Freddy, *Say Anything* filminde John Cusack'ın Ione Skye'ı geri almak için Peter Gabriel'i patlatan bir müzik kutusu tuttuğu klasik sahneyi yeniden yaratıyor. Ve filmde işe yarıyor. Çünkü o bir *film*. Ayrıca John Cusack ve Ione Skye benim Freddy Ruggiero ile yaşadıklarımı yaşamamış iki çocuktu.

Her neyse, Freddy *Say Anything*'in en sevdiğim filmlerden biri olduğunu biliyor. olduğu sahnede gözyaşı döktüğüm için benimle hep dalga geçerdi. O yüzden bunu denemek istemesi mantıklı. Ama hiç şansı yok. Belki aptal bir telefon değil de gerçek bir müzik kutusu getirseydi. Ama o zaman bile, muhtemelen olmaz.

"İyi geceler Freddy," diyorum ve pencereyi çarparak kapatıyorum.

Hâlâ adımı haykırdığını duyabiliyorum ama görmezden geliyorum. Freddy'yi asla geri almayacağım. Eğer benimle olmak isteseydi, ona en çok ihtiyacım olduğu anda asla gitmemeliydi. Brooklyn'den defolup gitmenin tek iyi yanı, beni bulamayacağından emin olmam.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

"Yanında götürdüğün gerçekten bu kadar mı?"

Adam Long Island'a taşınmama yardım etmek için şehre gelmekte ısrar etti. Bir kamyon kiralamayı teklif etti ama ona buna gerek olmadığını söyledim. Ve söz verdiğim gibi, elimde sadece iki büyük valiz ve bir sırt çantası var. Bavulları BMW'sinin bagajına attı ve şimdi daha fazla eşyam olmadığına inanamıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Ellerimi on yedi yaşımdan beri giydiğim sonbaharlık montumun ceplerine sokuyorum. Kolları yıpranmış ve fermuarı zamanın yaklaşık yüzde yirmisinde sıkışıyor. İlk maaşımı aldıktan sonra yeni bir palto alacağım. Bunun hayalini kuruyorum. "İşte bu kadar."

"Ama..." Adam bavullara son bir kez bakarken çenesini kaşıyor. "Çok fazla değil. Yani, Victoria o iki çantaya ayakkabılarını bile sığdıramazdı."

"Evet, şey." Ona gerçek cevabı vermek istemiyorum, kıyafet alacak paranız yoksa nasıl bu kadar kıyafet biriktiremeyeceğinizle ilgili. "Hadi gidelim."

Adam'ın BMW'sine binmek Long Island Demiryolundan çok daha iyi. Lüksün kucağı gibi. Hayatımda hiç bu kadar rahat bir koltukta oturmamıştım. Bu adam nasıl yaşanacağını biliyor.

Araba sessiz ve o radyoyu açmaya uzanmıyor. Bu da garip bir sessizlik içinde oturduğumuz anlamına geliyor. Sessizliği doldurmak zorunda hissediyorum.

"Peki... Victoria nasıl biriydi?" Hâlâ hayatta olan bir kadına atıfta bulunmak için geçmiş zaman kullandığımı çok geç fark ediyorum. "Yani, o..."

Kaydıma kızmış gibi görünmüyor. "O gerçekten zeki. Yani, *gerçekten* zeki. Pratisyen hemşire ve eskiden acil serviste çalışıyordu - aslında bu şekilde tanıştık."

"Oh, vay canına." Yatak odasının penceresinden boş boş bakan kadını, yoğun bir acil serviste hastalarla ilgilenirken hayal etmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. "Bu inanılmaz. Nerede çalışıyordu?"

"Mercy Hastanesi." Duraklıyor. "Manhattan'da. Taşındıktan sonra biraz izin almıştı. Her zaman çalışmaya ara vermek isterdi ve ben de bunu ona vermek istedim. Bunu hak etmişti."

"O zaman sen de mi acil serviste çalışıyordun?"

Adam bana şaşkın bir bakış attı. "Şaka mı yapıyorsun? Ben bir *hastaydım*. Saatlerdir orada bekliyordum ve biraz sinirlenmeye başlamıştım ama o odaya girdiğinde... Her şeyi unuttum. Bu..."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"İlk görüşte aşk. Bir okla vurulmak. Arp çalan melekler. Bu tür şeyler." Kulakları pembeleşti. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama . Onu gördüm ve hemen anladım. Evleneceğim kişi oydu."

Sonra sessizleşti, kendi düşüncelerinde kayboldu. Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Ben de bir zamanlar hayatımın aşkıyla tanıştığımı sanmıştım. Sonra her şey çok kötü gitti. En azından Victoria apartmanın önünde onu takip edip cep telefonundan Peter Gabriel çalmıyor.

"Biraz müziğe ne dersin?" Adam, Long Island Otoyolu'na girdikten sonra sorar.

"Elbette." Üç saat boyunca garip bir konuşma yapmaktan iyidir. Victoria hakkında soru sormayı kesinlikle bıraktım.

Koltukların arasındaki bir bölmeyi karıştırıyor. "Sürüş karışımı CD'm var. Onu takayım."

"CD nedir?"

Adam göz ucuyla bana bakıyor. "Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Evet, şaka yapıyorum. CD'nin ne olduğunu biliyorum. Ancak itiraf etmeliyim ki, daha önce hiç yakından görmemiştim."

"Tanrım, bana kendimi yaşlı hissettiriyorsun." Adam'ın yaşını otuzlu yaşların ortası olarak tahmin etmiştim, yani benden yaklaşık on yaş büyük. Ama onda genç bir şeyler var. Kendimi çok daha yaşlı bir adamın yanındaymışım gibi hissetmiyorum. Her neyse, kadınlar erkeklerden daha hızlı olgunlaşır, bu biyolojik bir gerçek. Benimle aynı yaşta olan Freddy için bu kesinlikle doğru.

"Her neyse, sizi bir sürpriz bekliyor," diyor. Bölmeden bir kompakt disk çıkarıyor. "Ta da!"

"Ooh!" CD'yi ondan aldım ve hayretle havaya kaldırdım. Hiç CD görmediğim konusunda şaka yapıyordum - ailemde yığınla CD vardı. "Bu

küçük bir plak gibi. İnanılmaz."

Adam gülüyor. "Hey, ben gençken, sahip olduğumuz tek şey buydu. Bir de kasetler."

"Bant nedir? gibi mi?"

Bana pis bir bakış attı. "Bu CD'yi muhtemelen sen anaokulundayken yapmıştım. En iyi sürüş karışımı. Sırf bu CD'yi çalabilmek için CD çaları olan bir araba aldığıma eminim."

"Yine de beklentilerimi çok yükseltiyormuşsun gibi hissediyorum." CD'yi müzik çalara yerleştiriyorum. "Eğer bu şimdiye kadar dinlediğim en iyi albüm değilse, hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Neyse ki, şimdiye kadar duyduğunuz en iyi albüm olacak."

Bir saniye sonra ilk şarkı çalmaya başlar. Life is a Highway. Adam sesi sonuna kadar açıyor ve komik bir şekilde akortsuz bir sesle şarkı söylemeye başlıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum ve bir dakika sonra ben de şarkı söylemeye başlıyorum. Her ne kadar Long Island Otoyolu'nda BMW ile gezerken country marşlarına eşlik eden bir kız olmaktan çok uzak olsam da. Bu kesinlikle benim tarzım değil.

Ama her nasılsa, gerçekten iyi vakit geçiriyorum.

On numaralı parçanın bir yerinde, sesim kısılmaya başladığında, kendi kendime bunun son zamanlarda... belki de yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey olduğunu düşünmeye başlıyorum. Hem de evli bir adamla. Yanında çalışmaya başlamak üzere olduğum, ağır hasta bir kadınla. Onunla aramda bir şey olursa dünyadaki en kötü insan ben . Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Tekrar tekrar.

Adam evli. O evli, lanet olsun.

Montauk'a varmadan önce sürüş CD'sini üç kez dinledik. Adam'ın evinin önünde durduğumuzda, yolculuğun daha da uzun sürmediğine pişmanlık duyuyorum. Ama sonunda arabadan inmek ve esneyebilmek güzel. Ve büyük eve baktığımda, hala o korku hissini yaşıyorum, ama ilk günkü kadar güçlü değil. Belki de her şey yoluna girecek.

Bavullarımı almak için bagaja doğru gidiyorum ama Adam benim için çok hızlı. İki çantamı da bagajdan çıkarıp ön kapıya doğru koşuyor.

"Biliyor musun," dedim, "o çantalardan birini

taşıyabilirim." "Senin sırt çantan var."

Onun çalışanı olduğumu belirtmek isterim, tam tersi değil.

-Ve beni memnun etmek için acele etmesine gerek yok. Ama çoktan çantalarımla ön kapıya ulaştı. Sorun değil. Eğer bir centilmen olmak istiyorsa, şikayet etmeyeceğim.

Adam anahtarlarını karıştırırken, "Maggie, ben seni getirirken Victoria'ya göz kulak oluyordu," diye açıklıyor. "Biraz yardım ediyor ama aslında bu onun işi değil. Etrafta olman güzel olacak."

Kapıyı açıyor ve sonra bir kitap rafından başka bir anahtar seti alıyor. Anahtarları bana fırlatıyor ve ben de ustalıkla yakalıyorum. "Senin takımın," dedi.

Yemin ederim, bu yüzükte on üç anahtar var. Buranın kaç kapısı var?

Adam çantalarımı üst kattaki yatak odama taşırken, ben oturma odasında garip bir şekilde oyalanıyorum. Onu oraya kadar takip etmem gerektiğini çok geç fark ettim. Sırt çantamı yerden alıp merdivenlere doğru yöneliyorum, tam o sırada dar kot pantolon ve atlet giymiş bir kadın mutfaktan çıkıyor. Benden birkaç yaş büyük, kızıl saçları ve yüzünün her yerinde çilleri var. Beni görünce gözlerini kısıyor ve bir adım geri atıyor.

"Merhaba!" Daha dışa dönük olmadığım gerçeğine lanet ediyorum. Victoria gibi insanların beni hemen sevmesini sağlayacak bir yüzüm yok. "Ben Sylvia. Ben burada yeniyim. Victoria'ya yardım etmem gerekiyor..."

Eva'nın sıcak karşılamasından sonra fazla bir şey beklemiyordum. Ama tam bir şok yaşıyorum, kollarını bana doluyor ve beni kucaklıyor. "Sylvia!" diye bağırıyor. "Seninle tanıştığıma çok sevindim!"

"Oh." Aşırı hevesli selamından garip bir şekilde gururlandığımı hissediyorum. "Teşekkür ederim."

Gülüyor ve geri çekiliyor. "Özür dilerim. Bu biraz garip oldu. Benim adım Maggie, buralarda temizlik yaparım."

"Evet, Adam bahsetmişti."

At kuyruğundan çözülen birkaç tutam kızıl saçı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Saçları o kadar kızıl ki doğada oluşabilecek bir renk gibi görünmüyor. Ama hiç koyu kök görmüyorum. "Sadece... Burası gerçekten çok yalnız ve etrafta benim yaşımda birinin olması güzel. Adını duyduğumda yaşlı bir kadın olabileceğinden korktum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bunu daha önce de duymuştum. "Sylvia ismi geri dönüş yapıyor. Birçok insan bana Sylvie diyor."

Hevesle başını sallıyor. "Burada genç ve normal bir insanın çalışıyor olmasının ne kadar harika olduğunu anlatamam."

Sanırım bahsettiği yaşlı ve tuhaf kişi Eva olmalı. Bu durumda onu suçlayamam. "Sen de burada mı yaşıyorsun?"

Maggie başını sallar. "Erkek arkadaşımla yaklaşık on dakika uzaklıkta yaşıyorum. O buralarda çalışıyor, ben de yerel bir iş istedim. Geçici bir iş olması gerekiyordu ama bir buçuk yıldır buradayım."

"Yani Victoria'nın kazasından önce buralarda mıydınız?"

Gözlerini indirirken mutfak tezgahından bir el bezi alıyor. "Evet. Başından beri buradaydım."

Victoria'yı neredeyse öldüren uzun, kavisli merdivenlerden yukarı bakıyorum. "Nasıl biriydi?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Victoria. Nasıl biriydi?"

Maggie aniden elindeki bezle meşgul olmaya başladı. Kafasını kaldırıp bana bakmıyor. "Güzeldi. Çok güzeldi. Bilirsin işte. Her zamanki gibi."

Maggie'nin Victoria Barnett hakkında konuşmaya isteksiz olduğunu hissediyorum. Bu da sinir bozucu çünkü bu evde bana gerçeği söyleyebilecek tek kişinin o olduğu hissine kapılıyorum.

Ona daha fazla baskı yapamadan Adam'ın üst kattan bana seslendiğini duyuyorum. Yeni odamda eşyalarımı yerleştirme zamanı. Her neyse, Maggie bana daha fazla bir şey söyleyecek gibi görünmüyor. En azından şu anda.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

İşlerimden biri Victoria'ya yemeklerde yardım etmek.

Yemek planlamasını konuşmak için Adam'la mutfakta buluştum. Tam olarak gurme bir şef değilim ama temel şeyleri yapabilirim. Spagetti. Makarna ve peynir. Bir sandviç . Bu roket bilimi değil. Maalesef Adam o kadar kolay olmayacağını söylüyor.

"Vicky normal kıvamlı yiyecekleri yerken boğuluyor," diyor. "Bu yüzden ona vereceğiniz her şeyin öğütülmüş olması gerekiyor." Mutfak tezgahının üzerindeki pahalı görünümlü bir cihazı işaret ediyor. "Her şeyi püre haline getirmek için bu mutfak robotunu aldım. Yediği her şeyin önce oraya girmesi gerekiyor."

Tüm yemeklerimin benim için püre haline getirilmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ederek ürperiyorum. Püre haline getirilmiş biftek çabuk eskirdi.

"Ve bir tutam..." Lavabonun üstündeki dolabı açıyor. "Bunlardan herhangi birini yiyebilir."

Bebek maması. Sıra sıra bebek maması. Püre haline getirilmiş havuç. Tatlı patates. Bezelye püresi. Hiçbir yetişkinin tüketmemesi gereken şeyler.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Onu bebek mamasıyla beslemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum..."

Yanakları hafifçe renklendi. "Bebek mamasını pek kullanmıyorum ama bazen püre tadında şeyler pişirmek için zaman olmuyor. İnanın bana, bu şey hayat kurtarıcı." Dolabın kapağının kapanmasına izin veriyor. "Su içmesine izin verebilirsiniz ama çok yavaş içmesi şartıyla. Gözünüz üzerinde olsun."

Başımı sallıyorum. "Ya yemek istemezse?"

Bir omzunu kaldırır. "Önemli bir şey değil. Karnında bir beslenme tüpü var, bu yüzden ne kadar yediğini bana bildirirseniz, tüp aracılığıyla ona ekstra besin verebiliriz."

Zavallı Victoria. Şöminenin üzerindeki fotoğrafta çok mutlu görünüyordu. Mutlu, güzel, genç ve canlı. Şimdi ise hayatı püre haline getirilmiş bebek maması ve karnına sokulmuş bir tüpten ibaret. "Adam?"

Yeşil gözlerini kaldırıyor, ancak hâlâ bana yemek hazırlamayı öğretme görevine odaklandığını söyleyebilirim. "Evet?"

"Victoria... Victoria iyileşecek mi?"

Ona sormak zorunda kaldığım tüm zor sorular arasında en kötüsü bu. Sertçe nefes alıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Soruyu geri almak istiyorum ama da. Cevabı bilmek istiyorum. Bana, evet, şu anda kötü görünüyor ama daha iyi olacak demesini istiyorum. Bir gün yine fotoğraftaki o güzel kız olacak.

"Doktor dedi ki..." Boğazını temizliyor. "Şu anda iyileşebileceği kadar iyileştiğini söylediler." Gözlerini kaçırıyor. "Onu bir süre rehabilitasyona aldık ama hiçbir ilerleme kaydedemedi. Üç ay boyunca oradaydı ve hala her şey için tamamen bağımlıydı. Hâlâ sağ tarafını hiç hareket ettiremiyordu ve bu da ilerlemesini gerçekten kısıtlıyordu. Konuşması da iyiye gitmiyordu. Ben de kendi ortamında daha iyi olabileceğini düşünerek onu eve götürdüm. Ama..." Bir an için gözlerini sıkıca kapatıyor. "Görünüşe göre buraya kadarmış. Elde edebileceği en iyi şey bu."

Vay canına. İşte bu kadar.

Elimi uzatıp omzuna koymak istiyorum ama bu bir şekilde uygunsuz olacakmış gibi geliyor. "Ben... Ben özür dilerim."

İçini çeker. "Evet. O benim karım ve ona göz kulak olacağım. Bir yemin ettim. Onun bir huzurevine düşmesine izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz."

Bu adama hayranım. Adam genç ve çekici, istediği her kadını elde edebilir. Ama bunun yerine, evlilik yeminini onurlandırıyor ve onun varlığını zar zor kabul edebilen bir kadına sadık kalıyor. Onu hastalıkta ve sağlıkta seveceğine söz verdi ve bunu da yapıyor.

Bir sonraki düşüncem şu olduğu için kendimi çok kötü hissediyorum: Bu adam hayatı boyunca bir daha asla seks yapamayacak.

Yine de doğru. Ve adil görünmüyor. Adam genç. Victoria, şu anki haliyle, kelimenin tam anlamıyla ona eş olamaz. Ona çocuk veremez. Adam hayatının geri kalanını ona hiçbir şey veremeyecek bir kadına mı adayacak?

Tabii ki bunların hiçbirini söyleyemem. Adamı çok az tanıyorum ve o benim patronum. O yüzden sadece gülümseyip "Bence bu çok romantik." diyorum.

Ki bu kısmen doğru.

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Gel, sana onun sevdiği şekilde patates püresinin nasıl yapıldığını göstereyim."

Nihayetinde Victoria'nın yemeği tereyağı ve tuzla tatlandırılmış bir patates püresi ("baharatlı olmasın - midesini bozar") ve bir miktar püre haline getirilmiş etten oluşuyor. Et en azından kıyma, yani daha kötüsü de . Istakoz püresi de olabilirdi. Ama tabaktaki yemek çok iştah açıcı görünmüyor. Kesinlikle yemek istemezdim.

Ama Victoria yapmak zorunda kalacak.

Merdivenleri dikkatle çıkıyorum, bir elimle tabağı, diğer elimle korkuluğu tutuyorum. Bu merdivenden çok korkuyorum. Her adımda, Victoria'nın takılıp düştüğü ve tüm hayatını mahvettiği merdivenin burası olup olmadığını merak ediyorum.

Victoria'nın odasına gittiğimde, onu ilk tanıştığım zamanki haliyle buluyorum. Tekerlekli sandalyesinde oturmuş, boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Yumruğumu açık kapısına vurduğumda hiç tepki vermiyor. Cevap vermeyeceğini biliyorum ama alışkanlık işte.

"Merhaba, Victoria!" Neşeyle söylüyorum.

"Yemek vakti geldi!" Hâlâ başını kaldırıp bana

bakmıyor. Peki, tamam.

Elimde yemeğiyle odanın içinde yürüyorum ve Adam'ın tekerlekli sandalyesine oturttuğu tepsiye yerleştiriyorum. Şifonyerinin üzerinde bir bardak su var ve onu da tepsiye koyuyorum. Sonra yanına bir koltuk çekip oturuyorum.

"Yemek yemeyi denemek ister misin Victoria?" Ona soruyorum.

Başını çevirmiyor. Huzursuz sol eli yüzüne uzanıyor.
Parmakları yanağındaki acı veren yara izinin üzerinde geziniyor.

Boğazımı temizliyorum. Adam'ın ona her zaman taktığı lakabı hatırlıyorum. "Vicky?"

Sonunda gözlerini pencereden ayırıyor. Ama memnun görünmüyor. Bana kaşlarını çattı. Belki de ona Vicky dememeliydim. Onu lakabıyla çağıracak kadar iyi tanımıyorum. Baştan başlayacağım.

"Benim adım Sylvia." Bunu ona daha önce de söylemiştim ama sanırım artık onun için yeni bir bilgi. "Ama pek çok insan bana Sylvie der. İstersen sen de öyle diyebilirsin."

Victoria'nın buna söyleyecek bir şeyi yok.

"Adımı söyleyebilir misin? Sylvie?"

Ne düşünüyordum bilmiyorum. Victoria'ya adımı söylemeyi öğretebileceğimi mi? Bu zavallı çocuğa bir tür mucize gerçekleştirebileceğimi.

Kadın mı? Öyle bir şey olmadı. Tek sağlam gözüyle bana bakıyor, diğeri hala pencereye dönük.

Kaşığını tabaktan alıp ona uzatıyorum. "Bir ısırık almak ister misin? Oldukça güzel."

Patates püresi oldukça güzel. Püre haline getirilmiş et için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, görmek midemi bulandırıyor.

Victoria itaatkâr bir şekilde sol eliyle kaşığı alır. Sağ eli kolçakta hareketsiz duruyor. Ama patatesleri toplamak için herhangi bir hareket yapmıyor. En ufak bir ilgisi bile yok.

Adam çoğu gün onu beslemesi gerektiğini söylemişti. Görünüşe göre bugün de öyle olacak.

"Seni beslememi ister misin?" Ona soruyorum. "Ya da... başka bir şey yemek ister misin?"

Victoria'nın gözleri büyüdü. Birdenbire gözlerinde daha önce görmediğim bir berraklık belirdi. Boş ifade kayboldu ve fotoğraftaki kıza bir an için gözüm takıldı. "Dorn," diyor.

Dorn mu? Dorn da ne?

Anlamaya çalışarak odanın etrafına bakıyorum. "Kapı mı?" Deniyorum. "Kapıyı kapatmamı ister misin?"

"Hayır. *Hayır*." Victoria başını sallıyor. Ağzının sağ tarafından biraz salya akıyor ve o zaman yüzünün sağ tarafının tamamının sarktığını fark ediyorum. Sadece sol taraftaki dudaklarını kaldırabiliyor. Bunu daha önce fark etmemiştim çünkü ifadesi her zaman çok boştu. "Dorn. Bu... *dorn*."

"Yurt mu?" Sanırım. Her ne demekse.

Sinirlenmeye başladı. Kaşığı tepsisine fırlatıyor ve sol eliyle işaret etmeye başlıyor. "Dorn! In... dorn!"

Aman Tanrım. Gerçekten tedirgin olmaya başladı. "Dinle..." Ayağa kalktım. "Adam'ı çağırayım. O bilir-"

"Hayır!" Yüzündeki ifade neredeyse vahşiydi. "Dorn! Dorn için... Dorn!"

Sol eli titriyor ama işaret parmağını uzatmayı başarıyor. Bir şeyi işaret ediyor. Arkamı dönüyorum ve şifonyerini gösterdiğini fark ediyorum. "Çekmece mi? Çekmece mi demek istiyorsun?"

Victoria'nın omuzları sonunda gevşer. Yavaşça başını sallar. Tamam o zaman.

İşaret ettiği çekmeceye doğru yürüdüm. Çekip açtım. İçi eşofmanla doluydu. Yani.

Çekmecedeki pantolonlardan birini kaldırıyorum. "Yeni pantolon ister misin?"

Bana gezegendeki en büyük moronmuşum gibi bakıyor. Başını sallıyor ve hayal kırıklığıyla pufluyor. Sol eli çok titriyor ama daha kuvvetli bir şekilde işaret etmeyi başarıyor. "Dorn. İçinde..."

Başka ne yapacağımı bilemiyorum. Çekmeceden bir çift eşofman altı çıkarıp her birini ona doğru tutmaya başladım. Hepsi aynı görünüyor. Hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum, ama ben de öyle. Görünüşe göre istediği çok özel bir şey var ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ta ki çekmeceden bir çift gri eşofman çıkarıp bir defter düşene kadar. Dışarı.

Victoria'nın omuzları sonunda rahatlar. "Dorn," diyor usulca. "Sen..."

Deri ciltli defteri elime aldım ve yaklaşık bir inç

Kalın. Sayfalarını çeviriyorum ve el yazısıyla yazılmış kelimeler görüyorum. Minik, özenli harflerden bir kadının anlayabiliyorum. (Ne diyebilirim ki-erkeklerin el yazısı berbattır.) İlk sayfayı çeviriyorum ve üç yıl öncesinin tarihini görüyorum.

Bugün evleneceğim adamla tanıştım.

Neye baktığımın farkındayım. Bu bir günlük.

Gözlerimi kitaptan kaldırıyorum. Victoria beni izliyor. Tek iyi gözü gün gibi açık. Diğeri hala diğer yöne bakıyor. Onu hiç bu kadar tetikte görmemiştim.

"Sen," diyor tekrar.

Kapının dışında gürültülü ayak sesleri duyduğumda neredeyse sıçrayacaktım. Defteri çekmeceye geri itip parmaklarımın ucunu zorlukla kaçırarak kapattım. Adam kapının önünde duruyor, elinde iğne yapmaktan çok hindi kızartmak için uygun görünen büyük bir şırınga var.

"Hey," diyor. "Victoria'ya ilaçlarını vermek istiyorum. Kötü bir zaman mı?"

Aman Tanrım. Ona bunu mu enjekte edecek? Fillere ilaç vermek için kullanılan bir şırıngaya benziyor. "Ona *bunu* mu enjekte edeceksin?"

Şırıngaya bakıyor, sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Hayır. Tanrım, hayır. Beslenme tüpüne gidiyor."

Daha önce ona tüpten yemek vermem için beni eğiteceğini söylemişti ama ilk kez bir beslenme tüpünü bu kadar yakından ve kişisel olarak görüyorum. Tişörtünün eteklerini kaldırıyor ve tüpün karnından dışarı çıktığını görüyorum. Tüpün ucuna uzanıyor ve onu açmaya çalışırken Victoria sol eliyle bileğini tutuyor. Adamın kendisine ilaç vermesini engellemeye çalıştığını anlamam bir anımı alıyor. Bileğini çekiştiriyor, onu tırmalamaya ve itmeye çalışıyor ama adam onu görmezden geliyor. Şırıngayı tüpün ucuna sokuyor ve içindekileri enjekte ediyor.

"Bundan hoşlanmışa benzemiyor," diye yorum yapıyorum.

"Hayır, öyle değil," diye kabul ediyor. Tüpün tıpasını geri takıyor ve gömleğinin eteklerini indiriyor. "Eminim içeri girdiğinde iyi hissetmiyordur. Ama ilaçlarına ihtiyacı var. Bu bana şunu hatırlattı..." Kızın sağ eline dokunuyor. "Senden yapmanı istediğim tek şey tırnaklarını kesmen. Bunu yapmaya çalışırken tırmalanmak istemiyorum. Banyoda bir tırnak makası var."

Bu bana çocukken mobilyalarımızı tırmalamasın diye kedimin tırnaklarını kestiğim zamanları hatırlatıyor. "Tamam," diye kabul ediyorum.

İlaçlarını aldıktan sonra Victoria'nın mücadelesi bitmiş gibi görünüyor. Tekerlekli sandalyesine yığılmış, mavi gözleri bulanık. Adam onun yanağına nazikçe dokunur. "Bunu yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm, Vicky bebeğim," diye mırıldanıyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Ona bakmıyor bile.

Ona bulduğum defterden bahsetmek istiyorum ama Victoria'ya baktığımda yavaşça başını sallıyor. Nedenini bilmiyorum ama defterin onda kalmasını istemiyorsa, buna saygı duymalıyım. Belli ki benim almamı istiyor. *Sen*, dedi.

Kızın elini bile sürmediği yemek tabağına bakıp iç geçiriyor. "Sylvia, bak bakalım ona bir şeyler yedirebilecek misin... bir şeyler. Ama yarım saat içinde geri geleceğim ve eğer yemezse ona tüpten yemek vereceğiz."

"Çoğu gece yemek yer mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Pek sayılmaz."

Adam odadan çıktığında yaptığım ilk şey defteri çekmeceden çıkarıp kazağımın içine sokmak oluyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Odama kadar günlüğü kazağımdan .

Sorular beynimin içinde dönüp duruyor. Günlük ne zamandır orada duruyordu? Neden onun varlığını fark eden ilk kişi bendim? Ve Victoria neden onu bulmamı istedi? Beni *tanımıyor* bile.

Kitabı elimde çevirip ağırlığını test ediyorum. Sayfaları çevirdiğimde Victoria'nın siyah mürekkeple özenle yazdığı yazıların sayfaları doldurduğunu görüyorum. Tarihler son iki yılı kapsıyor gibi görünüyor. O sayfalarda "Adam" isminin tekrar tekrar geçtiğini fark ediyorum. Bu da mantıklı. Eğer Victoria bir günlük tutuyorsa, elbette kocası hakkında yazardı.

Benim için açık olan bir şey var. Victoria bu kitabı almamı istedi. Okumamı istedi.

Victoria hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ve bana hayat hikayesini anlatamayacağı çok açık. Bu onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için tek şansım.

Yatağıma uzandım, kitabı açtım ve okumaya başladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Victoria'nın Günlüğü

20 Haziran 2016

Bugün evleneceğim adamla tanıştım.

Biliyorum, biliyorum. Yeni tanıştığı yakışıklı bir erkekten etkilenmiş genç bir kız gibi konuşuyorum. Yemin ederim, genelde böyle değilimdir! Çıldırtıcı derecede mantıklı olan insanlardan biriyim. Vergilerimi Ocak ayında yatırırım. Asıl tutkum yazmakken hemşirelik okuluna gittim, çünkü ilkinin beni iyi ve istikrarlı bir kariyere götüreceğini, ikincisinin ise beni fakir ve aç bırakacağını biliyordum.

Ama söz konusu erkekler olduğunda, biraz... şey, kendimi aşma eğilimim var. Bazen. Ara sıra. Bana öyle söylendi zaten. Kabul ediyorum, doğru kişi olduğunu düşündüğüm başka erkekler de oldu. Bradley, üniversitedeyken. Noah, üniversiteden hemen sonra. Ve Evan. Onu nasıl bu kadar yanlış anladığımı hâlâ anlamış değilim.

Ama bu tamamen farklı. bu. Ve bununla demek istediğim, bu
O. O.

Tabii ki eve döndüğümde yapmak istediğim ilk şey yazmak oldu. Bu konuda. Bir yazardan ziyade duyarlı bir pratisyen hemşire olabilirim, ama en azından becerilerimi her ayrıntıyı güzelce not etmek için kullanabilirim, böylece bir gün çocuklarım babalarıyla nasıl tanıştığımı sorduklarında onlara bu kitabı uzatıp şöyle diyebilirim: *İşte!*

Bu sizin için, Geleceğin Çocukları.

Gün kesinlikle normal başladı. Aslında normalden de kötüydü. Olaydan hemen önce Mack acil servise birkaç sarhoş öğrenci birliği üyesi getirmişti. Biri alkol zehirlenmesi endişesiyle bayılmıştı. Diğerinin alnında büyük kanlı bir yırtık vardı. Ve saat daha akşamın sekiziydi, Tanrı aşkına! Dernekte işler nasıl bu kadar kontrolden çıktı?

Mack, "En iyilerimiz ve en parlaklarımız," diye belirtti raporunu verdikten sonra. Çocuklar.

Mack her gece birkaç kez buraya hasta getiren bir sağlık görevlisi. Sanırım siz bu satırları okurken o artık hayatımın bir parçası olmayacak. Ama son iki yıldır buraya sık sık geldiği için onu oldukça iyi tanıyorum. Bazen vardiya bittikten sonra kahve ya da daha sert bir şeyler içmek için bizimle birlikte geliyor.

Mack iyi bir adam. Zeki biri - hemşirelere verdiği anlayışlı raporlardan bunu anlayabiliyorum. Baskı altında her zaman soğukkanlılığını korur. Ve iki yüz kiloluk sarhoş üniversite öğrencilerini hiç atlamadan kaldırabilecek kadar büyük ve güçlü. Ayrıca... şey, inkar edilemez derecede sevimli. Üzgünüm, Geleceğin Çocukları, ama bu doğru. Uzun boylu, günlerini spor salonunda geçiriyormuş gibi görünmeden kaslı ve sevimli bir şekilde dağınık siyah saçları var. Bir ara müstakbel kocam olabileceğini düşünmüştüm ama sonra ciddi bir kız arkadaşı olduğunu öğrendim. Çok kötü oldu.

Mack'in kız arkadaşı olması artık umurumda değil. Ama bu eskiden beni rahatsız eden bir şeydi. Dün.

"Bu gece meşgul müsün?" Mack bana sordu. Özellikle beni kastetmemişti elbette. Acil Servis'i, yani genel olarak "seni" kastetti.

Ve evet, tıka basa doluyduk. Erken saatlerde içmeye başlayıp aptalca şeyler yapan insanlar ile Cuma öğleden sonra iş bitene kadar tüm hafta boyunca karın ağrısının üzerinde oturan insanların bir karışımıydı. Bu gece özellikle kötü görünüyordu. Bekleme odası o kadar doluydu ki, yakında insanlar başkalarının kucağına oturmak zorunda kalacaklardı. Tüm muayene odaları doluydu ve koridorda sedyede yatan hastalar vardı. Hiç iyiye işaret değil.

"Biraz çılgınca." Omuz silktim. "Dolunay olabilir mi?"

Mack bana göz kırptı. "O zaman hastaları şehir dışına yönlendirmeye çalışacağım." "Çok minnettarım."

Sedyenin kenarına kusan kanlar içindeki yaralı adama baktım. Benim de midem bulandı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Teknik olarak bunu temizlemek benim işim değildi ama yine de bir şekilde bunu yapacağıma dair bir his vardı içimde. Koridorda öylece bir yığın kusmuk bırakamazsınız.

"Biliyorum," dedi Mack. "Bu çocuk gerçekten de yemiş."

Mack bana sırıtıyordu. Asla ve asla küfür etmememi çok komik buluyor. Özellikle de acil serviste çalışan birçok insan denizciler gibi küfrettiği için. Ne diyebilirim ki, ailem bana yaramazlık yapmamayı öğretti. Ya da

Tanrı'nın adını boş yere ağzına alma. Ve şimdi ikisi de öldüğüne göre, kendimi temiz tutmaya daha da adadım. Bunda yanlış bir şey yok, değil mi? Artık Pazar günleri kiliseye gitmiyorum, ama bu asla vazgeçemeyeceğim bir alışkanlık.

Görülmeyi bekleyen hastaların oluşturduğu kuyruğun sonu gelmiyordu. Bekleyen hasta listesi bilgisayardaki bir elektronik tabloda beliriyor, keskinliğe ve daha sonra bekledikleri süreye göre sıralanıyor ve liste kolayca üç sayfaya yayılıyordu. Bu liste güneş doğana kadar tamamlanamazdı. Ama şükürler olsun ki vardiyam akşam 10'da bitiyordu. Sadece vardiyamı tamamlamam gerekiyordu.

Ben de sıradaki hastayı seçtim.

Triyaj hemşiresinin raporuna göre, Adam Barnett adındaki hasta otuz iki yaşında bir erkekti ve yemek pişirirken sarı bir soğan doğramıştı - triyaj raporundaki bu gereksiz detayı takdir ettim - parmağını kesip açmıştı. Her neyse, önemli olan dikiş atılması gerektiğiydi.

Yırtıkları dikmeyi seviyorum - insanlar acil servise geldiklerinde çoğu zaman hastalıkları için bir cevabımız ya da kolay bir tedavimiz olmuyor. Acil servise göğüs ağrısı ve EKG'nizde büyük ST yükselmeleri ile gelirseniz, sizi kardiyolojiye gönderebiliriz, ancak bu hızlı bir konaklama olmayacaktır. Eğer ateşiniz varsa ve yeşil balgam çıkararak öksürüyorsanız, muhtemelen acil servisten çıktığınızda hala öksürüyor olacaksınız. Ama eğer bir yırtığınız varsa, sizi dikip yollayabilirim. İyileştin! Aşağı yukarı.

Ben de Adam Barnett'in beklediği odaya yöneldim ve onu iyileştirip yoluna göndermeyi umuyordum. Ama tam olarak öyle olmadı.

Dört yıldır pratisyen hemşireyim ve bunun üç yılında bu acil serviste çalışıyorum. Bu süre zarfında pek çok hasta gördüm. Hem *de çok*. Ve tabii ki bunların makul bir yüzdesi yakışıklı erkeklerden oluşuyor. Bu sadece bir olasılık. Yani, evet, çoğu yaşlı ve balgam ya da muhtemelen kan damlıyor, ama arada bir, acil servis tanrıları bana acıyor ve araya sevimli bir adam giriyor. Çoğunlukla da bunu normal karşılıyorum. Hastalarla çıkmak hoş karşılanmıyor, bu yüzden temelde onlar sadece göz alıcı.

Ama bu adam.

Bu adam farklıydı.

Bunu açıklayamam. Kız filmlerine bayılırım - hepsini izledim - ve genellikle kız erkekle tanıştığında, sanki "yıldırım çarpmış" gibi olduğunu söyler. Ve gözlerinizi devirirsiniz çünkü bu çok klişe, saçma bir şeydir. Ama bir şekilde gerçekten öyleydi.

Bunu yazarken kendimi çok aptal hissediyorum. Ama gerçekten öyleydi! Odaya girdim, babana baktım ve bir şey bana çarptı. Yüzüme bir tokat gibi. Ya da bir doz tuz kokusu gibi. (Kokulu tuzlar şaşırtıcı derecede nahoştur. Bunu evde denemeyin, Geleceğin Çocukları!)

Nedenini tam olarak bilmiyorum. Evet, oldukça yakışıklıydı ama tedavi ettiğim başka yakışıklı hastalar da oldu. Bir keresinde Afganistan gazisi adamı tedavi etmiştim ve gömleğini çıkardığında kıçında kaslar vardı. Ama bana Adam'ın yaptığı gibi şimşek çaktırmadı.

Belki de yeşil gözleriydi. Tam olarak yeni kesilmiş çimen rengindeydiler.

Victoria Benson olduğumu ve onun pratisyen hemşiresi olacağımı falan filan anlatmak yerine ağzım bir karış açık öylece durdum. Muhtemelen biraz da salyam akıyordu.

Tamamen adil olmak gerekirse, o da aynı şeyi yapıyordu. Muayene masasında oturuyordu ve elinde kanlı gazlı beze sarılı bir el tutuyordu. Ama bunun dışında ifadesi benimkine çok benziyordu. Ağzı açıktı ve bana göz kırpıyordu. İki aptal gibi birbirimize bakıyorduk ve yemin ederim arka planda çalan arpların sesini duyabiliyordum.

Demek aşk bu. La la la la.

"Merhaba." Sonunda sessizliği bozan ben oldum. Ne de olsa burada profesyonel olan bendim. "Ben... Ben Victoria. Buraya, bilirsiniz, size dikiş atmaya geldim."

Bana kaşlarını çattı.

"*Yani*," diye düzelttim kendimi, "*elini dikmek* için buradayım."

En azından kelimeleri . Baban da bana böyle yapmıştı,
Çocuklar.

"Doğru," dedi. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Ve aman Tanrım, o gülümsediğinde çok daha muhteşem oluyordu. Onda çok *seksi* bir şeyler vardı. Hmm... eğer çocuklarım bunu okuyorsa, belki de "seksi" gibi kelimeler kullanmamalıyım. Buna bakmana izin vermek için en az yirmi yaşına gelmeni beklemem gerekecek. Her neyse, henüz gebe bile değilsin, bu yüzden endişelenmeyeceğim.

"Bu iyi mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Tabii. Al bakalım."

Sol elini saran kıpkırmızı gazlı bezi dikkatlice açtım. Bunu yaparken dördüncü parmağında yüzük olmadığını fark ettim.

İlginç. Çok ilginç.

Yırtık işaret parmağındaydı, yaklaşık üç santimetreydi ve derin doku hasarı belirtisi yoktu. Uzman doktoru dahil etmeden kendim dikebilirim. Flörtöz şakalaşmalarımızı yeniden yaratmaya çalışacağım:

"Kendinizi nasıl kestiniz, Bay Barnett?" (Barnett - soyadımın baş harfi benimkiyle aynı. Hala aynı baş harflere sahip olacağım!)

"Adam." Boğazını temizledi. "Yemek yapmayı öğrenmeye karar verdim. Julia Child'ın tüm bu tariflerle dolu kitabını aldım. Düşündüm ki... her neyse... pek... pek iyi gitmiyor. Sanırım bıçaklarım çok keskin. Ya da yeterince keskin değil. Ya da ben iyi bir aşçı değilim."

Ben güldüm, o da daha geniş gülümsedi. "Neden birdenbire yemek yapmayı öğrenmeye karar verdin?" Durakladım. "Kız arkadaşını etkilemek için mi?"

Annenin bu kadar yumuşak olabileceğini biliyor muydun?

Başını iki yana salladı. "Hayır, kız arkadaşım yok. Sadece bunun önemli bir yaşam becerisi olduğunu düşündüm. Ama belli ki herkese göre değil. Belki de iyi olduğum şeylere sadık kalmalıyım."

Kız arkadaşı yok. Daha da ilginç. "Hangi iyisin?" "Kitap yazmakta sanırım."

Ve sonra beynimde bir şey tıklandı.

Adam Barnett ismi ilk duyduğumda tanıdık gelmişti. Ama şimdi aklıma gelmişti. Bu sıradan bir adam değildi. Bu adam *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından biriydi. Acayip *ünlü* biriydi. Birkaç ay önce Barnes and Noble'daki raftan son kitabını almış ve bir günde tamamını okumuştum. Ve şimdi karşımda oturuyordu!

Elbette, babanızın ünlü biri olduğunu zaten biliyorsunuz. Bahse girerim siz bu satırları okurken o çok satan on roman daha yazmıştır. Ama bu benim için bir keşif oldu. Üniversitedeki yazarlık atölyesi derslerimden her zaman keyif almıştım ama bildiğiniz gibi daha pratik bir yol izledim.

Bu adamın bunu yapmasını takdir ettim. Ve dahası, *başardı*. Tabii ki gözbebeklerinden yetenek fışkırıyordu.

"Aman Tanrım!" Bu noktada, havalı olma çabasından tamamen vazgeçmiştim ve sesim ezik bir fangirl gibi çıkıyordu. Tüm cümlelerimin sonunda birden fazla ünlem işareti . "Sen Adam Barnett'sin! Yazarsın! Kitaplarına bayılıyorum! Büyük bir hayranınızım!!!"

Şerefine, kulakları hafifçe pembeleşti. "Peki, teşekkürler."

"Kitaplarınız çok heyecanlı ve gerilim dolu." İşte şimdi ağzımdan kaçırıyordum. Ne kadar utanç verici. "Bütün bunları nasıl düşünebiliyorsun? Ben sadece... Yani, *Şehrin Kıyısı* bu yıl okuduğum en iyi kitaplardan biriydi. Sanırım her zaman onu yazan kişinin..."

Adam Barnett'in çok satan gerilim kitabının kapağında fotoğraf yoktu. Bu kadarını hatırlıyorum, çünkü her zaman böyle şeyleri kontrol ederim. Bir hikaye okurken, onu kimin anlattığını bilmek isterim. Bu yüzden fotoğraf olmadığında, zihnim kendi kendine bir resim buldu. Akan gümüş rengi saçları olan ve her zaman takım elbise giyen seçkin bir adam hayal ettim. Kot pantolon ve tişört giyen, kalın kestane rengi saçları olan ve sadece gülümsediğinde gözlerinin etrafında çizgiler oluşan adamdan çok farklıydı.

Bir kaşını kaldırdı. "Ne olurdu?"

"Uh..." En az kırıcı olacak bir kelime aradım. "Yaşlı mı?"

"Yani... Yaşlı bir adam gibi mi yazıyorum?"

Kendimi düzeltmeye başladım ama sonra gülümsediğini fark ettim. Benimle alay ediyordu. Benimle flört ediyordu. Yaşadığım en iyi kitaplardan birini yazmış olan bu seksi adam (tekrar özür dilerim çocuklar!) benimle *flört ediyordu*. Başım dönmeye başlamıştı.

"Seni dikmeme izin ver," dedim.

İtiraf etmeliyim ki, odadan çıktıktan sonra dikiş malzemelerini almak yerine, görünüşümün bir envanterini çıkarmak için doğruca banyoya koştum. Şükürler olsun ki bugün, PMS'den şiştiğimde ya da sarhoş erkeklerin bana asılmasını istemediğimde giydiğim bol önlüklerden birini giymek yerine, üzerime tam oturan önlüklerimi giymeyi tercih etmiştim. Sarı saçlarım başımın arkasında dağınık bir topuz haline getirilmişti ve seksi bir şekilde dağınık mı yoksa özensiz bir şekilde dağınık mı olduğuna karar vermeye iyi bir dakika geçirdim. Sonunda saçımı kendi haline bıraktım ve sadece rimelimi ve rujumu hızlıca rötuşladım.

Hakkını vermeliyim ki, onu dikerken çok metanetli davrandı. Bir saat sonra, dernek üyelerinden birini diktiğimde bebek gibi ağladı. Ama baban bunu bir erkek gibi karşıladı. Lidokain enjekte ettiğimde bile irkilmedi ve birkaç dikişi yerine yerleştirmem çok uzun sürerken şakalaştık. Acil servisin ne kadar yoğun olduğu göz önüne alındığında, bunu mümkün olduğunca çabuk yapmalı ve onu kapıdan çıkarmalıydım. Ama bencillik ettim. Gitmesini istemedim.

Dikişli parmağını Kerlix bandajıyla sararken, "Umarım bütün gece burada mahsur kalmazsın," dedi.

"Vardiyam saat 10'da bitiyor," dedim.

Aaaaand... bu onun şansıydı. İpucu, ipucu! Orada durmuş, bir şeyler içmek için dışarı çıkmayı önermesini bekliyordum. Tamam, teknik olarak hastalarla çıkmamam gerekiyordu ama bu adamla çıkmak için başımın belaya girmesini göze almıştım. Her gün şimşek çakmıyor. Değil mi?

Ama bana çıkma teklif etmedi. Bir şeyler içmeyi, mahallede , geç bir akşam yemeği yemeyi ya da hatta evine dönmeyi bile teklif etmedi. (Ki ben buna kesinlikle hayır derdim ve siz de aynısını yapmalısınız. Ne kadar güzel, seksi ya da çocuklarınızın babası olacağından emin olursanız olun, yabancı bir adamın evine gitmeyin).

Adam'ın taburcu evraklarını hazırladıktan ve onu gönderdikten sonra moralim bozuktu. Bir erkeğin benden hoşlandığını düşündüğümde genelde haklı çıkarım. Tanrı aşkına, nasıl olur da bir şimşek çakar ve sonra hiçbir şey olmaz?

Ama cevap o anda çok açık görünüyordu. Şimşeği hissettim. O hissetmedi. Şimşek tamamen tek taraflıydı.

Vardiyamın geri kalanı bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca uzadı. Tek istediğim eve gitmek, acil servisin çeşitli kokularından arınmak için güzel bir sıcak duş almak ve Adam Barnett'i düşünmemeye çalışmaktı. Bir kadeh şaraptan sonra o kadar da acımayacaktı. Bir hafta içinde, o uzak bir anı olacaktı.

Vardiyam sona ermek üzereyken acım biraz olsun hafiflemişti. Mack başka bir hastayla acil servise girdi ve neredeyse gülümsemesine karşılık vermeyi başardım.

"Hey, Vicky." Mack bir hemşirenin evraklarını imzalamasını beklerken omzumu dürttü. "Bitkin görünüyorsun. Neredeyse bitti mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hemen hemen. Ama sonra bitirmem gereken bir ton belge var."

Mack de silinmiş görünüyordu. Siyah saçları her zamankinden daha da dağınıktı ve son zamanlarda obez bir hastayı sedyeden kaldırıp yatağa yatırdığı için alnında boncuk boncuk ter vardı. Bacc sonrası dersler alıyordu, çünkü beli bükülmeden önce başka bir iş için eğitim alması gerektiğini söylüyordu. Tıp fakültesini düşünüyor. Çok yaşlı olduğunu düşünüyor ama ben ona devam etmesi gerektiğini söyleyip duruyorum. Harika bir doktor olur. Ve *o kadar* da yaşlı değil, otuzunda bile değil.

Mack, tüm acil tıp teknisyenlerinin giydiği lacivert üniformanın kolundan çıkan saatine baktı. "Gece yarısı işim bitiyor. O zamana kadar hâlâ buralardaysan bir şeyler içmek ister misin?"

Omuz silktim. "Tabii. Neden olmasın?"

Elbette, Mack'in bir kız arkadaşı olduğu için, sadece iki arkadaş takılacak ve yorucu bir vardiyanın savaş hikayelerini paylaşacaktık. Ama bunun Adam'ı unutmama sıcak bir duştan bile daha çok yardımcı olacağını düşündüm. Ayrıca alkol de olacaktı; acı veren her şeyi unutmak için önemli bir bileşen.

Hmm. Belki de bunu söylememeliydim. İçmeyin çocuklar! Düğünler ve yılbaşı gecesi bir kadeh şampanya dışında.

Ama bu kez belgelerimi hızlıca bitirmeyi başardım ve saat on bir olmadan işim bitmişti. O noktada, çoktan kapılmış olan sevimli bir adamla içki içmek için bir saat daha kalmak istemiyordum. Mack anlayacaktır.

Acil servisin bekleme odası hâlâ doluydu. Birkaç saat önce o bekleme odasını görmek başımı zonklatırdı ama şimdi işim bittiği için rahatlamıştım. İşimi seviyorum ama on iki saatlik bir vardiyanın sonunda verecek bir şeyim kalmıyor. Ama vardiyalı çalışmanın en güzel yanı, işiniz bittiğinde bitmiş olmasıdır. Eve gidebilir ve bugün gördüklerimi düşünmeyebilirim.

Ama sonra acil servisten çıktığımda onu gördüm. Babanı. Kapının hemen dışındaki bankta oturuyordu.

Ve şunu dinleyin: elinde bir gül tutuyordu!

"Victoria?" Ayağa fırladı. "Hey..." "Hey,"

dedim.

Daha sonra bana, benim vardiyam bittiğinden beri yaklaşık bir saattir orada oturduğunu söyledi. Lidokainin etkisi geçmesine ve eli zonklamasına rağmen açık bir çiçekçi bulmak için bir saat boyunca etrafta dolaştı.

"Deli olduğumu düşünme," dedi. "Ama acil servisten çıkar çıkmaz seni düşünmeden edemedim. Eminim hastalarla çıkamamakla ilgili bir kural vardır ama en azından bir şans vermeseydim hayatımın geri kalanında kendime kızardım."

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Bu bir kuraldan çok bir kılavuz..."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani... bu benimle bir şeyler içmeye geleceğin anlamına mı geliyor?"

Bu doğru, Geleceğin Çocukları: Yorucu bir acil servis vardiyasının sonunda babanız beni bekliyordu. Bana bir gül verdi ve geç bir akşam yemeğine dönüşen bir içki içtik. Sonra da güneş doğana kadar konuşarak şehirde dolaştık.

Bana üniversiteden sonraki yıl sırt çantasıyla Avrupa'yı nasıl gezdiğini ve parası bitene kadar gençlik hostellerinde kaldığını, sonra da eve gitmek istemediği için sokakta yattığını anlattı. Bana lisedeyken country müzik yapan bir acapella grubunda şarkı söylediğini ama melodiyi taşıyamadığı için gruptan atıldığını anlattı. En sevdiği filmin *Pulp Fiction* olduğunu söyledi ve benimkinin *Sweet Home Alabama* olduğunu söylediğimde benimle dalga geçti ama izleyeceğine söz verdi. Bana hiç üşümediğini ama kışın mont giydiğini çünkü otuz derece havada üzerinde tişört varsa herkesin komik baktığını söyledi. Ben de ona her zaman üşüdüğümü söyledim, o da beni sıcak tutacağını söyledi ve kollarını bana doladı.

Sonra tam güneş ufukta belirirken eğildi ve beni ilk kez öptü.

Ve aman...

Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. O harika bir adam. Onu tanıyalı yirmi dört saatten az oldu ama bu süre aşık olduğumu anlamam için yeterli. İşte bu. *İşte bu*.

Babanla tanışana kadar ilk görüşte aşka hiç inanmamıştım.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

O kadar tatlı ki, neredeyse kusmak istiyorum.

Elini dikti. Onun güllerini bulmak için tüm Manhattan'ı dolaştı. Bütün gece konuştular. Sonra ilk öpüşmelerini yaşamışlar. Victoria'nın sevdiği o bayat piliç filmlerinden çıkmış gibi. Gözlerimi devirmek istedim. Birçok kez.

Victoria'nın bu kitabı almamı istediğini biliyorum ama ne kadarını okuyabileceğimden emin değilim. Eskiden ne kadar mutlu olduğunu duymak, sonunun nasıl olduğunu bilmek acı verici. Okuyacağım ama bu gece daha fazla okumayacağım. Bunu kaldıramam.

Midem utanç verici derecede yüksek bir hırıltı çıkardı. Victoria'nın yemeğine o kadar odaklanmıştım ki kendim yemeyi tamamen unutmuştum. Adam buzdolabında ne varsa yememi söyledi ama ciddi bir yemek yapmak için çok yorgunum. Belki kendime bir sandviç yaparım.

Odamdan çıktığımda Adam'ı Victoria'nın yatak odasından çıkarken yakalıyorum. Kahverengi saçları dağılmış ve gözlerinin altında hafif mor halkalar var. Bir esneme sesi çıkarıyor ama beni orada görünce ağzını .

"Özür dilerim," diyor. "Esnemenin bulaşıcı olduğunu biliyorum." "Victoria'yla her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor. "Sadece onu yatağa götürüyorum. Rutini biraz zaman alıyor, o yüzden..." Tekrar esniyor. "Özür dilerim. Aslında yorgunluktan çok açım."

Boş midem küçük bir kükreme çıkarıyor. "Ben de. Açlıktan ölüyorum..." Bana uykulu bir gülümseme sunuyor. "Biraz fettuccini alfredo'ya ne dersin?"

Nefis. Kulağa harika geliyor. Adam'ı mutfağa kadar takip ediyorum ama dondurucudan üzerinde plastik bir fettuccine Alfredo kabının fotoğrafı olan iki kutu çıkarınca heyecanım biraz azalıyor. Kutulardan birini mikrodalgaya atıyor ve bir düğmeye basıyor.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun."

"Onları sıfırdan pişirdiğini sanıyordum," diye itiraf ediyorum.

Gülüyor. "Şey, üzgünüm. Eskiden biraz yemek yapardım ama bugünlerde pek yapmıyorum."

Başımı yana eğiyorum. "Bu biraz komik. Yani, bu devasa evde yaşıyorsunuz ve bir BMW'niz var ama televizyonda yemek yiyorsunuz. Ben

olsam

kişisel bir aşçınız falan olmasını beklerdim."

Daha sert gülüyor. "Beni çok burjuva gibi gösteriyorsun. Ben öyle biri değilim." Dolaplardan birine uzanıyor ve bir şişe kırmızı şarap çıkarıyor. Burjuva olmadığına dair itirazlarına rağmen, şarap gerçekten pahalı görünüyor. "Bir bardak ister misin?"

"Elbette." Geçirdiğim günden sonra bir içki iyi gelirdi. "Bin dolarlık bir şişe şarabın tadını hep merak etmişimdir."

"Bin dolarlık bir şişe şarap mı?"

"İtiraf et, bunun için o kadar ödedin. *En azından*."

Adam şişeyi kaldırır ve etiketin üzerindeki çizimi inceler. "Aslında ne kadar ödediğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Victoria satın aldı."

Tabii ki öyle. Ne de olsa burası Victoria'nın evi. Şarabı o aldı ve muhtemelen şişeyi açmak için kullandığı tirbuşonu ve muhteşem TV yemeklerimizi ısıtmak için kullandığı mikrodalgayı da o aldı. Bu kadın çok pahalı bir zevke sahip.

"Çok para harcarsan sorun olmaz." Elinden bir bardak dolusu şarap alıyorum - yarısına kadar doldurmamasına saygı duyuyorum. "Yani, sen ünlü birisin. Değil mi?"

Homurdanıyor ve kendi şarap bardağına bakıyor. Onunkini de ağzına kadar doldurmuştu. "Pek sayılmaz. Biraz popüler olan birkaç kitap yazdım."

"Birazdan daha fazla."

"Tamam. Hem de çok. Ama yine de. Ben tam olarak Hugh Jackman değilim."

Aslında, Hugh Jackman'dan çok daha yakışıklı. Ve ben büyük bir Wolverine hayranıydım. "Kitaplarınızdan hiçbirini okumadığım için kendimi kötü hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, pek okuyan biri değilim."

Her zaman sağlam bir C öğrencisi olduğumu söylememek için dudağımı ısırıyorum - ve bu iyi bir yıldı. Liseyi ve sonunda GED'imi almış olsam da, hayatımda olup biten diğer her şeyle birlikte bir seçenek olsa bile üniversiteyi asla düşünmezdim. Adam, üniversiteye gitmeyi kafasına koymuş birine benziyor. Ve Victoria'nın da ileri bir derecesi var.

"Onları okumadığına sevindim," diyor. Mikrodalga fırın çalıyor ve bir kutu fettuccini alfredo'yu ikincisiyle değiştiriyor. "Bana inanmayacaksınız ama insanların bana kitaplarım hakkında övgüler yağdırmasından nefret ediyorum."

"Haklısın. Buna inanmıyorum."

Eğri büğrü gülümsüyor. "Güzel. Bazen hoşuma gidiyor. Ama ciddi olup olmadıklarını ya da sadece kıçımı mı yaladıklarını asla bilemiyorum."

Mutfağın duvarına yaslandım ve sırtıma bir şey saplandı. Arkamı döndüm ve duvarda büyük bir göçük fark ettim. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

"Buzdolabını içeri taşırken duvar çöktü." Adam kadehindeki şarabın geri kalanını bir dikişte içiyor. "Tamir ettirecektim ama..."

O cümleyi bitirmek zorunda değil.

Şarap şişesini eline alıyor ve kendine bir bardak daha dolduruyor. Şişeyi bana doğru eğdi. "Bir tane daha mı?"

Şimdi neredeyse boş olduğunu fark ettiğim şarap kadehime bakıyorum. Kahretsin, çabuk bitirdim. Önce şişeye sonra da yakışıklı patronuma baktım. Evet demeyi çok istiyorum. Ama bu yerde ayık kalmam gerektiğini hissettiren bir şey var.

"Hayır, teşekkürler."

Adam başını sallar ve mantarı şişeye geri sokar. "Bu benim ." Merdiven boşluğuna, merdivenlerin başında duran karısının yatak odasının kapısına bakar. "Sadece... bu yıl zor geçti."

"Tahmin edebiliyorum."

Gözleri, Victoria'nın pencereden dışarı bakarkenki gibi bulanık ve uzak bir hal alır. Bir parmağını şarap bardağının kenarında dikkatsizce gezdiriyor. "Hamileydi, biliyorsun."

Bir nefes çekiyorum. "Victoria?"

Gözlerini kaçırıyor. "Çok erkendi. Henüz kimseye söylememiştik bile. Ve belli , onu kaybettiğinde..."

Elimi ağzıma kapatıyorum. Tanrım, tam da Adam ve Victoria'nın hikâyesinin daha üzücü olamayacağını düşünürken, o başka bir küçük külçe daha atıyor. "Çok üzgünüm, Adam. Bu çok zor olmalı."

Sözsüzce başını sallıyor. Bu kadar yenilmiş görünmesine şaşmamalı. Karısını ve doğmamış çocuğunu bir çırpıda kaybetti.

Ne de olsa Freddy'yi ağlarken gördüğüm tek an, doktorlar bebeğimizi düşürdüğümüzü söyledikten hemen sonra yatağımın yanında oturduğu andı. Ama en azından birbirimize sahiptik.

Neredeyse Adam'a bunları anlatacaktım ama çenemi kapalı tuttum. Bunun bir trajediler yarışması olmasını istemiyorum. Eğer , o kazanır. Benimki kötü - gerçekten

Ama onunki daha kötü. Sadece bebeğini kaybetmekle kalmadı, bir daha asla . Victoria biyolojik olarak hala hamile kalabilse bile, bu etik açıdan gri bir alan. O artık asla baba olamayacak, oysa benim hâlâ hayatıma devam etme şansım var. Sadece Freddy ile değil.

Adam ikinci kadeh şarabın yarısını bir yudumda içiyor. "Sorun değil," diyor. "Sadece böyle olması gerekmiyordu."

Başımı sallıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Burada olmana sevindim, Sylvia. Gerçek şu ki, idare etmesi gereken çok şey var. Yardım almak güzel. Ve..." Oturma odası ve mutfağı oluşturan geniş alana göz gezdiriyor. "Ve biraz da arkadaş."

"Doğru, şey..." Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Yardım edebildiğime sevindim."

Bir süre birbirimize baktık. Mikrodalgadan bip sesi gelince, resmen yerimden sıçradım. Gerçek şu ki, Adam'ın bu kocaman evde nasıl tek başına yaşadığına dair hiçbir fikrim yok. Burası çok izole. Eğer odada benimle olmasaydı, kendimi dehşete düşmüş hissederdim. O buradayken bile, burası tüylerimi ürpertiyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor tabağı dikkatlice mikrodalgadan çıkarırken. "Lezzetli yemeklerimizi oturma odasına taşıyalım ve yemek yerken biraz televizyon izleyelim."

Kuvvetle başımı sallıyorum. "Onlar televizyon yemekleri." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu yüzden akşam yemeklerimizi televizyon karşısında yiyoruz. Sonunda televizyonda ne kadar tekrar varsa izliyoruz ve konuşmasak da hep aynı yerlere gülüyoruz. Ama izlerken ve gülerken bile aklım başka yerlerde dolaşıyor.

Victoria ve Adam tam da bu kanepede birlikte oturup televizyon seyrederken televizyon yemekleri yediler mi?

Victoria'nın geleceklerden haberi var mıydı?

Peki şu anda burada kocasıyla birlikte başka bir kadının oturduğunu bilseydi ne hissederdi?

Ama merak etmeme gerek yok. Cevabı biliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Adam bana Victoria'nın her zaman erken kalktığını söyledi, ben de beni yedide bir alarm kurdum. Brooklyn'deki berbat mahallemde olsaydım, sokakta beni alarmdan önce kaldıracak bir siren sesi ya da patlama olurdu, ama burası kesinlikle sessiz. Bu süper rahat yatakta hayatımın en iyi uykusunu uyuyorum. Lüksün kucağında yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Hızlı bir duş aldıktan sonra basit bir kot pantolon ve tişört giyiyorum. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplayıp Victoria'nın yatak odasına gidiyorum. Odanın içinde Victoria'yı bir çeşit askıya yerleştiren Eva'yı görünce duruyorum. Victoria aynı durumda benim olacağım kadar heyecanlı görünüyordu.

"Sonra gel," diye bağırıyor Eva bana. "Ben Victoria'yı yataktan kaldırayım, sen sonra gel."

"Oh, tamam." Kotumu çekiştiriyorum. "Ona... kahvaltı vereyim mi?"

Eva askıdan başını çevirip bana baktı. "İşte bu Bay Adam sana ödüyor, değil mi?" Evet.

Ona ne tür bir yemek yapmam gerektiğini sormak istiyorum ama yine azar işitmek istemiyorum. Eva benden nefret ediyor. Nedenini anlamıyorum çünkü *o kadar da iğrenç* biri değilim ama onun nefret ettiği çok açık. Onun yolundan çekilmek için bir strateji bulmam gerekecek. Ama bu arada aşağı inip Victoria'ya kahvaltı hazırlayacağım.

Evin birinci katına vardığımda Maggie kırmızı buklelerini arkaya atmış, kulağında kulaklıklarla halıyı süpürüyordu. Beni görmeden önce, "Kızlar sadece sevişmek ister!" diye bağırdığını duyuyorum. Beni görünce solosuna ara veriyor ve kulaklıkları çıkarıyor, ancak benzer bir durumda yakalansam benim hissedeceğim kadar utanmış görünmüyor. Bana o bulaşıcı, dişlek sırıtışlarından birini daha sunuyor. "Sylvie! Merhaba!"

Yardım ama iade ederim. "Cyndi Lauper hayranı mısın?"

"Kim değil ki?" Süpürgenin motorunu kapatıyor. "Peki seni buraya getiren nedir?"

"Um..." Mutfağa bir göz attım. "Victoria için kahvaltı hazırlayacaktım ama..."

Maggie hemen anladı. "Yulaf ezmesi. Kahvaltıda yiyebileceği en iyi şey bu. Sana nerede sakladıklarını göstereyim."

"Teşekkürler." Omuzlarım rahatlayarak çöktü. En azından burada bir kişi bana yardım etmeye istekli. "Eva'ya soracaktım ama o..."

Bana göz kırpıyor. "Korkutucu mu?"

"Evet! Aman Tanrım, ondan çok korkuyorum. Onun ne?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Eğer hayırsever olacaksam, bence Victoria'ya karşı aşırı korumacı davranıyor. En kötü ihtimalle sonunda hepimizi bir mutfak bıçağıyla öldürecek."

Şaka yapıyormuş gibi gülüyor ama bir yanım Eva'nın bir noktada hepimizi gerçekten öldürebileceğinden endişeleniyor. Bir tür kanunsuz adalet sağlama ihtiyacı hisseden birine benziyor. Ve ilk beni öldüreceğinden oldukça eminim.

Dolaplardan birinde, hayal edebileceğiniz her lezzette hazır yulaf ezmesi paketleri var. Bu bana yulaf ezmesinin Victoria için sık sık yapılan bir kahvaltı olduğunu düşündürüyor. Bir paket elma şekeri seçiyorum ve mikrodalgada pişirmek için bir kase alıyorum.

"Bu onun için yeterli yiyecek olacak mı?" Maggie'ye sordum.

Bebek mamalarının bulunduğu dolabı açıyor ve bir kap püre haline getirilmiş elma çıkarıyor. "Ona bununla servis edebilirsin."

Kavanozu almadan önce tereddüt ettim. Victoria'ya bebek maması yedirmek istemiyorum.

Bu doğru görünmüyor.

"Tam kıvamında," diyor Maggie. "Ve tadı da kötü değil.

Bıktım artık."

"Öyle mi?"

"Tabii. Tatsız elma püresi gibi. Sevilmeyecek nesi var?"

Mikrodalga çalıyor ve yulaf ezmesi kasesini çıkarıyorum. Tekrar mikrodalgaya koymadan önce bir dakika daha karıştırıyorum. En azından güzel kokuyor ama kıvamı sakız gibi. Tadının nasıl olacağından emin değilim ama Victoria zaten fazla yemiyor. O patatesleri sevgiyle püre haline getirdikten sonra dün akşam yemeğinin sadece dörtte birini yedi.

Ön kapı çarpıyor ve bir saniye sonra Adam tişörtü, şortu ve koşu ayakkabılarıyla koşarak mutfağa giriyor. Tişörtünde terden bir damar var ve bize el sallarken kulaklıklarını kulağından çıkarıyor. Tişörtü kaslı göğsüne hafifçe yapışmış - vay anasını, çok *seksi* görünüyor. Victoria'nın o gün acil serviste onda ne gördüğünü kesinlikle anlıyorum.

"Her şey yolunda mı, Sylvia?" Tezgâhın üzerine eğildi, yeşil gözleri yüzüme odaklanmıştı. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Maggie sadece bana yardım ediyordu." Ona minnettar bir gülümseme gösterdim. Yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Victoria için yulaf ezmesi yapıyorum."

"Mükemmel." Bana bir başparmak verdi. "Güçlü iş, Sylvia. Maggie." Tezgâhtan uzaklaşıyor. "Ben duşa gireceğim, çok terledim. Bir şeye ihtiyacın olursa tavan arasında çalışıyor olacağım."

Adam'ın merdivenleri tırmanışını izlerken bir an için yulaf ezmesini unutuyorum. Sadece güzel bir göğsü değil, aynı zamanda oldukça güzel bir poposu da var gibi görünüyor. Maggie fark etmeden önce ona bakmayı bıraksam iyi olacak.

"Patronum her zaman rüya gibi."

Başımı çevirip Maggie'ye bakıyorum, yüzünde hâlâ eğlenmiş bir ifade var. Çilli kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Ne?" diyorum. "Ne?" diyorum.

Gülüyor. "O seksi. Anlıyorum. Bir erkek arkadaşım olabilir ama kör değilim."

Saçımın bir tutamıyla oynuyorum. "O

iyi." "Tabii ki..."

"Peki." Gözlerimi deviriyorum. "O seksi. Belli ki seksi. Ama..." Gözlerim merdiven boşluğuna kayıyor. "Bu konuda bir şey yapacak değilim. O evli. Ve ben..." Görünüşe göre bekar. "Onun için çalışıyorum. Aslında *karısı* için çalışıyorum." Gözlerini kaçırıyorum. "Ve bu konuda bir şey yapacak olsam bile, ilgilenmez. Kendini tamamen karısına adamış durumda."

"Evet, bu doğru." Kilerdeki dolaptan büyük bir çöp torbası çıkarıp sallayarak açtı. "Ama... Yani, o genç bir adam. Oldukça yalnız olmalı. İyi bir adam ve iyi niyetli, ama bu sonsuza kadar devam edemez. Eninde sonunda hayatına devam edecek."

"Peki." Mikrodalgadan yulaf ezmesini çıkardım. İştah açıcı görünmüyor. "Benimle olmayacak."

Maggie sırıtıyor. "Senin de iyi niyetli olman çok güzel."

Bana göz kırpıyor, sonra kulaklıklarını kulaklarına geri takıyor. Birkaç dakika sonra çöpü yerine koyuyor ve yine Cyndi Lauper söylüyor. Yulaf ezmesini ve elma sosu kabını alıp üst kata, Victoria'nın yatak odasına çıkıyorum.

Eva tam ben gelirken odadan çıkıyor. Elimdeki ikramlara bakıyor ve bana tiksinti dolu bir bakış atıyor. Sanırım hazır mikrodalga yulaf ezmesi ve bir kavanoz elmalı bebek maması o kadar da etkileyici değil. Belki ileride ona daha iyi bir şeyler hazırlayabilirim. Acaba biraz yumurta pişirip doğrayabilir miyim? Ya da mutfak robotuna atabilirim. Amacım Victoria'nın dün geceki gibi üç lokma yerine bütün bir öğünü yemesini sağlamak.

Ama Victoria'yı gördüğümde, gösterdiğim her çabanın boşa gideceğini hissediyorum.

Gerçekten kendinden geçmiş görünüyor. Dün akşamki yemekten çok daha fazla. Başını sandalyesinin başlığına yaslıyor ve ağzından salyalar akıyor. Adını yüksek sesle söylediğimde kısa bir süre gözlerini açıyor, sonra tekrar kapatıyor.

"VICTORIA!" Şimdi neredeyse bağırıyorum. "Benim. Sylvie.
SYLVIE!"

Gözleri, evin her tarafına serpiştirilmiş fotoğraflarındaki canlı maviyle tam bir tezat oluşturan donuk bir bakışa sahip. Gözlerini sadece iki milimetre kadar açabiliyor, sonra tekrar kapatıyor. Kaşığı tutmasını sağlamanın hiç şansı yok. İyi ki süslü bir kahvaltı hazırlamak için fazla zaman harcamamışım, çünkü bir ısırık almasını sağlayabilirsem kendimi şanslı sayacağım.

Yine de çaba gösteriyorum. Yulaf ezmesini alıp dudaklarına götürüyorum. "Hadi," diye yalvarıyorum ona. "Sadece bir ısırık. Küçük bir ısırık."

Dudakları sonunda yarım santim kadar ayrılıyor. Tekrar kapanmadan önce bir kaşık dolusu yulaf ezmesini dudaklarının arasına itiyorum. Çiğnemek ya da yutmak için hiç çaba sarf etmiyor. Çoğu hemen geri çıkıyor ve peçeteyle silmem gerekiyor.

Lanet olsun.

"Sabahları her zaman zordur."

Gözlerimi kaldırıyorum ve Adam'ın odanın kapısında durduğunu görüyorum. Duş almış, kot pantolon ve tişört giymişti. Her zamanki gibi harika görünüyor. Eğer onunla daha fazla zaman geçirirsem, soğuk duş almaya başlamak zorunda kalacağım.

"Onu yemek yiyecek kadar ," diye mırıldanıyorum.

Bir elini nemli saçlarında gezdiriyor. "Bu tipik bir şey. İlk kalktığında her zaman çok halsizdir. Gözlerini açık tutabilmesi en azından öğle yemeğine kadar sürer. Genellikle kahvaltıdan sonra biraz kestirmesine izin veririm."

"Oh." Kafası koltuk başlığında sola doğru sarkmış olan Victoria'ya bakıyorum. "Biraz kestirmeye ihtiyacı var gibi görünüyor."

Aslında, uykuya çoktan başlamış gibi görünüyor.

Adam bana tekerlekli sandalyenin koltuğunu nasıl geriye yatıracağımı gösteriyor, böylece Victoria yatar pozisyona geliyor. Dudaklarının arasından havanın ıslık çaldığını duyuyorum, derin bir uykuya dalmış.

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca ne yapman gerekiyorsa yapmakta özgürsün," diyor. "Muhtemelen öğle yemeği vakti uyanacaktır." Pencereye doğru başını sallıyor. "Neden koşuya çıkmıyorsun? Hava bunun için mükemmel."

Doğru düzgün bir çift spor ayakkabım yok ama bunu Adam'a itiraf etmek istemiyorum. Onun yerine sadece gülümsüyorum. "Belki."

Koşuya çıkmaya hiç niyetim yok. Ama en azından şimdi Victoria'nın günlüğünü okumak için biraz zamanım var.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Victoria'nın Günlüğü

29 Eylül 2016

Sana karşı dürüst olacağım. Babanla tanışmadan önce birkaç erkekle daha ilişkim oldu. Ama bilmeni isterim ki hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyordu. O zamanlar öyle olduğunu sanıyordum. Her seferinde "O" kişiyle çıktığımı sanıyordum. Ama şimdi anlıyorum ki hepsi sadece alıştırmaymış. Gerçek olanı bekliyordum.

Bir gün anlayacaksın. Bir gün, ağaç tepelerinden şarkı söylemek isteyeceğiniz türden bir aşk yaşayacaksınız. Öyle bir aşk ki, #Blessed ya da #BestBoyfriendEver gibi iğrenç hashtag'ler kullanmak isteyeceksiniz. Ya da belki siz bunu okuduğunuzda hashtag'ler artık bir şey olmayacak. Belki de hashtag yerine zebratag kullanacaksınız. Ya da ne bileyim.

Dün gece Adam beni *Hamilton*'ı izlemeye götürdü. Hazinenin ilk sekreteri Alexander Hamilton'hayatını konu alan bu gösteri şu sıralar çok popüler. Biliyorum, bunun hit bir Broadway gösterisi olabileceğine inanmak zor, ama gerçekten öyle. Biletler için ne kadar ödediğini hayal bile edemiyorum. Kabul ediyorum, *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından biri (bildiğiniz gibi), ama bazen benim için çok fazla para harcadığından endişeleniyorum. Geçmişte çıktığım tüm erkekler benim gibi öğrenci kredisi borcu içindeydi ya da mavi yakalı bir işte çalışıyordu, bu yüzden ilk kez beni şımartan bir erkekle birlikte oluyorum. Ve... burada dürüst olmalıyım... bundan nefret etmiyorum.

Yani, pahalı Fransız restoranlarında akşam yemeği? Birbirimizi her gördüğümüzde çiçekler? En iyi Broadway şovlarına biletler? Kim istemez ki???

Ama bunların ihtiyacım yok! Adam beni her gece McDonald's'a götürseydi aynı şekilde severdim. Yanımda o olsaydı bir Big Mac ve büyük boy patates kızartmasıyla mutlu olabilirdim.

Adam beni her zaman evimden alır, kendi evi Broadway'e daha yakın olmasına rağmen. Baban bir centilmen, buna itiraz edemezsin. Benim için kapıları açık tutuyor. Daha önce hiç bir erkek benim için kapıları açık tutmamıştı.

Daha önce. Bunun sadece eski günlerde, erkeklerin kuşak taktığı ve kadınların çember etek giydiği zamanlarda insanların yaptığı bir şey olduğunu sanıyordum.

Adam bu gece ortaya çıktığında elinde bir buket gül vardı. "*Pour vous*."

Kadınların çiçekleri sevdiği biyolojik bir gerçektir. Onlarda sevilecek çok şey var. Güzel kokarlar. Güzel görünürler. Ve oh, renkler! Ben de bir avuç papatyayla mutlu olurdum ama Adam bana hep gül alır. Bu çok tatlı.

"Her dışarı çıktığımızda bana gül getirmek zorunda değilsin." "Ama seviyorsun," diye işaret etti. "Ve *yapabilirim*. Yani..."

"Biliyorum, ama..."

Bu konuda tartışmak aptalcaydı. Neden onu bana çiçek almaktan vazgeçirmeye çalışayım ki? Siz bu satırları okurken babanızın bana hâlâ gül getirdiğini hayal ediyorum... Belki her gün değil ama belki haftada bir. Her cuma akşamı. Son kırk yıldır.

"Ayrıca," dedi, "senin için başka bir şeyim daha var."

Sonra elini ceketinin cebine attı ve dikdörtgen bir kutu çıkardı. Elmas işlemeli bir kar tanesi kolyesi olan beyaz altın zinciri gördüğümde nefesim kesildi. O kadar güzeldi ki ağlamak istedim. Zevkten başım dönerek kolyeye baktım. "Bu bir servete mal olmuş olmalı," diye mırıldandım.

"Buna değersin," mırıldandı.

Ve sonra onu içeri çektim çünkü gerçekten ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Ailen hakkında böyle rahatsız edici bir şey söylediğim için üzgünüm ama bu doğru. Ama dün gece biraz sinir bozucu oldu çünkü biletlerimizi almıştık.

"Seni çok seviyorum Vicky," diye kulağıma nefes verdi. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ve istiyorum. *Hem de çok*! Evet, sadece birkaç aydır birlikte olduğumuzu biliyorum, ama bu adama sırılsıklam aşık olduğumu bilmek için yeterince uzun bir süre. Onu seviyorum! Onu o kadar çok seviyorum ki duygularımın boyutunu ifade etmek için yeni bir kelime uydurmam gerektiğini hissediyorum. Ona *aşığım*. Onu *seviyorum*. Onu çooooook seviyorum.

Elleri sırtımdan yukarı kayarken "Hamilton," demeyi başardım.

Boynumu öptü. "Eğer sen de , ben bu işten sıyrılmaya hazırım." "Biletler sana bin dolara falan mal olmadı mı?"

"Sadece para."

Ve bu senin baban. Beni biraz para ya da tiyatro biletinden daha çok seviyor.

Tabii ki sonunda sağduyu galip geldi ve bunu gösteriden sonra da yapabileceğimize karar verdik. Adam biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama buna itiraz edemezdi. Ben de elbisemi mükemmel bir şekilde tamamlayan kar tanesi kolyemi takabildim.

Gösteri elbette muhteşemdi. Yani, bu lanet olası *Hamilton*. Ama Adam'ın eli tüm gösteri boyunca dizimde ya da başka bir yerdeydi ve *Hamilton*'dan atılabileceğimizden endişe ettiğim anlar oldu. Ama yine de, bu anlatılacak bir hikaye olurdu, değil mi? *Size* bu hikayeyi anlatacağımdan değil. Eminim aileniz hakkında bilmeniz gerekmeyen bazı şeyler vardır!

Gösteri bittikten sonra kimin dairesine gideceğimiz konusunda tartışmaya başladık. Ben buna tam olarak *tartışma* demezdim. Ateşli bir tartışmaydı. Adam geceyi benim evimde geçirmek konusunda genellikle isteksizdir. Bu anlaşılabilir bir şey, çünkü onun evi tahmin edebileceğiniz gibi benimkinden milyon kat daha güzel. Çok parası var, bu yüzden Manhattan silüetinin muhteşem manzarasına sahip iki yatak odalı muhteşem bir dairesi var. Oysa benim bir metre ötedeki tuğla duvarı gören bir stüdyo dairem var.

Combat'ı özenle kullanmama rağmen hafif bir hamam böceği sorunum da var. O küçük böceklerden neden kurtulamadığımı anlamıyorum. Evrim iş başında.

"Yarın işte vardiyam var," diye açıkladım. "Senin evine dönersek eve gidip duş alacak ve hazırlanacak vaktim yok."

"Hmm." Parmağını, oldukça seksi bir saat beş gölgesi olan çenesine vurdu. "Belki de eşyalarını benim evimde bırakmaya başlamalısın, böylece işe oradan gidebilirsin."

"Bu da bir fikir..."

"Ya da... benim yanıma taşınabilirsin."

Tüm hava aniden ciğerlerimi terk etti. Adam'ın yeşil gözlerine baktım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Dudaklarında bir gülümseme vardı ama bu şakacı bir gülümseme değildi.

"Sen... sen ciddi misin?" Başardım.

"Peki, neden olmasın?" Sarı saçlarımdan bir tutamla oynamak için uzandı. Saçlarımı çok sever. Ona altın samanları hatırlattığını söylüyor, bu da bana kendimi bir peri masalındaki prenses gibi hissettiriyor. "Senin için deli oluyorum. Birlikte geçirmediğimiz her gece sinir bozucu."

Tabii ki hemen kabul ettim. Bildiğiniz gibi, bu adamı ilk gördüğüm andan itibaren sonunda birlikte olacağımızdan emindim. Yani birlikte yaşamaya başlamak, hayatımızı birlikte geçirmeye giden yolda sadece bir adımdı. Onunla tüm geleceğimi görebiliyorum. Evlilik. Çocuklar. Eşleşen sallanan sandalyelerle, el ele tutuşarak emeklilik evi.

Hayır, herkesin sadece üç aylık erkek arkadaşının yanına taşınması gerektiğini savunmuyorum. Birçok durumda, bu muhtemelen akıllıca bir fikir değildir. Ancak bu özel durumda, bunun en iyisi olduğu konusunda benimle hemfikir olacağınızdan eminim.

Kesinlikle büyülü bir akşamdı. *Hamilton*. Birlikte yaşamaya karar vermek. Her zaman hatırlayacağım bir geceydi.

Sadece küçük bir olay her şeye gölge düşürdü.

Eve (yeni evime!) gidebilmek için taksiye binmek üzere acele ederek caddede yürürken, bir adam neredeyse bana çarpacaktı ve omzumu sertçe itti.

Uzun süredir şehirde yaşıyorum, bu yüzden itilip kakılmaya, itilip kakılmaya ve bir keresinde üzerime işenmesine (ayakkabım-bir köpekti) alışkınım. Adam da uzun süredir burada yaşıyor. Bu yüzden bir kaza olduğu belli olan bu olay karşısında bu kadar öfkeli görünmesi beni şaşırttı.

"Hey!" Adam bana çarpan ellili yaşlarının ortalarındaki kilolu adama ters ters baktı. "Neden nereye gittiğine dikkat etmiyorsun?"

Adam sol elinde tuttuğu bastonu işaret etti. "Hey, dostum, sen ve kız arkadaşın bütün caddeyi kaplıyordunuz. Bana yer lazımdı."

Adam bir adım öne çıktı. Gözlerinde bana yabancı gelen karanlık bir bakış vardı... ve dürüst olmak gerekirse biraz korkutucuydu. "Yani onu ellemek istediğine mi karar verdin?"

Birkaç kez göz kırptım. Şehirde bir yabancı tarafından daha önce hiç *ellenmemiş* değildim - yoğun saatlerde metro tehlikeli olabiliyordu - ama bu adam beni ellemedi. Sadece bana çarptı. Adam bu konuda neden bu kadar öfkeliydi? "Adam..." Söylemeye başladım.

"Dinle dostum," dedi adam. "Ben..."

"Ne?" Adam bir adım daha atarak parmağını adamın yüzüne doğru uzattı. "Benimki kadar güzel bir kızı elde edemeyeceğini bildiğin için bir şeyler hissetmeye mi karar verdin?"

Adamın gözleri büyüdü. Benimle Adam'ın arasına baktı ve bastonu havada tutmadan elini kaldırdı. "Bakın, bela istemiyorum. Ben bir şey yapmıyordum."

"Evet, doğru. Belki de özür dilemelisin."

Adam bana baktı, yüzünde garip bir ifade vardı. "Özür dilerim," dedi sonunda. Sonra bastonuna dayanarak topallaya topallaya caddeden aşağı indi.

Tüm bu olay beni biraz titretti. Daha önce hiç kimseyle böyle bir yüzleşme yaşamamıştım. Adamın beni ellemediğini biliyordum ama Adam'ın onurumu bu şekilde savunması beni garip bir şekilde etkilemişti. Yani, bu gerçek bir centilmenlik. İyi bir bakıcı ve koca olacağına dair aklımda hiçbir şüphe bırakmadı.

"Bu kadar kısa bir etek giymeseydin muhtemelen böyle bir şey olmazdı," dedi Adam.

İlk başta onu yanlış duyduğumu düşündüm. Kısa etek giymiyordum. Hem de hiç. Hayatları boyunca ağzından tek bir küfür çıkmamış kızlar etrafta minicik eteklerle dolaşmazlar - bu gece giydiğim etek dizlerimin hemen üzerindeydi. Bu çok kısa değil.

Öyle mi?

Ona göz kırptım. "Bu eteği sevdiğini sanıyordum."

"*Seviyorum*." Bana göz kırptı. "Sadece söylüyorum. Böyle bir etek erkeklerin seni yakalamak istemesine neden olur."

Sanırım haklı olduğu bir nokta vardı. Günümüzde bir kadının ıslıklanmadan ya da ellenmeden mütevazı bir şekilde kısa bir etek bile giyerek sokakta yürüyememesi çok talihsiz! Umarım siz bunu okurken kadınlar için şey daha iyidir. Şükürler olsun ki babanız gibi benim gibi kadınları kollayan erkekler var.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Son bir saatimi Victoria'nın günlüğünü okuyarak geçirdim.

Adam'la ilk buluşmalarını ayrıntılarıyla anlattı. Adam'ın ne kadar romantik olduğunu. Ne kadar aşık olduklarını. Sonunda Adam'ın ona kar taneli kolyeyi nasıl verdiğini ve birlikte yaşamaya karar verdiklerini anlatan yazıyı okuduğumda durmak zorunda kaldım. Nasıl bir trajediyle bittiğini bildiğim için okumak çok zordu.

En azından bir molaya ihtiyacım var.

Neyse ki Victoria o sırada uyanmış oluyor ve onun için hazırladığım öğle yemeğinin yaklaşık üçte birini yemeye bile razı oluyor. Yemeği ağzında tutmakta çok zorlanıyor. Sonunda gömleğinin içine bir peçete tıkıştırmak zorunda kalıyorum çünkü ağzına koyduğum şeylerin yaklaşık yarısı hemen dışarı çıkıyor ve giysilerini lekeliyor.

"Bu öğleden sonra yapmak istediğin bir şey var mı?" Çenesine bulaşan yemeği silerken Victoria'ya soruyorum.

Bana cevap vermiyor. Ama en azından gözleri açık ve bana bakıyor.

"Saçına şekil versek nasıl olur?" Parlak altın bukleli fotoğrafını gözümün önüne getiriyorum. Şu anki gevşek renksiz saçlarından çok farklı. "Senin için tarayabilirim. Ve... Fransız örgüsü mü? Ne dersin?"

Bana göz kırptı. Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Victoria'nın saç bakım ürünleri zulası banyosundaki çekmecelerden birinde bulunuyor. Üzerlerini kaplayan bir toz tabakası var, bu da saçlarının durumunu açıklıyor. Antioksidan Argan yağı ve keten tohumu özü içeren, beslediği ve güçlendirdiği söylenen bir şişe Fas yağı buluyorum. İnanılmaz pahalı görünüyor ve güzel kokuyor. Ayrıca bir fırça ve birçok tarağından birini seçiyorum. Tanrım, bir sürü saç bakım ürünü varmış. Bende sadece bir fırça ve şampuan/kremi bir arada var. Ayrı şampuan ve saç kremine bile param yetmiyor.

Yatak odasına döndüğümde Victoria değişiklik olsun diye pencereden dışarı bakmıyor. Gözleri kapıya sabitlenmişti. Beni bekliyordu.

Belki de benden hoşlanmaya başlamıştır.

"Geri döndüm!" Şişeyi kaldırıyorum. "Sana bu harika Fas yağından aldım. Saçlarını çok güzel gösterecek."

Küçük bir gülümseme umuduyla yüzünü izliyorum. Olmadı. Pekâlâ. Burada çalıştığım süre boyunca bir noktada, bu kadından bir gülümseme koparacağım.

Sonraki bir saatimi saçlarına yağ sürerek geçirdim. Muhtemelen birileri saçlarını fırçalıyordu çünkü saçları karışık görünmüyordu ama dikkatle incelemem gereken küçük keçeleşmiş alanlar vardı. Ayrıca, saçını kesen son kişi belli ki iyi bir iş çıkarmayı önemsememiş. Uçları düzensiz, bu yüzden banyodan makas almam gerekiyor ve ona düzgün bir saç kesimi yapmak için biraz zaman harcıyorum. Hatta saçına biraz kat bile attım ama çok da abartmak istemedim. Tam olarak usta bir saç stilisti değilim.

"Adam saçlarının bu haline bayılacak." Söylediklerimi kabul etmese de konuşmaya devam etme ihtiyacı hissediyorum. Bir şekilde anlamış olmalı. "Erkekler saça takıntılıdır. Yani, göğüsleri, kalçaları ve bacakları severler ama güzel saçların önemini küçümseyemezsin." Başının arkasındaki düzensiz bir tutamı koparırken duraksıyorum. "Freddy -ilk erkek arkadaşımdı- saçlarımı hep çok severdi."

Victoria'nın saçının önünü kesmek için yanına geldiğimde, beni ne kadar dikkatle izlediğini fark ediyorum. Onunla konuşmam hoşuna gidiyor. Ve nedense, benim için de terapötik bir yanı var. Freddy olayını hiç kimseyle konuşmamıştım. Pek konuşmadım.

"Freddy ile lisede tanıştım," diyorum ona. "Benden bir yıl öndeydi. O son sınıftaydı, ben de üçüncü sınıftaydım. Çok havalı ve sofistike görünüyordu. Ve şirin." Freddy'yi okulun arkasında arkadaşlarıyla sigara içerken izlediğimi hatırlayınca gülümsüyorum. Yanından geçerken saçlarımın gözlerime düşmesine izin verirdim çünkü beni ona bakarken yakalamasından utanırdım. "Adam kadar sevimli değildi sanırım. Ama sevimli bir şekilde kıvrılmış siyah saçları ve için için yanan siyah gözleri vardı... ve çenesinde bir yarık. Tanrım, *çok* ateşliydi. Gece geç saatlerde onun hayalini kurardım. O da benden hoşlandığında buna inanamazdım. Yani *benden*."

Lisedeyken pek havalı değildim. Sessizdim ve yazmada, matematikte, sporda ya da herhangi bir şeyde özellikle iyi değildim. En azından anneme göre çok fazla göz makyajı yapıyordum ve geriye dönüp baktığımda bu haklı olabilirdi. Freddy herkesin sevdiği bir adamdı.

sevilen, biraz sınıf palyaçosu, ama kesinlikle havalı. Benimle ilk konuştuğunda iki kelimeyi zar zor bir araya getirebilmiştim. O zaman onun da benim yanımda utangaç ve beceriksiz olduğunu fark etmemiştim.

"Böylece çıkmaya başladık." Düzleştirmek için sağ taraftaki bir tutam saçı koparıyorum. "Ve işin çılgın kısmı şu: gerçekten iyi bir erkek arkadaştı. Yani, karşılaştıracak pek şeyim yoktu. Ondan önce sadece bir kez bir erkekle öpüşmüştüm. Ama... çok tatlıydı. Beni her gece arardı ve saatlerce konuşurduk. *Her şey* hakkında. Arkadaşlarım çıkmaya başladığımızda onun sadece pantolonuma girmek istediğini söylediler ama bu hiç doğru değildi. Birbirimize *bağlandık*. Ben onun..."

Freddy'nin hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum. Ama şimdi bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. *Hayatımın aşkı.* Bu ne anlama geliyor ki? "Ondan gerçekten çok hoşlanıyordum," diyorum sonunda.

Saçını Fransız örgüsüyle arkadan bağlıyorum. Çocukken bebeklerime nasıl Fransız örgüsü yaptığımı hatırlıyorum. Sonra da arkadaşlarıma. Yıllardır Fransız örgüsü yapmadım ama parmaklarım nasıl yapıldığını unutmadı. Ne yazık ki örgü, kafa derisindeki yarayı daha da belirginleştiriyor. Ben de el işimi ayırıp tekrar taramaya başladım.

"Her neyse, Freddy ellerini saçlarımda gezdirmeye bayılırdı." Elimi Victoria'nın ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "Yatağında birlikte uzanırdık ve ellerini saatlerce saçlarımda gezdirirdi."

Victoria bana baktı, gözlerinde bir soruyla. *Sonra ne oldu?*

Sonra ne oldu, Freddy beni hamile bıraktı. Açıkçası, yatakta sadece saça dokunmaktan biraz daha fazlasını yaptık. Yani, biz iki gençtik.

Ama ona bu hikayeyi anlatmamam gerektiğini düşünüyorum. Mutlu hikayelerle devam etmeliyim. Hiç gerçek hikaye bilmemem çok kötü. Ama o bunu bilmiyor.

"Saçların muhteşem görünüyor," diyorum ona. "Sana göstereceğim. Bir ayna getireyim."

Banyoya koştum ve el aynasını aldım. Victoria'nın yanına götürüp yüzüne tutuyorum. Uzun bir süre kendine baktı. Sağ gözüyle bakıyor. Diğer gözü hâlâ bambaşka bir yere bakıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum. "Adam buna *bayılacak*."

Kaşlarını çatıyor. Sonra uzanıp sol yanağındaki sivri yara izine dokunuyor. Başını iki yana sallar.

"Biliyor musun," dedim. "Eminim bunu makyajla kapatabilirsin."

Şey, örtbas etmek değil. O yarayı kapatma şansımız *yok*. Ama en azından daha az belirgin hale getirebiliriz.

Başını iki yana sallar. "Hayır," diyor.

Her şeye rağmen gülümsemek zorundayım. "Bütün gün bana söylediğin ilk şey bu."

Victoria bana sessizce göz kırpıyor. Görünüşe göre, bu son olacak.

Ellerimi çırpıyorum. "Harika bir fikrim var. Maniküre ne dersin?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Victoria manikür fikrine pek hevesli görünmüyor. Ama banyoya tekrar bakıyorum ve bir oje zulasının yanı sıra bir zımpara tahtası ve tırnak makası buluyorum. Büyük Elma Kırmızısı adında canlı bir renk seçiyorum.

Victoria'ya manikür yaparken, ona Freddy hakkında daha fazla şey anlattım. Ona flörtümüzü, bu güzel kilisede ailemiz ve arkadaşlarımızın gözleri önünde nasıl evlendiğimizi, Freddy'nin üniversiteyi nasıl bitirdiğini ve satış elemanı olarak nasıl harika bir iş bulduğunu anlattım. Nasıl çocuk sahibi olmak istediğimizi ama doğru zamanı beklediğimizi. Paramızı biriktiriyorduk, böylece küçük bir birikimimiz olacaktı.

Hepsi kurgu tabii ki. Uzun zaman önce Freddy ile hayal ettiğim hayat bu. Her zaman sahip olmak istediğim mutlu son.

Victoria'nın tırnakları kesilmiş. Tırnak makasını getirdim ama kullanmakta tereddüt ediyorum. Tırnakları bu kadar kısa kesilirse asla güzel görünmeyecek.

Sonra Adam bana onları kısa kesmem gerektiğini söyledi. Adam ona ihtiyacı olan ilaçları vermeye çalıştığında onu tırmalıyor ve ben de onun gözlerini oymasını istemiyorum. Yani tırnakların gitmesi gerekiyor.

Victoria hareketsiz sağ elinin tırnaklarını kesmemi izliyor. Sol elini kesmeye çalıştığımda benden uzaklaşmaya çalışıyor.

"Kıpırdamadan dur," diyorum ona. "Neredeyse bitirdim. O zaman tırnakların Adam için güzel görünecek. Göreceksin."

Başını sallar. "Nub," diyor.

En azından yine konuşmaya başladı. "Tamamen yumru değiller. Sadece kısalar."

"Hayır." Sağ elimi sol eliyle kavradı. "Nub. Adam nub."

"Yap..." Ne söylemek istediğini anlamaya çalışarak yüzüne bakıyorum. "Adam'ın tırnaklarını kesmesini ister misin?"

"Hayır." Başını tekrar sallıyor, gözleri hayal kırıklığıyla dolu. Ne istediğini ifade etmek için söylemen gereken kelimeleri çıkaramamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. "Hayır. *Hayır*. Adam nub. İçinde... nub."

Uh...

"Özür dilerim," diyorum sonunda. "Ben sadece... anlamıyorum."

Tam o anda Adam, Victoria'nın odasının kapısından içeri bakar. Her zaman onu kontrol etmeye gelmesi çok tatlı. Gerçi ben kendimi toparladıktan sonra muhtemelen bunu yapma ihtiyacı hissetmeyecektir. Çarpık bir gülümseme sunuyor. "Burada her şey yolunda mı?"

Söylemek istediklerinden vazgeçmiş olan Victoria'ya bakıyorum. Şimdi boş boş pencereden dışarı bakıyor.

"Sürekli bir şey istiyor," diyorum. "Ama ne olduğunu bilmiyorum. Sürekli 'nub' diyor. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Başını yana doğru eğiyor. "Bilmiyorum. Bunu söylediğini daha önce hiç duymamıştım."

Oh neyse. "Her neyse, saçını ve tırnaklarını yaptık. Harika görünmüyor mu?"

"Çok güzel görünüyor," diyor Adam, ancak sesinde kesinlikle bir samimiyet eksikliği var. Victoria'ya güzel göründüğünü, küçük bir çocuğa boya kalemiyle yaptığı karalamanın güzel olduğunu söylediğiniz gibi söylüyor. "Saçını kestirmişsin. Güzel görünüyor."

"Evet, geçen sefer kim yaptıysa berbat bir iş çıkarmış. Onları bir daha işe almamalısınız."

Adam homurdanıyor. "Sanırım cerrahlardı, kafatasını ameliyat etmeden hemen önce."

"O zaman acil ameliyatlara devam etsinler."

"Geri bildirimi ileteceğim." Odayı geçer ve bir an karısına bakar. Karısının sağ elini kolçaktan kaldırır. "Tırnaklarını kestin mi?"

"Evet. Ama bundan hoşlanmadı."

"Ne yazık ki bu onun kararı değil."

Victoria ona bakmak için başını çevirmiyor. Sanki o odaya girdiği anda kendini tamamen kapatmış gibi. Onlar göz önüne alındığında

Daha önce evlenmiş ve hayatını ona bakmaya adamışken, kadının onu kabul etmemesi bile garip. Garip ve üzücü.

"Neden biraz ara vermiyorsun, Sylvia?" Adam diyor ki. "Victoria'ya bazı kişisel işlerinde yardım etmem gerekiyor."

"Kişisel şeyler mi?"

Gözleri aşağı doğru kayıyor. "Bezini değiştir."

Aman Tanrım. Tabii ki mantıklı. Ama en temel ihtiyaçları için bu kadar bağımlı olan bu güzel, zeki kadın için birden utandım.

Nub'ın ne olduğunu merak ediyorum. Bana ne anlatmaya çalıştığını merak ediyorum.

Sadece onu daha iyi anlamak istiyorum. Ve bu noktada bunu yapmanın tek yolu günlüğünü okumaya devam etmek. Ne de olsa günlüğü benim almamı istedi. Ve burada zamandan başka bir şeyim yok.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Victoria'nın Günlüğü

10 Ekim 2016

Ne can sıkıcıdır biliyor musun? Mutlu olduğunuzda, ama bir şekilde arkadaşlarınızın sizin için mutlu olamaması.

Carol bir şeyler içmeyi önerdiğinde bugün acil servisteki mesaimin neredeyse sonuna gelmiştim. Carol benim en yakın iş arkadaşım ve ne kadar sık çalıştığımdan dolayı hızla en yakın arkadaşım haline geliyor - özellikle de işten sonra gevşemek için takılmak istemesi nedeniyle. Mack ambulans vardiyasını bitirmek üzereydi, o da atladı ve o da gitmek istediğini söyledi. Elbette Carol için sorun yoktu çünkü Mack'i herkes severdi. Sonra Mack bana gidip gitmeyeceğimi sordu.

"Üzgünüm," dedim. "Toplanmam gerek."

Mack burnunu kırıştırdı. Adam hayatıma girmeden önce böyle yapmasını çok sevimli bulurdum. "Toplanmak mı? Nereye gidiyorsun?"

Carol kıkırdadı. "Duymadın mı? Vicky, Bay Mükemmel'in yanına taşınıyor." Evet, Bay Mükemmel Carol'ın Adam'a taktığı lakap. Oldukça mükemmel biri.

Mack bana göz kırptı ve bir adım geri çekildi. "Şu kodaman yazar adamdan mı bahsediyorsun? Onun yanına mı *taşınıyorsun*?"

Üzgün görünüyordu, ki bunu anlayamadım. Mack daha önce özel hayatımla hiç ilgilenmemişti. "Onun adı Adam, çocuklar," dedim. "Ve evet. Birlikte yaşayacağız."

Bu sözleri bir aptal gibi gülümsemeden söylemekte hâlâ zorlanıyorum.

Mack kaşlarını çattı. "Senin kira kontratın yok mu?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama Adam beni bundan kurtarıyor."

"Vay canına." Carol kestirdiği saçlarını okşadı. "Keşke zengin bir erkek arkadaşım olsaydı..." "O zengin değil..."

Gerçek şu ki, Adam'ın ne kadar parası olduğundan emin değilim. Çok parası varmış gibi harcadığı kesin. Her iki durumda da benim için önemli değil. Zengin de olsa fakir de olsa onu severim.

Garip bir şekilde, Mack vardiyası bitmiş olmasına rağmen Carol ile çıkmadı. Hemşire istasyonunun etrafında dolanıp durdu ve bana doğru bakışlar fırlattı. Yaklaşık beş kez, bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Sonunda, daha fazla dayanamadım.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum.

Kaşlarını çattı. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" "Tabii. Ne oldu?"

"Burada olmaz."

Sonra hiç uyarmadan beni kolumdan tutup koridora doğru çekti. Çamaşır dolabının kapısını açıp beni içeri çekene kadar ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. İyi ki klostrofobik değilim, çünkü havlu, çarşaf ve battaniye yığınlarıyla çevrili küçük bir alandı.

"Affedersiniz!" Dedim ki. "Lütfen bana burada neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Mack'in kaşları birbirine çatıldı. "Vicky, sence de o adamla aranızdaki şeyler biraz hızlı ilerlemiyor mu?"

Arkadaşlar arasında, arkadaşlarınızın sevgilileri hakkında kötü şeyler söylememeniz konusunda dile getirilmeyen bir anlayış varmış gibi hissediyorum. Yani, ayrıldıktan sonra, istediğin korkunç şeyi söyleyebilirsin. Ama çıkarken o aptal ağzını kapalı tutacaksın! Tabii karşınızdaki kişi sizi fahişelerle aldatmak gibi gerçekten korkunç bir şey yapmıyorsa.

Mack söylenmemiş kuralı çiğniyordu.

"Gerçekten mi Mack?" Gözlerinin içine bakmak için çenemi kaldırdım. "Bu seni ilgilendirmez."

Gözlerini indirdi. En azından az önce söylediği şeyden dolayı utanmış gibi görünmeyi akıl edebilmişti.

"Özür dilerim." Dik durana kadar siyah saçlarını ovuşturdu. "O adamdan gerçekten kötü bir elektrik alıyorum. Onu yeterince tanımıyormuşsun gibi hissediyorum."

Adam'ı işten arkadaşlarımla bir şeyler içmeye davet ettiğim için başıma bunlar geldi. Şimdi tek yaptıkları onu yargılamak. Ama en azından Carol onu yargıladığında, ona Bay Mükemmel diyor. Ama şimdi Mack, Adam'ın kötü bir hava yaydığını söylüyor. Bu da ne demek oluyor? Adam başarılı bir yazar, yakışıklı, zeki, düşünceli, romantik... Böyle bir süre daha devam edebilirim.

Kötü *bir his* mi? Gerçekten mi?

"Bak," dedim. "Adam harika bir . Onunla sadece bir kez karşılaştın." "Ve bu bilmek için yeterli."

"Onunla üç aydır çıkıyorum. Yani bir gece yetiyorsa, üç ay da yetmeli, değil mi?"

Mack tehlikeli bir havlu arabasına yaslanırken derin bir nefes aldı. Mack iri bir adamdı ve rafın devrilebileceğinden biraz endişeliydim. "Lütfen, Vicky. Sadece bir düşün. Hata yapmanı istemiyorum."

Homurdandım. "Biliyor musun, bu *gerçekten* uygunsuz. Kaitlyn'i onaylamadığımı sana hiç söylemedim. Onun hakkında tek kelime etmedim."

Bir an sessiz kaldı, sadece bana bakıyordu. "Kaitlyn ve ben ayrıldık yukarı."

Ne?

Mack'in kız arkadaşı Kaitlin de o biriydi. O kızlardan biri. O kadar güzel, komik ve zeki ki ondan nefret etmek ama edemiyorsunuz çünkü aslında çok iyi biri. Kaitlyn'in hiçbir kusuru yoktu. Onunla tanıştıktan sonra Mack'le hiç şansım olmadığını biliyordum çünkü kimsenin Kaitlyn gibi bir kızdan ayrılmasına imkan yoktu.

"... Bunu duyduğuma üzüldüm." Omuz silkti.

"Ne oldu?"

"Bu uzun bir hikâye." Dolabın kapısına bir göz attı. "Belki başka bir zaman..."

Bu çok tipik bir erkek davranışı. Bana ilişkimde ne yapacağımı söyleyebileceğini sanıyor. Ama aynı zamanda bana kız arkadaşından neden ayrıldığını bile söylemiyor!

"Dinle." Sesini birkaç kademe alçalttı. "Sadece... lütfen bir şey yapmadan önce bunu düşün. Bana düşüneceğine söz ver."

"Tamam. Söz veriyorum."

Ama öyle demek istemedim. Tanrım, düşünecek ne var ki? Şu anda küçücük bir dairede tek başıma yaşıyorum. Hayallerimin erkeği yanına taşınmamı istiyor. Düşünecek ne var ki? Mack'in endişelenmesi çok tatlı ama endişelenecek bir şey yok. Carol haklı. Baban gerçekten Bay Mükemmel.

18 Ekim 2016

Bugün taşınma günüydü! Şu anda bunu... davul zurna lütfen... yeni dairemden yazıyorum! Harika, yakışıklı, çok yetenekli erkek arkadaşımla paylaştığım!!!

Gün kesinlikle çılgınca başladı. Her şeyi kutulara yerleştirdim ve Adam bana yardım etmesi için bir taşıma şirketi tuttu. Bir taşıma şirketi! Kendimi çok burjuva hissettim. Geçmişte ne zaman taşınsam, pizza ve bira karşılığında bana yardım etmeleri için bir grup arkadaşıma yalvarmak zorunda kalmıştım. Sadece bir stüdyo daire kadar eşyam olduğu düşünülürse, bir taşıma şirketi tutmak biraz abartılı gibi görünüyordu ama Adam ısrarcıydı.

Beni şımartmayı seviyor. Bu çok tatlı.

Nakliyecilerin gelmesinden yaklaşık bir saat önce, telefonum çalmaya başladığında son eşyalarımı topluyordum. Ekrana baktım ve Mack'in adını gördüm. Parmaklarım yeşil tuşun üzerinde geziniyordu ama basmalı mıydım emin değildim.

Mack'in birkaç gün önce benimle konuşma şekline hâlâ kızgındım. Ve fikrini değiştirdiğine dair hiçbir hayalim yoktu. Nasıl büyük bir hata yaptığım hakkında bir tartışma daha yapmak istemiyordum. Sadece anlamamıştı.

Ama sonunda merakıma yenik düştüm ve telefonu açtım. "Hey, Vicky." Sesi diğer hatta neşeli geliyordu. O yapmadı

Bana bir ders daha verecek bir adam gibi konuşuyordum. "Bugün taşınma günü olduğunu duydum."

Gülümsedim. "Sana kim

söyledi?" "Carol."

Telefonu sağ elimle kavradım. "Yani... bu beni vazgeçirmek için son bir telefon görüşmesi mi?"

Bir süre sessiz . "Hayır. Aslında ben... ben özür dilemek istiyorum. Geçen gün sana söylediklerim... Haddimi aştım."

Kaşlarım havaya kalktı. Hayatta öğrendiğim derslerden biri de insanların pek özür dilemediğidir. En azından dilemeleri gerektiği kadar. Hatalı bile.

"Şey... evet. Öyleydi. ."

"Şey, özür dilerim." Boğazını temizledi. "Ve eğer Adam'ın iyi biri olduğunu söylüyorsan, eminim öyledir."

"O iyi bir adam, Mack."

"İyi o zaman. Bu benim için yeterince iyi." Diğer hattan derin bir nefes aldığını duyabiliyordum. "Ayrıca, kefaret olarak, taşınmanıza yardım etmeyi teklif etmek istiyorum. Kutu gibi ağır şeyleri kaldırmakta oldukça iyiyimdir. Ya da odanızda sedyeye taşınması ya da sedyeden indirilmesi gereken hastalarınız varsa, bunu da yapabilirim."

Güldüm. "Hayır, yardıma ihtiyacım yok. Adam bir taşıma şirketi tuttu. Ben."

"Nakliye şirketi mi? Vay be. Bu benim kanım için fazla zengin."

Ben *de* öyle demek istedim. Ama bunu söyleyemezdim.

Tüm bunların parasını ödeyen erkek arkadaşıydı.

"Her neyse," dedi, "sadece teklif etmek istedim. Ve dediğim gibi, özür dilemek için. Yani... iyi şanslar. Taşınma konusunda yani."

"Doğru. Teşekkür ederim."

Mack diğer hatta yine sessizdi. Söylemek istediği daha fazla şey olduğunu hissediyordum ama söylemiyordu. Ayrıca söylemek istediği her neyse, muhtemelen duymak istemediğimi de hissettim. Bu yüzden sadece hoşça kal demek daha iyiydi.

Taşımacılar inanılmazdı. Kapıma kadar geldiler ve tüm ağır mobilyalarımı havadan daha hafifmiş gibi kaldırdılar. Yatağım benimle gelmiyordu, iş yerinden bir hemşire onu alıyordu, böylece artık bir şiltede uyumak zorunda kalmayacaktı. Şifonyerimden de vazgeçiyordum çünkü Adam kendi şifonyerlerinde fazlasıyla yer olduğunu söyledi. Nakliyeciler her şeyi paketledikten sonra bir taksiye atlayıp Adam'ın dairesine gittim.

Dairesine gittiğimde zili çalmak zorunda kaldım çünkü bana henüz bir anahtar yapmamıştı. Kapıyı açması sonsuza kadar sürdü - orada olmadığı için biraz paniklemeye başladım! Nakliyeciler tüm eşyalarımla buraya gelirse ve ben dairenin kapısını bile açamazsam ne yapacağımı bilmiyordum. Ama Tanrı'ya şükür, üzerinde boxer ve atletle çıkageldi ve beni içeri aldı. Ama mutlu görünmüyordu, özellikle de hayatının aşkının (yani benim) yanına taşınmak üzere olduğu düşünülürse.

"Bu kadar erken saatte burada ne işin var?" diye tersledi beni.

Kaşlarımı çattım, ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. "Sana nakliyecilerin dokuzda geleceğini söylemiştim. Şu anda saat on."

Başını iki yana salladı. "*Hayır*, sana onları öğleden önce buraya getirmemeni söylemiştim.

Yazmaya çalışıyorum Victoria."

"Ama sana saat dokuzda geleceklerini söylemiştim."

"Hayır. Bunu bana hiç söylemedin." Bir elini zaten dağınık olan kahverengi saçlarında gezdirdi. Henüz tıraş olmamıştı ve yüzünde hâlâ bir günlük sakalı vardı. "Eğer bana bunu söyleseydin, sana bu kadar erken gelmemelerini söylerdim."

Adam, Tanrı'nın adını asla boş yere ağzına almama konusundaki hislerimi paylaşmıyor. Yani, berbat bir ağzı yok. Eminim şimdiye kadar babanızı tanımışsınızdır. Eminim arada bir F ya da S bombası patlatıyordur. Daha kötü şeyler de var.

Ama bana ilk kez küfrediyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, *tam olarak* bana küfretmiyordu. Günün erken olmasına küfrediyordu. Ama sanki bana yönelikmiş gibi hissettim. Sanki erkenlik benim suçummuş gibi.

Gözlerimi kırptım ve bir adım geri attım. "Adam..."

Dudakları düz bir çizgi oluşturdu. "Bir teslim tarihim var Victoria. Sence sabahtan beri apartmanın her yerinde koşuşturan hareketli adamlarla konsantre olabilir miyim?"

Yine küfürler.

"Um..." Yumruklarımı sıktım. "Onlara sessiz olmalarını söyleyeceğim."

"Nakliyecilere sessiz olmalarını mı söyleyeceksin? Şaka yapıyor olmalısın." Uzun bir iç geçirdi. "Bu gerçekten düşüncesizlik. Bu taslağı Cuma gününe kadar bitirmem gerektiğini *biliyordun*."

Ben işleri çok yanlış yapan biri değilim. Ben dikkatli ve sorumluluk sahibi biriyim. Ve ona nakliyecilerin dokuzda geleceğini söyledim. Yüzde 110 eminim. Bahse girerim telefonumu çıkarsam, ona nakliyecilerin dokuzda geleceğini hatırlattığım en az yarım düzine mesajlaşma bulabilirim. Bunu sadece ben demiştim demenin keyfi için yapmak istedim ama ne kadar stresli olduğunu görebiliyordum. Benim işim de stresli ama farklı bir şekilde. Emir üzerine yaratıcı olmak zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Olgun, yetişkin bir ilişki içinde olduğunuzda, en önemli şeyin her zaman haklı olduğunuzu kanıtlamak olmadığını fark edersiniz. Onun haksız olduğunu kanıtlamanın durumu daha iyi hale getirmeyeceğini biliyordum, bu yüzden bir anlamı yoktu.

"Özür dilerim," dedim. "Bu benim hatam. Ama söz veriyorum çok çabuk olacak. Ve sizi hiç rahatsız etmemeye çalışacağım."

Ve tahmin edin ne oldu? Özür işe yaradı. Adam'ın omuzları gevşedi. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Teşekkürler Vicky," dedi. Kolları beni sımsıcak sarmıştı. "Seni terslediğim için özür dilerim. Beni strese sokan çılgın bir teslim tarihi var. Şu işleri halletmem lazım, sonra rahatlayabileceğim."

"Anlıyorum." Başımı omzuna yasladım. "Ve eminim ne yazarsan yaz harika olacak."

"Tüm bu baskı yüzünden." Başını iki yana salladı. "Bu benim üçüncü kitabım ve insanlar benden çok şey bekliyor. Eğer diğer ikisi kadar iyi olmazsa..."

"Öyle olacak."

"Alınmak yok, Vicky." Adam geri çekildi ve şakağını ovuşturdu. "Ama bu süreç hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Adam'a üniversitede kısa bir süre yazar olmayı düşündüğümü itiraf ettim. Hatta ona yazdığım kısa bir öyküyü gönderdim ve beni övgü yağmuruna tuttu, ancak bir kitap ya da benzeri bir şey yazmayı denememi önermedi. *"Kesinlikle yazmaya devam etmelisin, muhteşem yeteneğinden vazgeçemezsin*" demedi. Bu da bana kısa öyküyü iddia ettiği kadar sevmediğini düşündürüyor.

Her neyse, o haklıydı. Yazma konusunda biraz deneyimim vardı ama bir roman yazma süreci konusunda hiç deneyimim yoktu. Ama yine de Adam'ın yazacağı her şeyin mükemmel olacağından emindim.

Nakliyeciler bir saat içinde geldiler ve tüm eşyalarımı Adam'ın çok daha büyük ve çok daha üstün dairesine yerleştirdiler. Çoğunlukla içinde kitapların ve giysi torbalarının olduğu kutulardı. Sahip olduğum tek mobilya parçası birkaç lamba ve yıllar önce şehre ilk geldiğimde satın aldığım bir Papasan sandalyeydi. O sandalye şimdiye kadar sahip olduğum en rahat mobilya parçasıydı. O sandalyenin uykusuzluğu tedavi etme konusunda %99 başarı oranı var. Bazen geceleri yatağımdayken o sandalyeyi hayal ediyorum.

Ben öldüğümde, o sandalyeyi sen alacaksın. Ve bana teşekkür edeceksin.

o.

Adam bana gururla, benim için temizlediği tüm alanı gösterdi.

kıyafetlerimi saklamak için. Üç çekmeceyi ve dolabının yarısını temizledi. I

Çekmecelerden birini açtım ve elimi tahtada gezdirdim. "Hiç bir kadınla yaşamadın, değil mi?" Dedim. Bir kaşını kaldırdı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ne kadar çekmece alanına ihtiyacımız olduğu konusunda hiçbir fikriniz yok."

Bu onu güldürdü. "Kusura bakmayın. Muhtemelen sahip olduğum her şeyi bu iki çekmeceye sığdırabilirim."

"Belki hala eski şifonyerimi geri alabilirim..."

Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, hayır. Sana yeni bir tane alırız."

Eski şifonyerimde hiçbir sorun yoktu. Bunu ona söylemeye çalıştım ama mobilyalarının hiçbirine uymadığı ve ucuz göründüğü hakkında bir şeyler söyledi ve ben de tartışmaktan vazgeçtim. Adam parasını yeni bir şifonyere harcamak istiyorsa, benim için sorun yoktu.

Adam beni mutfağa götürdü. Buzdolabını açtı ve alt rafın boşaltılmış olduğunu gördüm. "Alttaki raf senin, üstteki de benim olacak. Ortadakini paylaşabiliriz."

Gözlerimi boş rafa diktim. "Buzdolabında gerçekten ayrı raflara ihtiyacımız var mı?"

Omuz silkti. "Bence daha iyi. Sence de öyle değil mi?"

Orta rafta duran bir şişe Pepsi'ye baktım. Adam şişenin üzerine kalıcı kalemle adını karalamıştı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Adam zaten stresliydi. İhtiyacı olan son şey buzdolabı yüzünden ona zor anlar yaşatmamdı. Bu konuyu ona açmayı hâlâ başaramadım ama önümüzdeki birkaç gün içinde konuşacağız.

Oturma odasına geri döndüğümüzde, Adam'ın gözleri hemen benim rahat mavi Papasan koltuğuma (senin mirasın) gitti. Sanki evine içi çürümüş yumurtalarla dolu bir çöp torbası getirmişim gibi ağzı bir karış açık kaldı. "*Bu* da ne böyle?"

"O benim Papasan sandalyem!"

"O..." Kaşlarını çattı. "Görünüşe *kaldırımdan* almışsın."

"Eski," diye itiraf ettim. "Ama *çok* rahat. Bir deneyin. Söz veriyorum, aşık olacaksın."

Sanki lağımda yuvarlanmasını istemişim gibi bir adım geri çekildi. "Muhtemelen hamam böceği istilasına uğramıştır."

"Hayır, değil!" Muhtemelen değildir. Sanırım o sandalyede hamam böceği olmadığından emin değilim.

"Bunu dışarı atamaz mıyız?" İzin almak için bana baktı. "Yani, beş bin dolarlık deri bir kanepem ve bir loveseat'ım var. O parçaya gerçekten ihtiyacımız var mı..."

Bir an için pes etmeyi düşündüm. Taşımacılar çok erken geldiği için zaten özür dilemiştim. Buzdolabının paylaşımı hakkında tek kelime . Neden bir sandalye için kavga edelim ki?

Başka bir sandalye olsaydı, gitmesine izin verirdim. Ama bu benim *en sevdiğim* sandalyemdi. Benim rahat, yeri doldurulamaz Papasan sandalyem! Sahip olduğum diğer her şeyden vazgeçiyordum. Neden bu tek şeyi saklayamıyordum?

"Sandalyenin bende kalmasını gerçekten istiyorum," dedim yumuşak ama kararlı bir sesle. "Bu benim için çok önemli."

Adam itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra yüzü yumuşadı. "Tamam. Eğer senin için önemliyse, hamam böceği istilasına uğramış sandalye bizde kalsın."

Ve işte böyle yapılır. Sevgi dolu bir ilişkide iki yetişkin sorunlarını böyle çözer. Ben benim için o kadar da önemli olmayan bazı konularda pes ettim, o da benim için önemli olan bir konuda pes etti. Komik çünkü Mack'e Adam'ın yanına taşınarak doğru şeyi yaptığımdan emin olduğumu söylemiş olmama rağmen, sanırım biraz şüphelerim vardı. Kafamın arkasında bunun çok erken olduğunu ve beklemem gerektiğini söyleyen küçük bir dırdırcı ses vardı. Bunu buraya yazdığım için bile kendimi suçlu hissediyorum.

Ama o anda doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Ve tahmin edin ne oldu? Şu anda Adam dişlerini fırçalıyor ve birlikte yatacağız. *Bizim* yatağımızda.

Çok

mutluyum.

#Blessed

OceanofPDF.com

Bölüm 15

"Nub" Victoria'nın Papasan sandalyesi olabilir mi?

Muhtemelen hayır. Ama öyle bile olsa, o sandalyeye çok bağlıymış gibi görünüyor. Victoria'nın sandalyesini alt katta bulup ona getirsem nasıl olur? Tabii ki içinde uzun süre oturamaz, özellikle de başını taşımakta zorlanıyor gibi göründüğü için, ama o sandalyeyi ne kadar çok sevdiğini düşünürsek, denemeye değer olabilir.

Eski sandalyesini gördüğünde yüzündeki şaşkınlık ve mutluluk ifadesini hayal ediyorum. Bunu yapmak zorundayım.

Önce Papasan sandalyenin ne olduğunu öğrenmeliyim.

Google'da Papasan sandalyenin neye benzediğini arattım. Bir tür kaseye benziyor. Açıkçası pek rahat görünmüyor ama Victoria'nın sözünden şüphe edecek değilim. Her halükarda, alt katta gördüğümü hatırlamıyorum. Ama yine de bakmıyordum.

Alt kattaki oturma odasına iniyorum ve Maggie'yi kanepede çamaşır katlarken buluyorum. Bana ışıl ışıl gülümsüyor. Ev işlerine ara vermeye her zaman heveslidir. "Nasıl gidiyor?"

Oturma odasını hızlıca taradım. Kocaman bir seksiyonel kanepe, bir şezlong, dev bir televizyon ve çok sayıda kitaplık var... ama çanak şeklinde sandalye yok. "Victoria'nın Papasan koltuğunun nerede olduğunu biliyor musun?"

Maggie bana boş boş bakıyor. "Onun

neyi?" "Papasan sandalye."

"Bu da ne böyle?"

Papasan sandalyenin ne olduğunu bilmeyen tek kişi olmadığım için rahatladım. "Bir tür kaseye benzeyen bir sandalye. İçine oturuyorsun." (Belli ki bir sandalye.)

Adam'a aitmiş gibi görünen bir çift haki pantolonu katlıyor. "Burada kaseye benzeyen sandalye görmedim. Kusura bakmayın."

"Mobilyaları depoladıkları bir yer var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Belki tavan arası? Emin değilim. Adam'a sormalısın."

Victoria'ya hijyen konusunda yardım ederken Adam'ı rahatsız etmek isteyeceğim son şey. Ama o kadar uzun zaman oldu ki, umarım işi bitmiştir. Şu anda beni arıyor olabilir. Bu yüzden dikkatlice

Merdivenlerden Victoria'odasına çıktık. Onu tekerlekli sandalyesine geri oturttu.

Kapıda durduğumu görünce geniş bir sırıtış attı. "Hey. Mükemmel zamanlama."

"Sana bir sorum var." "Vur."

"Burada bir Papasan koltuğunuz var

mı?" Kaşları birbirine çatıldı. "Ne?"

Bu sandalyeyi bulabileceğimiz konusunda pek iyimser değilim. "Kase şeklinde bir sandalye."

Birkaç kez göz kırpıyor. "Yatak odanız için fazladan bir sandalyeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, ben..." Bu umutsuz bir durum. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yok. Belli ki bir noktada Victoria sandalyeden kurtulmuş. "Boş ."

Adam giydiği lateks eldivenleri çıkarır. "Çünkü herhangi bir mobilyaya ihtiyacın olursa, senin için almaktan mutluluk duyarım. Bana haber ver yeter."

Bu adam tam da Victoria'nın tarif ettiği gibi biri. Çok cömert. Ne isterse, ona verirdi. Ve sonra biraz daha. Çok iyi huylu biri. Bunun başına gelmesini hak etmiyordu. Ve o da hak etmedi.

Hayat çok adaletsiz.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Victoria'ya bakmaya başlayalı ikinci haftam ve sonunda işleri öğrenmeye başladığımı hissediyorum. Tüm yemeklerini ben hazırlıyorum ve çoğu gece akşam yemeğinin neredeyse yarısını yemesi için onu ikna etmeyi başardım, ancak kahvaltı genellikle doğrudan çöpe gidiyor. Adam bana tüple beslemenin nasıl yapılacağını gösterdi, bu yüzden yemeğin en az yarısını yemezse ona takviye veriyorum. Tüple beslenmekten nefret ediyor, bu yüzden ona bunu hatırlatmak genellikle fazladan bir ya da iki ısırık almasını sağlamak için yeterli oluyor.

Victoria ve ben biraz bağ kurduk. Bunu söylemek zor çünkü pek konuşmuyor ve zamanının büyük bir kısmını pencereden dışarı bakarak geçiriyor. Henüz ondan bir gülümseme koparamadım. Ama saçını yaparken ya da yemekte ona yardım ederken durmadan konuşuyorum ve o her zaman dinliyormuş gibi görünüyor.

Ne yazık ki Eva bana hiç ısınamadı. Bu sabah Victoria için kahvaltı hazırlarken mutfakta yanından geçtim ve yüzündeki hoşnutsuzluğu gizlemeye bile çalışmadı. Herkes tarafından sevilmek zorunda değilim ama birinin benden sebepsiz yere nefret etmesine de alışkın değilim.

"Seni bekliyor," diyor Eva.

Gülümsemeye zorluyorum.

"Neredeyse hazırım."

Eva ceketini çekiştiriyor. "Onu hep bekletiyorsun. Eminim artık buna alışmıştır."

"Ben-" diye söze başlıyorum ama sonra ne anlamı var diye düşünüyorum. Eva benden nefret ediyor. Nedenini bilmiyorum ama bu gerçeği değiştirebileceğimden de emin değilim. Bunun yerine farklı bir taktik deniyorum. "Şapkanı beğendim, Eva."

Hey, iltifatlar Victoria'da işe yaradı. Ama Eva o kadar kolay etkilenmiyor. Bana ters ters baktı ve iltifatım için teşekkür bile etmeden kapıdan çıkıp gitti. İyi de oldu çünkü şapkasını hiç beğenmedim.

Adam tam o çıkarken koşudan dönüyor ve onun da Adam'a tek kelime etmediğini fark ediyorum. Belli ki evde sevmediği tek kişi ben değilim. Adam'a bu kadar düşmanca davranırken onu neden yanında tuttuğunu merak ediyorum.

Adam dışarıda koşarken terlemiş ve saçı sakalı birbirine karışmış görünüyor. O kadar sevimli görünüyor ki buzdolabında ne bulmaya çalıştığımı unutuyorum ve o yanıma gelip "Affedersin Sylvia" diyene kadar aptal gibi orada dikiliyorum.

"Oh." Bir adım geri atıyorum. "Özür dilerim."

Buzdolabına uzanıyor ve bir su şişesi çıkarıyor. En az bir dakika süren uzun bir yudum alıyor, sonra elinin tersiyle dudaklarını siliyor. Ne kadar koştuğunu merak ediyorum. Her adımda kasları esnerken bacaklarını pompaladığını hayal edebiliyorum.

Patronum hakkında fantezi kurmayı bırakmalıyım. Bu şimdiye kadarki en anlamsız aşk.

Boğazımı temizliyorum. "Dışarıda hava güzel mi?"

Başını sallıyor. "Çok güzel. Yerde kar kalana kadar koşmaya devam edeceğim."

Merdivenlere bakıyorum. Victoria sözde beni bekliyor ama ona kahvaltı vermeye geldiğim günden beri tekerlekli sandalyesinde mışıl mışıl uyumadığı tek bir gün bile olmadı. Sabahları neden hep bu kadar yorgun olduğunu bilmiyorum.

"Bugün Victoria'yı yürüyüşe çıkarabilirim diye düşündüm," diyorum. "Eğer havanın güzel olduğunu söylersen tabii. Bence evden dışarı çıkmak hoşuna gider."

"Elbette." Su şişesinden bir yudum daha alıyor. "Belki yemekten sonra onu aşağı indirmene yardım ederim. Ama dikkatli ol." Ön bahçeye bakan pencereden dışarı bakıyor. "Bir süredir bahçıvanımız yok ve yollar aşırı büyümüş."

"Evet..."

"Bunun üstünde olmalıydım." Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Sadece Irina, eski bahçıvanımız... şey, o..." Gözlerini indiriyor. "Her neyse, Vicky'nin sakatlığı, evin hazırlanması ve... tüm bunlar yüzünden bunu düşünecek zamanım olmadı."

"Elbette," diyorum. "Merak etmeyin. İyi olacağız."

Öğleden sonra saat iki civarında Victoria'yı aşağı indirmeme yardım etmesi için anlaştık. Victoria'ya söylemek için aceleyle yukarı çıkıyorum, umarım ona söylediklerimi anlar ve her şey hakkında biraz heyecanlanır. Tabii onu anlamasını sağlayacak kadar uyandırabilirsem.

Ama yukarı çıktığımda başı yana düşmüş ve sandalyesinde mışıl mışıl uyuyordu.

Eva gitmeden önce televizyonu açmış olmalı. *"Let's Make a Deal "*ın bir bölümü oynatılıyor. Ekrandaki herkes tezahürat yapıyor - televizyonun sesi en yüksek sayıya kadar açılmış olmalı, ama Victoria mışıl mışıl uyuyor. Hava alıp verirken dudakları hafifçe aralanıyor ve ağzının sarkık sağ tarafından biraz salya akıyor.

Yanına oturdum ve yemek tabağını Eva'nın hazırladığı tepsiye koydum. Victoria'nın omzuna dokunuyorum. "Uyanma zamanı."

Gözleri kısa bir süreliğine açılıyor, sonra tekrar kapanıyor.

"Hadi Victoria," diye yalvardım. "Sadece biraz ye. O zaman tüple beslemek zorunda kalmayız."

Victoria beslenme tüpüne giren her şeyden nefret ediyor. Yemeklerde yeterince yemezse enjekte ettiğimiz besin kutularından nefret ediyor. Ve Adam'ın her gece enjekte ettiği ilaçlardan *gerçekten* nefret ediyor. İlaçları vermemesi için Adam'la ölüm perisi gibi savaşıyor ama asla işe yaramıyor. İlaçlarını her zaman alıyor.

Kaşığa biraz yulaf ezmesi koyuyorum. Kaşığı dudaklarına değdirmeden hemen önce duraksayarak ona uzatıyorum. "Haydi. Bir ısırık al."

Mavi irisinin kısa bir süre parladığını görüyorum, ama sonra gözleri tekrar kapanıyor. "Aç değil misin?"

İnliyor ve kafasını başka yöne çeviriyor, böylece ağzına yemek girme şansı kalmıyor. İyi. Geçen hafta boyunca her gün, neredeyse bir saat boyunca kahvaltısını yedirmeye çalıştım ve sonunda yine de tüple beslemek zorunda kaldım. Zamanımı boşa harcıyorum.

Ben de banyoya, Jevity kutularını sakladığımız yere gidiyorum - tadı berbat olan özel bir besin formülü ama ağızdan geçerken fark etmiyor. Bronz bir rengi var ve onu görünce midem bulanıyor. Tüple beslemenin sorunsuz bir şekilde yapılmasına yardımcı olmak için yeni bir şırınga ve bir bardak su alıyorum, sonra Victoria'nın odasına dönüyorum.

Beslenme tüpüne ulaşmak için tişörtünün eteklerini kaldırdığımda Victoria gözlerini tekrar açıyor. Bir saniye beni izliyor, sonra sol elini karnının kıvrımına koyuyor.

"Bade," diyor.

Gözlerimi kaldırıyorum ve yüzünde üzgün bir ifade görüyorum. Keşke neler geçtiğini bilseydim. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu çok

konuşmasını anlayamamak sinir bozucu. Bir çocuğa bakmak gibi.

Oh.

"Bebeğim?" Dedim.

Karnı hafifçe şişiyor ama içinde bir bebek varmış gibi değil. Daha çok karın içeriğinin hafifçe şişmesinden kaynaklanıyor. Ama sol elini karnının üzerine koymuş, kaşlarını çatıyor. "Bade-bee."

Boğazımı temizliyorum. "Hamile olduğunu duydum."

Gözlerini midesinden kaldırıyor, hâlâ kaşlarını çatıyor.

"Ben... Ben bir zamanlar hamileydim." Bunu ona söylemeye beni neyin zorladığını bilmiyorum. Çok ama çok uzun zamandır hamileliğim hakkında konuşmamıştım. Belki de Victoria'nın bir sürü garip soru sormayacağını ya da beni rahatlatmaya çalışmayacağını garanti edebileceğim tek kişi olduğunu bildiğim içindir ve kesinlikle başka bir ruha söylemeyecektir.

"Sen." Karnımı işaret ediyor. "Bade..."

"Bir kazaydı," diye açıklıyorum. Şimdiye kadar ona kendimle ilgili sadece mutlu hikayeler anlattım, ama birdenbire bunu anlatmak zorunda hissettim. Ne kadar acı verici olursa olsun. "Seninkini istediğini biliyorum ama... biz istemedik. Çok gençtik. Ben sadece on yedi, Freddy ise on sekiz yaşındaydı. Liseye gitmeme daha bir yıl vardı ama..." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Biz istedik. Beş parasızdık ama istedik."

Ona haberi verdiğimde Freddy'nin dehşete kapılmasını bekliyordum ama onun yerine aptal gibi etrafta dans etti. *Baba olacağım,* deyip durdu. Çok şirindi. Dehşete kapılmıştık ama onun heyecanı beni de heyecanlandırmıştı. Beş parasız kalacağımızı biliyordum ama beş parasız ve mutlu olacaktık. Ve birlikte.

Victoria'nın gözlerindeki soruyu görüyorum. "Nasıl...?"

"Bir kaza oldu ve bebeği kaybettim," diyorum. "Senin başına gelenler gibi bir şey."

Ama bu doğru değil. Gerçekten değil. Çünkü başıma gelenler bir kaza değildi.

Freddy o gün beni okuldan eve bıraktı. Her zaman yaptığı gibi elimi tuttu, benim küçük parmaklarım onun büyük parmaklarına dolandı. Evime yaklaştığımızda elini elimden çekti ve kolunu koruyucu bir şekilde omuzlarıma doladı.

"Bu gece ailene söyleyecek misin?" diye sordu bana.

Başımı salladım. "Onlara yemekten sonra söylerim. Babama haberi tok karnına vermek daha kolay olur."

Freddy yürümeyi bıraktı ve bana döndü, kara kaşlarının arasında derin bir kırışıklık vardı. "Orada olmama izin ver."

"daha iyi olur."

"Orada olmalıyım. Benim sağlam bir adam olduğumu bilmesini istiyorum. Sana göz kulak olacağımı bilmesini istiyorum."

"Bu kötü bir fikir."

Alt dudağını çiğnedi. "Ya sana gerçekten kızarsa?" "Bununla başa çıkabilirim."

Ona ne düşündüğümü söylemek istemedim, yani babamın gerçekten sinirlenmesini *bekliyordum*. Freddy'den nefret ediyordu ve benim üniversiteye gitmem ve ondan ayrılmam için gün sayıyordu. Ama şimdi bunların hiçbiri olmayacaktı ve ben onun tepkisinden korkuyordum. Babam Freddy'den çok daha iriydi. Erkek arkadaşımı kanlı bir hamur haline getirene kadar dövdüğünü hayal edebiliyordum.

Freddy benimle tartışmaya çalıştı ama bu benim kararımdı. O gece, babam annemin ev yapımı lazanyasından iki büyük kare yedikten sonra, ya şimdi ya da asla olduğunu biliyordum. Ona söylemek zorundaydım. Ben göstermeye başlamadan ve o kendi kendine anlamadan önce.

Domates sosunu elinin tersiyle kızarmış yüzünden silerken onu izledim. Kemerinin tokasını gevşetti ve pantolonunun üst düğmesini açtı. Tüm çocukluğum boyunca babam her zaman yaklaşık on kilo fazlaydı ve son zamanlarda bu kilo yirmiye doğru çıkıyordu. Ama formundaydı. Yıllarca inşaat işinde çalıştığından iri ve güçlüydü.

Annem de masadaydı ve bir kadeh şarabını bitirmişti. Bu, o gece içtiğini gördüğüm ikinci şaraptı ama gecenin olmadığından şüpheleniyordum. Annemin çok fazla içtiğinden endişeleniyordum ama bunu ona söylediğimde beni başından savdı.

"Anne, baba," dedim. "Bazı haberlerim var."

Mavi gözleri parladı. Bu babamı son kez mutlu gördüğüm andı. "SAT puanlarını geri aldın mı?"

"Hayır." Avuçlarımı kot pantolonuma sürttüm. Bu gece iki lokmadan fazla lazanya yiyememiştim. Çok gergindim. "Başka bir şey var."

"Oh?"

Derin bir nefes aldım. "Freddy hakkında."

Yüzündeki gülümseme izleri soldu. "Ne? Umarım bana ondan ayrıldığını söylüyorsundur."

"Dale..." Annem söyledi. Bu onun uyarı sesiydi, ama babamı sakinleştirmekte başarılı olduğunu hiç görmemiştim. Neden zahmet ettiğini bilmiyorum.

"mı?" Babam beni sıkıştırdı. "Sonunda o işe yaramaz serseriyi kaldırıma attın mı?"

Kucağımdaki ellerime baktım. "Tam olarak değil."

"Tam olarak değil mi?"

Ona bakmaya dayanamıyordum. "Aslında, biz evleniyoruz."

Babamın kulaklarından fışkıran buharı neredeyse duyabiliyordum. Sesi bir kükremeye dönüştü. "*Evli* misin? Aklını mı kaçırdın sen? Daha on altı yaşındasın! Neden evlenesin ki-"

Ve sonra anladı.

Babamın sandalyesinden kalkışını, yüzünün yavaşça morarışını hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum. Annem adını söyleyip duruyordu ama hiçbir işe yaramıyordu. Onu hayatım boyunca hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Onu daha önce de kızgın gördüğümü sanıyordum ama bu tamamen farklı bir şeydi. Sanki ele geçirilmiş gibiydi.

"Seni sürtük," diye tısladı. "Nasıl yapabildin? O küçük piçin seni hamile bırakmasına nasıl izin verdin?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Planladığım gibi değildi.

"Böyle bir şey olmayacak." Yumruğunu masaya vurdu. "Onunla evlenmeyeceksin. Onun bebeğini doğurmayacaksın. Geleceğini mahvetmene izin vermeyeceğim."

Ona baktım, kalbim küt küt atıyordu. "Ne?"

Şakağının yan tarafında bir damar çıkmıştı. O kadar şiddetli zonkluyordu ki, patlayacakmış gibi görünüyordu. "Yarın doktora gideceğiz. Bunun icabına bakacağız."

"Hayır!" Şimdi yerimden fırlama sırası bendeydi. "Bunu yapmak istemiyorum! Bebeği istiyorum!"

"Sen sadece aptal bir çocuksun. Ne istediğini bilmiyorsun."

"Bu kararı verebilecek yaştayım." Bir adım geri attım. "Bana bunu yaptıramazsın!"

Uzaklaşmaya başladım, ama bunu yapamadan yumruğu bileğime dolandı. Hayatım boyunca bana elini bile sürmemişti ama kaybettiği zamanı telafi ediyordu. Gözlerinde ateş vardı ve korkunç bir hata yaptığımı biliyordum.

Freddy'ye benimle gelmemesini söylediğimde hata yaptım. Freddy bunun olmasını engelleyebilirdi.

"Bırakın beni!" Gözlerimde yaşlar vardı ama düşmelerine izin vermeyi reddettim. Ona bu zevki tattırmak istemedim.

"Sana yapmanı söylediğim şeyi yapıyorsun." Gözleri çelik gibiydi. "Bütün hayatımı sana iyi bir hayat vermek için çalışarak geçirdim. Ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Freddy Ruggiero gibi bir ezik tarafından hamile bırakılarak mı?"

Ona tekme atmaya çalıştım ama faydası olmadı. Bileğimi o kadar sert sıkıyordu ki kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyordum. Parmaklarım karıncalanmaya başladı. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan beni öyle sert itti ki sandalyemin üzerinden yere düştüm. Sağ bileğimin üzerine sertçe düştüm.

"Bu ne cüret!" Bana bu sözleri söylerken yan tarafıma sert bir tekme attı. Sonradan kaburgamı kırdığını öğrendim. "Benim evimdeyken benim kurallarıma göre yaşayacaksın, seni nankör kaltak!"

Bana tekrar tekme attı ama ben bir şekilde ayağa kalkmayı başardım. Beni tuttuğu bileğim kıpkırmızıydı ve üzerine düştüğüm diğer bileğim de deli gibi acıyordu. Kaburgalarım o kadar çok acıyordu ki nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Ama ön kapıdan koşarak çıkmayı başardım ve Freddy'nin evine varana kadar koşmayı bırakmadım.

Ve bu ailemi son görüşüm oldu. Komik, onları özlemiyorum bile.

Ama bazen Freddy'yi özlüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Neyse ki hava güzel ve planladığımız gibi dışarı çıkabiliyoruz.

Aşağı inmek hiç de kolay bir iş değildir. Tekerlekli sandalyeyi koca bir merdiven katından aşağı indirmenin kolay bir yolu yok, bu yüzden aşağı inmenin tek yolu Adam'ın onu sandalyeden kaldırıp taşıması. Neyse ki kız çok hafif ve Adam bunu hiç terlemeden yapabiliyor. Adam'ın birinci katta başka bir tekerlekli sandalyesi daha var, böylece sandalyesini de aşağı taşımak zorunda kalmıyor.

Kapüşonlu kazağının fermuarını çekerken Adam'a "Üşüyecek diye endişeleniyorum," diyorum. Dışarısı güzel ama biraz da soğuk. Ben mont giyiyorum ama onun mont giymesinin zor olacağını hissediyorum. Daha sıcak bir kazak muhtemelen işe yarayacaktır.

"Git yatak odamızdaki gömme dolaba bak," diyor. "Orada bir sürü kıyafeti var."

Adam'ın yatak odasına girip dolabı karıştırırken nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Tereddüt ettiğimi fark ediyor ve bana el sallıyor. "Hadi gel. Sana göstereyim."

Adam'ın yatak odası, ki sanırım eskiden Adam ve Victoria'nın yatak odasıydı, diğer odaların hepsinden çok daha büyük. Büyük bir çift kişilik yatak var ve Maggie bugün burada olmadığı için örtüler dağınık. Acaba Victoria her sabah yatakların toplanmış olmasını isteyen bir kadın mıydı, annem de öyleydi. Bunu bana o kadar çok öğretti ki, annemle sekiz yıldır konuşmadığım halde hâlâ her gün yatağımı topluyorum.

Yatak odasında Adam'a ait olduğunu tahmin ettiğim daha küçük bir dolap var. Onun kapısını sıkıca kapalı tutuyor. Daha büyük olan kapıyı açıyor ve ben kendimi tutamayıp bir nefes alıyorum.

"Vicky kıyafetleri severdi." Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Burada ne olduğunu bilmiyorum. O zamandan beri dokunmadım..."

Büyük dolabın içine girdim. Tanrım, burada bir sürü kıyafet var. Sıra sıra. Neredeyse başlı başına bir mağaza. Etiketleri kontrol ettiğimde, buradaki hiçbir şeyin ucuz olmadığını fark ediyorum. Her şey marka.

Böylesine muhteşem bir gardıroba sahip bir kadının artık ağırlıklı olarak eşofman altı, tişört ve kapüşonlu sweatshirt giyiyor olması belli bir ironi içeriyor. Belli ki Victoria stiline çok önem veren biriydi. Okuduğum günlük kayıtlarında bile görünüşüne çok özen gösterdiği açıktı. Sürekli eşofman giymesi onu öldürüyor olmalı.

Ve kimse bana onun bunun olmadığını söyleyemez. O biliyor.

Adam sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Keşke hâlâ bunları giyebilseydi. Ama tüm zamanını oturarak ya da yatakta geçiriyor. Rahat ve tenine sürtünmeyecek kadar büyük kıyafetlere ihtiyacı var." Bir çift dar kot pantolonu parmaklarıyla gösteriyor. "Bunların arka cebi basınç yarasına neden olur. Ve o kadar sert ki, bunları ona nasıl giydireceğimizi bilmiyorum." Haklı ama yine kendimi kötü hissediyorum. Dolabı karıştırdım ve bulabildiğim en güzel kazaklardan birini seçtim: mavi bir Ralph Lauren kablo örgü kaşmir kazak.

gözleri.

"Ona takmana yardım etmemi ister misin?" Adam sorar.

Başımı sallıyorum. Tanrı aşkına, bu sadece bir kazak. "Sanırım idare edebilirim."

Victoria'ya kazağı gösterdiğimde, onu görünce bir mutluluk parıltısı bekliyorum. *Aman Tanrım, Sylvie! Bu benim en sevdiğim kazağım!* Bu aptalcaydı tabii ki. Hiç tepki vermedi. Kazağı ona giydirmeye çalıştığımda, Adam'ın yardım teklifini reddettiğim için çok pişmanım. Bu kazağı ona giydirmek *hiç* kolay değil. Sağ kolu tahta gibi sert ve sol kolu da sürekli bana karşı koyuyor. Sağlam olan sol kolunu kazağın içine sokarak başlıyorum, çünkü o da bunu yapmaya çalışıyor ama sonra sırf içine sokabilmek için diğer kolunu doğal olmayan bir açıyla bükmek üzereymişim gibi hissediyorum. Eva bu gösteriye şahit olsaydı ne derdi hayal edebiliyorum.

Neyse ki Adam bunun olacağını tahmin etmiş olmalı çünkü oturma odasına gelip beni kurtardı. Karışık kazağı nazikçe kollarından çıkarıyor, sonra da hayatı boyunca yaptığı gibi tekrar giydiriyor. Önce gevşek sağ kolunu, sonra sağlam kolunu, sonra da başının üstünü.

"Kendini kötü hissetme," diyor yerine oturttuğunda. "Ustalaşmam biraz zaman aldı. Alışırsın."

Elini karısının omzuna koyar, ama kadın her zaman yaptığını yapar, başını ondan çevirir.

Hava yürüyüş için mükemmel. Güneşli ama havada hoş bir esinti var. Ben saçlarımı at kuyruğu yapmışım ama Victoria'nın saçları yüzünün etrafında salınıyor. Doğru açıdan bakıldığında, rüzgar saçlarını havaya kaldırdığında çok güzel görünüyor. Bu, onun eskiden ne kadar güzel olduğunu gördüğüm anlardan biri... daha önce.

Evin etrafını dolaşan taş döşeli bir yol var ama Adam bu yolun aşırı büyümüş olduğunu söylerken abartmıyordu. Çimler çıldırmış ve her çalının yola doğru uzanan dalları var. Bu karmaşayla ilgilenmesi için birini tutması gerekiyor. Benim için tek gezinmek sorun olmazdı ama bir sandalyeyi patikadan geçirmek çok zor. Adam Victoria'yı nasıl yürüyüşe çıkardı?

Evin etrafında bir tur attıktan sonra yorulmaya başlamıştım bile. Nasıl olduğunu görmek için Victoria'ya bakıyorum, gözleri kocaman açılmış.

"Nasılsın?" Ona soruyorum. "İçeri girmeye hazır mısın yoksa dışarıda biraz daha kalmak ister misin?"

Kaşları birbirine çarpıyor. Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama zorlanıyor.

Elimi Adam'ın yaptığı gibi hafifçe omzuna koyuyorum ama bu sefer gözlerini kaçırmıyor. "Sorun ne Victoria?"

"Bu..." Kelimeleri geveleyerek de olsa çıkarmayı başarıyor. "İçinde..."

Başımı salladım. "Ne?"

"Glen Head." Kelimeleri bulanık ama anlaşılır. "In. Glen Head." Ne?

Long Island haritasını incelerken Glen Head'in Oyster Bay kasabasının bir parçası olduğunu hatırlıyorum, her ne kadar buraya yakın bir yerde olmasa da. Neden Oyster Bay'deki küçük bir köy ile ilgileniyor?

"Glen Head'de ne var?" Ben soruyorum.

"Hayır." Bana bakıyor ve dudaklarından bir damla salya akıyor ama fark etmemiş gibi görünüyor. "Hayır. Hayır..." Başını sallıyor. "Hayır."

Bu çok sinir bozucu.

Victoria'nın günlüğünü daha çok okumaya başladım ama itiraf etmeliyim ki çok fazla okumadım. Yani, adamı seviyor, anlıyorum. Sayfalarca onun ne kadar harika olduğunu, ne kadar iyi öpüştüğünü falan filan anlatmasına gerek yok. Açıkçası, ona olan aptalca aşkım göz önüne alındığında, bu biraz sinir bozucu.

Ama belki de bu kadar çabuk pes etmemeliydim. Gittikçe Victoria'nın bana söylemek istediği bir şey olduğu hissine kapılıyorum. Ve cevap o günlükte.

Bu gece biraz daha okuyacağım.

Tedirgin görünüyor, ben de evin etrafında bir tur daha atıyorum. Zor bir iş ama hava sonsuza kadar böyle gitmeyecek, o yüzden bundan faydalanabiliriz. Ocak ayında eve hapsolduğumuzda, biraz dışarı çıktığımız için memnun olacağım.

"Sylvie!"

Adımı söylemesiyle irkilerek donup kaldım. Her sabah Victoria'yı görmek için içeri girer ve "*Merhaba!*" derim. *Ben Sylvie!* Ama bunun onun dikkatini çektiğini hiç düşünmemiştim. Görünüşe göre, etmiş.

"Haklısın!" Heyecanla söyledim. Bunu çok fazla abartmak istemiyorum ama heyecanlandım. *Kendi* adını bile söylemiyor. Söylediği tek isim Adam. "Bu benim adım. Sylvie!"

"Sylvie!" diyor yine. Ve titreyen sol eliyle işaret ettiğini fark ediyorum.

Uzattığı elinin yönünü takip ediyorum. Bizden yaklaşık yirmi metre ötede, Adam'ın bahçe malzemelerini depoladıklarını söylediği kulübenin yakınındaki bir ağacı işaret ediyor. Yaprakların hepsi kırmızıya ve sarıya dönüşmüş ve kulübenin çatısına düşmüş - çok güzel.

"Biliyorum," diyorum. "Çok güzel."

Yemin ederim, gözlerini bana çevirdi. "Hayır." Sesi sabırsızlıkla doluydu. "Sylvie. Bu... nub."

Bir yanım çığlık atmak istiyor. Victoria sürekli "nub "dan bahsediyor. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Günde en az bir kez, o acil ses tonuyla "nub" diyor. İlk başta bunun tırnaklarını kesme şeklimle ilgili olduğuna ikna olmuştum. Ama şimdi hiçbir fikrim yok. Adam'a sordum, o da bilmiyordu.

Ama ondan Nub ile birlikte çok bahsettiğini fark ettim. *Adam nub. Adam nub. Nub Adam yok. Nub Adam.* Aklınıza gelebilecek her türlü kombinasyon.

"Nub" bir ağaç mı? İstediği şey bu mu? Bir ağaç mı?

"Nub," diyor daha ısrarla. Ağacı işaret eden sol eli şiddetle titriyor.

Tanrı aşkına, ne istiyor? Ağaca tırmanmak mı istiyor? Ağaca tırmanmamı mı istiyor?

"Sen..." Ağaca dönüp bakıyorum. "Oraya gitmemi ister misin?"

Kuvvetle başını sallıyor.

Peki, tamam. Sandalyesini patikada bırakıyorum ve ağaca ulaşmak için yabani otların arasından yolumu seçiyorum. Ya da yumruya, ya da her neyse ona. Ağacın üzerinde baş harfler olup olmadığını merak ediyorum - belki de Victoria'nın görmemi istediği şey budur. Ya da belki de beni gömülü bir hazineye götürecek gizli bir mesaj vardır.

Ağaç... tamamen dikkat çekici olmayan bir ağaç. Üzerinde gizli mesajlar olmadığından emin olmak için bir kez daire çizdim. Çok normal bir ağaç. Farklı olan tek şey, ön tarafında ahşabın parçalandığı küçük bir alan. Uzanıp o kusura dokunuyorum.

"Nub!" Victoria'nın bağırdığını duydum. Şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesle konuşuyordu.

Neden dair hiçbir fikrim yok. Bu sadece ağaçtaki parçalanmış bir alan.

Ve sonra onu gördüm. Tahtaya gömülmüştü. Bir kurşun.

"Nub," diyor, bu sefer daha sessiz ama sesi rüzgâr tarafından taşınıyor. "Adam... Nub."

Sonunda nub'ın ne demek olduğunu öğrendim.

Victoria'nın oturduğu yere doğru yürüyorum. İyi gözleriyle beni dikkatle takip ediyor. Yüzümü izliyor.

"Silah mı?" Dedim.

Yavaşça başını sallıyor. "Silah," diye tekrarlıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Victoria'nın Günlüğü

16 Aralık 2016

Gelecekteki çocuklarıma babalarıyla nasıl tanıştığımı göstermek için tüm bunları yazmaya başladım çünkü bunun o olduğuna kendimi çok inandırmıştım. Bugün haklı olduğum kanıtlandı.

Adam dün kitabının taslağını bitirdi. Okuması için yalvardım ama izin vermedi. Benim görüşlerimi çok önemsediğini ve bunun onu sinirlendireceğini söyledi. Bu yüzden kitabı editöre gönderdi ve onların görüşlerini bekliyor. Elbette okumak için can atıyorum ama onun isteklerine saygı duyuyorum. Henüz okumamı istemiyorsa, beklerim. Bana ne hakkında olduğunu ya da adının ne olduğunu bile söylemiyor.

Her neyse, bunu kutlamak için bugün vardiyam bittikten sonra yemeğe çıkmak gibi büyük bir planımız vardı. Bana vardiyayı devralacak birini bulup bulamayacağımı soruyordu ama bu kadar kısa sürede bu imkansızdı. Böyle bir yardımı ancak ciddi şekilde hasta olduğumda isterdim. Adam bu konuda homurdanıyordu ama anlamıyordu. Tıp alanında çalışıyorsanız, erkek arkadaşınızla dışarıda bir gece geçirmek için işten kaytaramazsınız. *Yapamazsın işte*.

Bu akşam kendimi tıklım tıklım dolu bir acil serviste buldum. Dahası, vardiyamın tam ortasında çok travmalı bir motorlu araç kazası geldi. Bir kişinin öldüğü üç araçlı bir çarpışmaydı ve bir kişiyi doğrudan ameliyata almak zorunda kaldık çünkü tansiyonu düşmeye devam ediyordu ve dalak kanaması varmış gibi görünüyordu. Sonra arka arkaya göğüs ağrısı olan iki hasta kalp krizi teşhisi kondu ve onları doğrudan Kateter Laboratuarına göndermek zorunda . Sonra göğüs ağrısı olan üçüncü bir hasta, onu muayene odasına götürdüğümüz sırada kalbi durdu.

.

Söylemeye gerek yok, bu sonra sarsıldık. Acil serviste biri öldükten sonra her yeri kasvetli bir atmosfer kaplar ve bizim çok geride olmamız da buna yardımcı olmadı. Aktif olarak ölmeyen hiç kimse yakın gelecekte görülmeyecekti. Bu da demek oluyordu ki

Sonunda acil olmayan hastalardan birini görmek için içeri girebildik, bizden memnun değillerdi.

Muayene odalarından birinin önünden geçerken bir adam dışarı çıktı ve önüme geçerek yolumu kesti. İri bir adam değildi ama benim 1.80'lik boyumdan oldukça büyüktü. Kıllı kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakması hiç hoşuma gitmemişti.

"Eşim *altı saattir* o odada bekliyor," diye açıkladı. "Bu tam bir rezalet. Kimse onu göremeyecek mi?"

Bir saatten kısa bir süre önce burada birinin öldüğünü ve aile üyesinin hâlâ hayatta olduğu için şanslı olduğunu söyleyerek ona bağırmak istedim. Çünkü bu haberi vermek mi? Korkunçtu. Ama bunun yerine derin bir nefes aldım ve ona en sabırlı gülümsememi gösterdim. "Korkarım ele almamız gereken birkaç acil sorunumuz vardı. Ama söz veriyorum en kısa zamanda eşinize ulaşacağız."

Adamın yatıştırıcı sözlerimi kabul edip yoluna devam etmesi için dua ediyordum. Ama kabul etmedi. "Bu saçmalık. Burada altı saat daha bekleyeceğiz, değil mi?"

Bir derin nefes daha. "Burası bir acil servis," diye açıkladım. "Önce en acil sorunları görmemiz gerekiyor." Karısının odasına baktım ve kapıdaki panoyu aldım. İki gündür ateşi var. En yüksek ateş 101.6, ama şimdi 99.8. Yeterince etkileyici değil. "Özür dilerim. Elimizden geleni yapıyoruz."

"Hayır. Hemen gidip onu görmeni istiyorum." Adam parmağını yüzüme, burnumun yaklaşık on santim ötesine soktu. "Beklemekten yoruldum. Karım görülmeyi *hak ediyor*. *Hemen şimdi*."

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama daha kelimelerimi çıkaramadan arkamdan bir ses duydum: "Burada bir sorun mu var?"

Başımı çevirdim ve rahat bir nefes aldım. Mack'in lacivert sağlık görevlisi üniformasıyla arkamda durduğunu görmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. Mack'in ağır ya da sarhoş hastalarla başa çıkabilecek iri bir adam olduğu gerçeğine her zaman saygı duymuştum ama şu anda, istediğinde ne kadar korkutucu görünebileceğini takdir ediyordum. Etli kollarını önünde kavuşturmuştu ve yanımdaki adamın üzerinde yükseliyordu. Siyah bir kaşını kaldırdığında adam irkildi ve bir adım geri çekildi.

"Hayır. Sorun değil." Adam başını eğdi. "Özür dilerim."

Ve sonra başka bir şey söylemeden karısının odasına geri çekildi.

Kendimi tutamadım ve bir kahkaha patlattım. "O adamın ödünü kopardın."

Mack sırıttı, kısmen gururundan kısmen de (sanırım) bejesus kelimesini kullanmamdan . "Eminim öyledir."

"Korkutucu olabiliyorsun. Bunu biliyor muydun?"

Başını salladı. "Lisede futbol oynarken bana Mack Truck derlerdi."

"Buna inanıyorum."

Vardiyamın sonunda tamamen bitkin düşmüştüm ve Adam'la şehirde bir gece geçirmek için dışarı çıkacak durumda değildim. Eve gider gitmez yatmak istediğimi bildirmek için ona mesaj attım. Bu konuda kendimi kötü hissediyordum ama gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Sorun değil. Mümkün olduğunca çabuk eve git, diye yazmış.

Adam'ın dairesi hastaneye benim eski evimden daha uzaktaydı. Bu nedenle, mesaim çok geç bittiğinde eve Uber ile gitmem konusunda ısrar etti. Onunla biraz tartıştım ama sonuçta haklı olduğunu biliyordum. Salı gecesi gece yarısı metroya binmek bela aramaktan başka bir şey değildi.

Mack de aynı şeyi söyledi. Aylar önce, taşınmadan önce, bir gece yarısı beni evden çıkarken görmüş ve eve kadar benimle gelmek için ısrar etmişti. Bu yüzden ben ve Adam hakkında bu kadar yargılayıcı olduğu için ona çok kızamıyorum. Benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum.

Nihayet gece yarısını çeyrek geçe dairemize girdiğimde oturma odası karanlıktı. Adam'ın beni beklememeye karar verdiğini düşündüm. Ama bir süre sonra yanıldığımı anladım. Adam uyanıktı. Ve daire aslında karanlık değildi.

Mumlarla aydınlatılmıştı.

Geleceğin Çocukları, bu deneyimin her anını hafızamda tutmak istiyorum. Her ayrıntıyı yakalamak istiyorum çünkü bu, hayatımın geri kalanında yeniden yaşamak isteyeceğim bir an. Ortamı hazırlamak için odanın etrafına özenle dizilmiş bir düzine mum. Tanrı aşkına, oturma odasına giden gül izleri. Ve sonra Adam. Tek dizinin üstünde. Yeşil gözleri benimkilere bakıyordu. Baban o anda çok yakışıklı görünüyordu. Hayal bile edemezsin.

"Victoria," dedi.

Zaten ağlıyordum. Ağlayan biri değilimdir ama kendime engel olamadım.

"Victoria." Elindeki mavi kadife kutuyu açtı. Ve aman Tanrım. Bu yüzüğe inanamazsınız. Sanırım bu yüzüğü görmüşsünüzdür ama muhtemelen bir kasada falan saklıyorumdur çünkü pırlanta devasa boyutlarda. Eğer bu yüzüğü metroda taksaydım, kesinlikle öldürülürdüm ya da en azından yüzük parmağım . "Seni çok seviyorum Victoria."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından.

"Tek istediğim hayatımın geri kalanını seninle geçirmek." Elimi elinin içine aldı. "Benimle evlenir misin?"

Tabii ki evet dedim!

İşte hayallerimin erkeğiyle nişanlanmamın, sonsuza dek mutlu yaşamamın ve seni doğurmamın hikayesi... sonunda. O kısım henüz gerçekleşmedi tabii ki ama birlikte yaşadığımız hayatın her ayrıntısını kaydetmeye devam edeceğim. Çok beklenmedik bir şey olmazsa, Adam ve benim birlikte harika bir hayatımız olacağını düşünüyorum.

"Bu yüzük..." Ona baktım, ne kadar... *büyük* olduğunu anlayamadım. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ yapamıyorum. "Bir servet harcamış olmalısın." "Buna değersin."

Ne kadar tuttuğunu sormaya korkuyordum. Üniversite eğitimimden daha pahalı bir yüzük takıp takmadığımı bilmek istemedim. Ama şu kadarını söyleyeyim, eğer herhangi bir maddi sorun yaşarsan, yüzüğümü satabilirsin ve başın beladan kurtulur.

Tüm bu deneyim yüzünden o kadar kötü titriyordum ki yere yığılmadan önce ayağa kalkmak zorunda kaldım. Adam bunun sevimli olduğunu düşündü. "Bu şekilde tepki vereceğini bilseydim sana yıllar önce evlenme teklif ederdim," dedi.

Güldüm. Mum ışığında, odanın köşesindeki Papasan sandalyeme körlemesine uzandım ama sadece havayı kavradım. Gözlerimi kırpıştırdım, hâlâ mumların loş ışığına alışmaya çalışıyordum.

"Sandalyem nerede?"

Dedim. Adam kaşlarını çattı. "Ne?"

"Papasan'ım." Bir panik sarsıntısı beni üzerinde süzüldüğüm buluttan indirdi. "Nerede o?"

"Eski dairendeki o hurda sandalyeyi mi kastediyorsun?" Başını salladı. "Onu attım. Bu sabah kaldırıma koydum ve şimdi yok."

Ağzım açık kaldı. İnanılmaz romantik teklifine ve saçma sapan yüzüğüne rağmen, birden ona öfkelendim. O *benim* sandalyemdi! Eski dairemden saklamama izin verdiği tek şeydi ve şimdi iznim olmadan onu çöpe mi atmıştı? O sandalye senin doğuştan hakkındı!

Dişlerimin arasından, "Sana o sandalyenin bende kalmasını istediğimi söylemiştim," dedim.

"Boktan bir şeydi, Vicky." Kaşları birbirine çarptı. "Bütün daireyi ucuz gösteriyordu. O sandalyeyle insanları ağırlamaktan utanırdım."

"Hangi insanlar? Senin hiç arkadaşın yok."

Şimdi şok olmuş görünme sırası Adam'daydı. Dürüst olmak gerekirse, ben de kendime şaşırmıştım. Neden böyle bir şey söyledim ki? Bu kadar kaba olmak bana göre değildi. Ama bu doğru. Adam'ın hiç arkadaşı yok. Menajeri var. Ve editörü. Ama bunun dışında hayatında başka kimse yok. Hatta ailesiyle konuş. Benden başka kimse yok. Ama

mesele bu değil. Bunu söylememeliydim.

"Özür dilerim." Ellerimin içiyle gözlerimi ovuşturdum. "Ben sadece... Yorgunum. Ve bu adam bugün acil serviste öldü ve..."

Gözleri acı doluydu. Bir an için teklifini geri alacağından korktum. Ama yapmadı. Kollarını bana doladı ve beni öptü.

"Arkadaşa ihtiyacım yok," dedi. "Sen varsın." Beni daha sıkı sıktı. "Sandalye için üzgünüm. Sana yeni bir tane alırız. İstediğin herhangi bir sandalye."

Ve bu, bayanlar ve baylar, bir erkeğin bana söylediği en tatlı şeydi. Ve herhangi bir erkek değil.

Müstakbel kocam. Baban.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Yatağıma uzandım, Victoria'nın son günlük yazısını bitirirken gözlerim kapanıyor. Tam da tahmin ettiğim gibi, son derece romantik bir evlenme teklifi almıştı.

Ve sonra Adam çok sevdiği sandalyesini fırlatıp attı. Çocuklarına vermeyi hayal ettiği Papasan sandalyesini.

Pislikçe bir hareketti. Kafamda ona böyle bir şey yapmasını haklı çıkarmakta zorlanıyorum, özellikle de çok iyi bir adam gibi göründüğü için. Ve belli ki onu çok seviyor. Ama yine de orada değildim. Bu sandalyenin son derece iğrenç olduğuna inanmaya hazırım. Freddy ile yaşadığım zamanları hatırlıyorum, kaldırımdan bir kitaplık almıştı ve çok fakir olmamıza rağmen bu kitaplığın evimde kalmasına izin veremezdim. Ahşap parçalanmıştı ve sidik gibi kokuyordu.

O Papasan sandalye de kitaplık kadar kötü olabilirdi.

Her neyse, bunun dışında Adam, Victoria'nın günlüğünde onun hakkında yazdığı her şeye dayanarak mükemmel bir erkek arkadaştı. Birçok yönden büyülü bir hayatı vardı. İşlerin onun için nasıl sonuçlandığını bilmeseydim, muhtemelen o zamanlar hayatının ne kadar harika olduğu için Victoria'dan nefret ederdim. Sevdiği bir işi, mükemmel bir erkek arkadaşı vardı ve ruh eşiyle evlenmek üzereydi.

Ağaçtaki kurşun deliğini düşünmeden .

Victoria nub dediğinde silah demek istedi. Yani Adam'ın silahı olduğunu mu söylüyor? Eğer öyleyse, ne olmuş yani? Yani bahçelerindeki bir ağaca ateş etti. Bu bir suç mu?

En azından artık o Papasan sandalyeyi aramayı bırakabilirim.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Bu gece ilk büyük fırtınamız var.

Şimdiye kadar hava konusunda şanslıydık, ancak bu geceki hava tahminlerine göre şiddetli yağmur ve güçlü rüzgarlar bekleniyor. Saatte 50 mil hızla esecek. Bu kadar büyütülecek ne var bilmiyorum. Yani, biraz yağmurla başa çıkabilirim. Büyütülecek bir şey değil.

Victoria'nın kahvaltısını hazırlarken Maggie bana "Önemli olan," diye açıkladı, "elektriğiniz kesilebilir."

Bu beni korkutmuyor. Eski dairemde sürekli elektrik kesilirdi. Tabii ki bunun sebebi elektrik faturasını ödememdi.

"Dinle," diyor Maggie, "eğer büyük bir fırtına olursa, gelip Steve ve benimle kalabilirsin. Bir apartman kompleksinde yaşıyoruz, bu yüzden genellikle elektriğimiz kesilmez. Ve eğer kar yağarsa, yol hemen sürülür, böylece mahsur kalmazsın."

"Teşekkürler." Mikrodalgadan bir kase hazır yulaf ezmesi çıkarıyorum. "Sanırım burada iyi olacağım." Yulaf ezmesini karıştırıyorum. Koyu kıvamlı ve cıvık - her lezzetli kahvaltının özelliği. Yani hayır, kesinlikle iştah açıcı görünmüyor ama Victoria'nın muhtemelen bir bile almayacağını düşünürsek, bu konuda çok fazla endişelenmeyeceğim. "Bu arada, sana bir soru sorabilir miyim?"

Maggie bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Temizlik işlerini yapmaya pek hevesli görünmüyor. Her zaman etmek için bahaneler arıyor ve benimle konuşmak da bunlardan biri. "Elbette."

"Glen Head hakkında bir şey biliyor musun?"

Maggie bir an sessiz kaldı. "Glen Head mi?"

"Evet. Oyster Bay'de, değil mi?"

Gözlerindeki tanıma titreşimi çok açık. Ama hâlâ sessiz. Kasabayla ilgili önemli bir şey var. Yoksa Victoria bunu neden söylesin ki? Onun için kelimeleri çıkarmak çok zor, söylediği her şeyin bir önemi var. Nub gibi.

"Aşçı ve bahçıvan Irina eskiden orada yaşardı," diyor Maggie sonunda. "Burada çalışmaya başladıktan sonra daha yakına taşındı. Ama daha önce de orada yaşıyordu." Tereddüt ediyor. "En azından ben öyle düşünüyorum."

Ne zaman ön bahçenin acınası durumu gündeme gelse Adam'ın yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. Irina'dan bir kez ismen bahsetti ama sonra hemen konuyu değiştirdi. Victoria neden ondan bahsediyor? Ve şimdi nerede? İşi bıraktı mı?

"Sana bir sorum var," diyor Maggie.

"Elbette."

"Freddy kim?"

Kalbim mideme iniyor. Tam ona neden bahsettiğini soracaktım ki telefonumu tezgâhın üzerinde bıraktığımı ve onun da ekrana baktığını gördüm. Lanet olsun.

Telefonu burnunun dibinden kaptım. Freddy neden beni rahat bırakmıyor? Neden hayatına devam edemiyor? Ben eminim.

Lütfen seninle konuşmama izin ver. Seni düşünmeden duramıyorum. Ben Freddy.

"O hiç kimse," diye mırıldanıyorum.

Maggie kaşlarını kaldırır. "Seni düşünmeden duramayan biri değil mi?"

"Düşündüğünüz gibi değil."

Korkunç bir hata yaptım. Lütfen beni affet.

Ekrana "lütfen beni rahat bırak" yazıyorum, sonra da numarayı engelliyorum. Tabii Freddy'yi engellemek hiç işe yaramıyor. Her zaman yeni bir numara buluyor. Şehirden ayrılmanın onu caydıracağını ummuştum ama belli ki hâlâ hayatımın bir parçası olmaya kararlı.

"Ben ne düşünüyorum?" Maggie meraklanmış görünüyor.

İstediğim son şey kendimi ilginç kılmaktı. Tüm bu deneyimi kimsenin bana özel hayatımla ilgili soru sormadan atlatabileceğimi ummuştum. Geçmişim hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece acı verici.

Ama sonra Maggie'nin ciddi ve çilli yüzüne bakıyorum. Bu kadınla vakit geçirip de ona içini dökmek istememek çok zor. Ve bu hikâyeyi içimden atmak için can atıyordum. Adam gibi benim de fazla arkadaşım yok.

"O benim erkek arkadaşımdı," diyorum. "Uzun

zaman önce." "Sevimli miydi?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet. Çok. Sorun bu

değildi." "Peki ne oldu?"

"Hamile kaldım." Bu sözleri söylemek hâlâ acı veriyor. Acı vermeyi bırakacak mı merak ediyorum. "Ama sonra bir kaza geçirdim. Bebeği kaybettim ve

diğer yaralanmalar. Aynı zamanda sağlık sigortamı da kaybettim."

Babamın beni sağlık sigortasından çıkardığını öğrendiğimi hatırladığımda hâlâ sarsılıyorum. Hem de olabilecek en kötü zamanda. Ne de olsa bana yaptığı şeylerin bedelini ödemek için sigortaya ihtiyacım vardı. Kırık bileğim. Aylarca devam eden ve durdurmak için acil servis ziyareti, kan nakli ve bir prosedür gerektiren düşükten kaynaklanan kanama.

"Freddy ve ben hastane faturalarını ödeyemiyorduk, kiramızı ödeyemiyorduk, sadece başımızı suyun üstünde tutmak için çabalıyorduk." Hatırladıkça irkiliyorum. "İflas ilan etmek ya da Freddy'nin ailesinden yardım istemek istedim ama bana izin vermedi. Öyle bir noktaya geldik ki tek yaptığımız kavga etmek oldu. Gerçekten mutsuzduk. Sonunda ona gitmesini söyledim ve o da gitti. Yeterince hızlı gidemedi."

"Ve şimdi tekrar bir araya gelmek istiyor," diyor Maggie.

Başımı salladım. "Korkunç bir hata yaptığını ve asla gitmemesi gerektiğini söyleyip duruyor. Ama gitti. Ve artık onunla işim bitti. Sadece hayatıma devam etmek ve geçmişi geride bırakmak istiyorum."

Geçen yılı hayatımı yeniden kurmaya çalışarak geçirdim. Ve şimdi Freddy beni geri mi istiyor? Asla olmaz.

"Vay canına," diye nefes alıyor Maggie. "Onu geri almadığın için seni suçlamıyorum. Sanırım ben de tüm bunları atlatmakta güçlük çekerdim. Bazen yeni bir başlangıç yapmak daha iyidir."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Maggie parmağıyla çenesine vuruyor. "Steve'e sana ayarlayabileceğimiz birilerini tanıyıp tanımadığını sormam gerekecek.

" değil. Şu anda herhangi bir ilişkiye girmek istemiyorum.

Dilini şaklatıyor. "Tamam, ama er ya da geç ata binmek zorundasın. Değil mi?"

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, o korkunç geceyi hatırlıyorum. Freddy sabah ikiye kadar eve gelmemişti. Bu onun hatası değildi - şehirdeki büyük bir ofis binasında temizlik işi yapıyordu ve gece vardiyası işiydi. Güvenlik görevlisi olarak çalıştığı son işi daha iyiydi ama şirketteki bazı eşyalar kaybolmuş ve hiçbir şey çalmadığına dair yemin etmesine rağmen onu kovmuşlardı. Yüzüne karşı ona inandığımı söyledim ama tam olarak emin değildim. Mali durumumuz göz önüne alındığında, yasaları çiğnediği için onu suçlayamazdım. Ben de hiç baştan çıkmamış değilim.

Yani arkadaşlarıyla dışarı çıkıp barda içki içmiyordu. Çalışıyordu. Ama gerçek şu ki, uyumaya çalışıyordum ve asgari ücret karşılığında birkaç çocuğu okula götürmek için sabah altıda kalkmak zorundaydım. Gömleğini ve pantolonunu çıkarırken ve sonra rahat etmek için gıcırdayan yatağımızda beş kez dönerken çıkardığı gürültüden hoşlanmadım. Bardağı taşıran son damla ise kolunu vücuduma dolaması oldu.

Yatakta ters döndüm ve karanlıkta ona ters ters baktım. "Ciddi misin sen? Uyumamı *imkânsız* hale getirmeye mi çalışıyorsun?"

Oda karanlıktı ama gözlerimin alışması için zaman vardı, bu yüzden yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Hayır. Sadece kolumu sana dolamak istedim."

"Beni uyanık tutuyorsun. Sabah erken kalkmam gerekiyor, biliyorsun."

"Özür dilerim. Eve yeni geldim."

"Yani, çok *yorgunum*. İyi bir gece uykusuna ihtiyacım var. Bunu anlamak senin için neden bu kadar zor?"

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Yorulmadığımı mı sanıyorsun, Sylvia? Son sekiz saattir lanet olası çöpleri temizliyorum. Senin tek yapman gereken birkaç çocuğu okula götürmek."

"O zaman daha iyi bir iş bul."

"Doğru. Çünkü bu kadar kolay." Tekrar yastığa yaslandı. "Açıkçası, bu benim *hayalimdeki* iş. Yerleri paspaslamak ve çöpleri taşımak harika bir şey. Başka bir iş bulmayı asla istemezdim."

"Götlük yapma."

Yumruğuyla yatağı yumrukladı. "Benden ne istediğini bilmiyorum. Şu anda yapabileceğimin en iyisi bu."

Haklı olduğunu fark ettim. Yapabileceğinin en iyisi *buydu*. Freddy'ye lisedeyken aşık olmuştum ve o zamanlar onunla ilgili her şey çok göz alıcı görünüyordu. Şu anki hayatımızın hiçbir çekici yanı yoktu. Asla çıkamayacağımız bir çukura saplanmıştık. Hâlâ hastane faturalarımı ödemeye çalışıyorduk. Freddy düzgün bir iş bulamıyordu, ben de bulamıyordum.

Mutlu değildim. O da mutlu değildi. En kötüsü de, birbirimizi aşağı çekiyorduk.

"Gitmelisin," dedim ona.

İnledi. "Bak, özür dilerim. Bunu sabah konuşalım.

"bir şey yok. Bu iş... bitti."

"*Ne*?" Bana uzanmaya çalıştı ama ben geri çektim. "Sylvie... hadi ama... seni sevdiğimi biliyorsun."

"Hâlâ benimle birlikte olmanın tek nedeni, ailemin beni evden atmasından ve bebeğimizi kaybetmemizden kendini sorumlu hissetmen." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ama sen sorumlu değilsin. Her ikisi de senin hatan değildi. Bu yüzden suçluluk duymadan gidebilirsin."

"Sylvie..."

"Sana *gitmeni* söyledim."

Karanlık odada onu izledim. Benimle aynı fikirde olmamasını istedim. Beni çok sevdiğini ve ayrılmasının mümkün olmadığını söylemesini istedim. Ama bunun yerine, sabahın ikisinde yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Bir sürü eşyasını bir bavula tıkıştırdı ve veda etmeden kapıdan çıktı. Çıkarken ön kapının çarpma sesini duyabiliyordum.

Pencereye gittim ve Ford Fiesta'sını sokakta park halinde gördüm. Birkaç ay önce, sabahın birinde işten eve dönerken metroda bir grup haydut tarafından soyulup dövüldüğünde kullanılmış olarak satın almıştı. Ucuza almış ama bize şimdiden bin doların üzerinde bir tamir masrafına mal oldu. Daha derin bir çukura.

Spor çantasını arabaya atmasını, sürücü koltuğuna geçmesini ve hızla uzaklaşmasını izledim.

Gittiğinde rahatlayacağımı düşünmüştüm ama öyle olmadı. Sevdiğim tek adam gittiği için üzgün hissettim. Gitmesi bu kadar kolay olduğu için de kızgındım. Sadece ona izin vermemi bekliyordu. Belki ertesi gün, sakinleştikten sonra geri gelir diye düşündüm. Ama gelmedi.

Ona izin verdiğim anda beni terk ettiği için duyduğum öfkeden kurtulamıyorum. Ve hala ona gitmesini söylediğimde haklı olduğuma dair içimde bir his var. Freddy ve ben bir zamanlar birlikte iyiydik ama yetişkinler olarak değil. Kendi başımıza daha iyiydik.

Aradan bir yıl geçtikten sonra geri geldi. Beni hala sevdiğini ve bir kez daha denemek istediğini söyledi. Ama artık çok geçti. Freddy Ruggiero olmadan daha iyi olacağıma karar vermiştim.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Victoria'ya yemeğini yedirdiğimde yağmur çoktan bastırmıştı. Dışarıdaki ağaçlar sallanıyor ve dalları ileri geri sallanıyor. Maggie birkaç saat önce Steve ve onunla birlikte kalmam için davetini yenileyerek dışarı çıktı ama ben onu reddettim. Victoria'yı terk etmek istemedim, özellikle de elektrikler kesilirse. Ne de olsa bu benim işim.

Victoria'nın ağzına tatlı patates dolu titrek bir kaşık götürmesine yardım ederken, bir gözü yemekte, diğeri ise yağmur damlacıklarının pencere camına şiddetle çarptığı pencereye doğru bakıyor. Rüzgârda sallanan bir dalın evin yan tarafına sürtündüğünü duyabiliyorum. Durumu ne kadar anladığını bilmek zor. Ona yağmurdan bahsettim ve ona bir şey anlatırken sık sık yaptığı gibi bana öylece baktı. Hiçbir tepki vermedi, ki bu alışılmadık bir şey değil - henüz gülümsediğini bile görmedim.

Ama o benim adımı biliyor. O kadarını anladı. Ve evinin önündeki ağaca birinin silahla ateş ettiğini hatırlıyor.

Adam elinde ilaç dolu şırıngayla odaya giriyor. Victoria onu görünce kaskatı kesiliyor ve ona yemek yedirme şansımın kalmadığını anlıyorum.

"Bu gece onu erkenden yatırmak istiyorum," diyor. "Elektrikler kesilirse diye."

Beslenme tüpüne ulaşabilmesi için kenara çekiliyorum. Victoria'nın tırnaklarını hızlıca kestim, böylece elini kaşıdığında deriyi kıramıyor. Bu işe yaramayınca bileğini tutmaya çalışıyor ama çok zayıf. Adam onu kolayca alt edip ilaçları enjekte edebiliyor.

"Bunu yapmandan nefret ediyor," diye gözlemliyorum.

"Bir şeylerin tüpten aşağı gitmesinden hoşlanmıyor. Rahatsız edici olmalı."

"Evet, ama..." Sanki fark edecekmiş gibi sesimi bir kademe alçaltıyorum -Victoria her kelimeyi duyabiliyor. "İlaçlardan nefret ediyor. Tüple beslenmekten daha çok." Dudağımı çiğniyorum. "Onlara gerçekten ihtiyacı var mı? Onu çok yoruyor gibi görünüyorlar."

Son zamanlarda, Victoria' sabahları bu kadar uyuşuk olmasının sebebinin gece aldığı ilaçlar olup olmadığını merak ediyorum. İlaçlarını aldıktan sonraki bir saat içinde gözlerini zar zor açık tutabiliyor.

Bir kaşını kaldırıyor. "*Evet*, onlara ihtiyacı var. İlaçlar nöbet geçirmesini engelliyor."

"Doğru. Özür dilerim. Sizi sorgulamak istememiştim."

Omuzları çöktü. "Hayır, sorun değil. Bunlar güçlü ilaçlar ve onu bayıltmak istemiyorum. Ama hastanede nöbet geçiriyordu ve bu gerçekten korkutucuydu. Yani yapabileceğim bir şey yok."

İlaçları daha yeni almış olmasına ve henüz kan dolaşımına karışmamış olmalarına rağmen, Victoria'nın mücadelesi bitmiş gibi görünüyor. Omuzları sarkıyor ve başı yana eğiliyor. Artık ona yemek yedirme şansımız yok.

"Neden onunla işini bitirip beni almaya gelmiyorsun?" Adam saatine bakar. "Onu yatağa yatırayım, sonra da akşam yemeği yeriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Adam ve ben haftada birkaç akşam birlikte yemek yiyoruz. O basit bir şeyler pişiriyor ya da ben basit bir şeyler pişiriyorum ve televizyonun karşısında yiyoruz. Bir arkadaşımızın olması güzel. Elektrikler kesilirse bu kocaman evde yalnız kalmak isteyeceğim son şey. Sanırım o da aynı şekilde hissediyordur.

Yine de bu konuda kendimi suçlu hissediyorum. Eminim Victoria her akşam başka bir kadının kocasıyla yemek yemesini istemezdi. Bir keresinde Adam'a onu aşağı indirip yemekte bize katılmasını önerdim ama Adam onu merdivenlerden indirmenin çok zahmetli olacağını söyledi. Onu çok zorlamak istemedim ama sonra kendimi suçlu hissettim. Victoria'nın her yemeği yukarıda, odasında izole bir şekilde yemesi ona adil gelmiyor.

Adam gittikten sonra biraz daha tatlı patates alıp Victoria'nın dudaklarına götürüyorum. Göz kapakları sarkıyor ve artık varlığımın farkında değil gibi görünüyor.

"Üzgünüm Victoria," diyorum.

Birkaç kez göz kırpıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Sylvie," diye mırıldanıyor.

Yatağının yanında bir kutu mendil var. Bir tanesine uzanıyorum ve ona uzatıyorum ama almıyor. "Sorun ne Victoria?"

"Glen Head," diye fısıldıyor. "Glen Head'de... Glen Head'de."

Kaşlarımı çattım. Bana Glen Head hakkında ilk kez konuştuktan sonra kasabayı araştırdım. Burası bir kasaba bile değil, Oyster Bay kasabasının içinde küçük bir köy gibi olan "mezra" denen bir yer. (Trivia: Oyster Bay, eski Başkan Theodore Roosevelt'in ve muhtemelen daha ünlü olan Billy Joel'in doğum yeridir). Buradan arabayla iki saat uzaklıkta, bu yüzden sırf meraktan oraya uğrayıp kontrol etmeyeceğim.

"Mmmmmm," diye mırıldanırken başı yana doğru kaymaya

başlıyor. "Glen Head'de ne var?" Onu sıkıştırıyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. O..."

Başka bir şey daha söylüyor, o kadar geveliyor ki ne dediğini anlayamıyorum. Ve sonra gözleri kapanıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Victoria ile işimi bitirip aşağı indiğimde Adam mutfakta spagetti pişiriyor ve cep telefonuyla konuşuyordu. Bir yandan kaynar su dolu tencerede spagettiyi çeviriyor, bir yandan da karşıdaki kişinin ona söylediği bir şeye gülüyor.

"Merak etme," diyor. "İyi olacağız." Dinlemek için duraklıyor. "Evet, sadece elektrik prizlerinden uzak durun. Elektrikler kesilirse muhtemelen sabaha geri gelir."

Birkaç kez daha konuştuktan sonra telefonu kapatıyor ve özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Arayan annemdi," diyor. "O da adada yaşıyor ve fırtına yüzünden çıldırmak üzere. Büyük bir fırtına yaklaştığında onu kontrol etmek için hep ararım."

"Bu çok tatlı."

Sırıtıyor. "Ben tatlı bir adamım."

Bu değerlendirmeye karşı çıkamam. Adam'ın artık kendisine hiçbir şey veremeyen eşine karşı ne kadar özenli olduğunu düşünürsek, yaşlı anne ve babasına karşı da aynı özeni göstermesini beklerdim. Yine de başkalarıyla ilgilenmek için bu kadar çok zaman ve çaba harcaması beni endişelendiriyor. Adam tükenmeye doğru hızla ilerliyor gibi görünüyor.

Adam Victoria'yı yatırmak için yukarı çıkarken ben de spagettiyle ilgileniyorum. Adam merdivenlerden indiğinde tezgahın üzerinde iki tabak dolusu spagetti ve domates sosu ile iki bardak su vardı. Tam tabaklardan birine uzanırken, yukarıdaki ışıklar yanıp sönüyor.

Ve sonra tamamen sönüyorlar.

"Vay canına," diyorum. Bir şimşek çakmasıyla oda kısa süreliğine aydınlanıyor ve bir an sonra gök gürlüyor. Işıklar söndüğünde yemek tabağını zar zor görebiliyorum. "Burası çok karanlık."

"Odanın her tarafına mumlar koydum. Sadece bir çakmak bulmam gerekiyor." Adam mutfak tezgahına gidip bir çekmeceyi karıştırıyor. Bir an sonra, bir ateş parıltısı görüyorum. "Gidip onları yakacağım."

Oda en azından spagettimi görebileceğim ve Adam'ın yakışıklı yüzünün kıvrımlarını seçebileceğim kadar aydınlanana kadar mumları teker teker yakıyor. Yemeğimizi her zaman yaptığımız gibi kanepeye getirdik, ama

bu sefer her zamanki gibi televizyon izleyemeyeceğiz. Konuşmaktan başka seçeneğimiz yok.

Mutfağa geri dönerken bana "Şarap?" diye sordu.

Kafamın arkasındaki bir ses, inanılmaz seksi patronumla onun evinde mahsur kalmışken ve ışıklar kapalıyken bir kadeh şarap içmenin pek de parlak bir fikir olmadığını söylüyor. Ama buradaki ilk gecemden beri içki içmedim ve bu fırtına beni endişelendiriyor. "Tabii," diyorum.

Elinde iki kadeh beyaz şarapla döndü. İkisini de yemeğimizle birlikte sehpanın üzerine koyuyor, sonra tabağını alıyor. "İyi ki bu sabah koşuya çıkmışım," diyor. "Yarın yer darmadağın olacak."

"Muhtemelen her yerde yaprak macunu olacak," diye yorum yapıyorum. "Yaprak macunu mu?"

"Hani şu kirli yapraklarla suyun karışımından macun gibi bir şey olur ya?"

Gülüyor. "Doğru ya. Aynen öyle."

Beyaz şaraptan bir yudum alıyorum. Şişesi on dolara aldığım normal şaraplardan daha pahalı olduğuna eminim ama tadı benim için aynı. "Yine de disiplininize hayranım. Ne zamandır koşuyorsun?"

"Gerçekten mi? Sadece Victoria eve geldiğinden beri."

"Gerçekten mi?" Çoğu erkek eşlerinin sakatlanmasını daha iyi bir forma girmek için bir motivasyon olarak görmez. "Neden?"

"Şey..." Parmağının ucunu bardağın kenarında gezdiriyor. "Mesele şu ki, son zamanlarda çok fazla... bastırılmış enerjim var... ne demek istediğimi anlıyorsanız..."

Nefesimi içime çekiyorum. Adam gözlerini indirdi ve içimden bir ses ışıklar açık olsaydı yanaklarının pembe olacağını söylüyor. "Ah..."

"Kulağa kötü geliyor." Merdiven boşluğuna bakar. "Öyle demek istemedim. Victoria'ya olanlar korkunçtu ve hayatının geri kalanında onunla ilgilenmek istiyorum. Bunu yapmak için bir söz verdim ve sözümü tutacağım. Ama bazen bu..."

"Hayır, anlıyorum."

Başını kanepeye yaslıyor. "Uzağa gitmek istiyorum. Victoria için. Ama... bunun için çok uzun koşular ve soğuk duşlar gerekecek." Derin bir nefes alır. "Ve kim bilir? Belki daha iyi olur..."

Ama bana buradaki ilk gününde tüm doktorların ona iyileşemeyeceğini söylediğini söylemişti. Victoria asla . Hayatının geri kalanında böyle olacak.

onun hayatı.

Gök gürültüsü tekrar çakıyor ve ben ürperiyorum. Adam kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Üşüyor musun, Sylvia?"

"Ben... biraz." Daha önce fark etmemiştim ama burası aniden buz gibi oldu. "Kalorifer açık mı?"

Başını sallıyor. "Sanırım söndü. Dinle, şömineyi yakacağım ama başka bir kazak almak isteyebilirsin."

Tişörtümün üzerine giydiğim kapüşonluyu çekiştiriyorum. "Yeterince sıcak tutacak bir şeyim var mı bilmiyorum..."

Tereddüt ediyor. "Neden Victoria'nın dolabını kontrol etmiyorsun? İyi olur. Orada çok fazla kıyafet var ve boşa gitmemeli. Sanırım sen de onunla aynı bedensin."

Kocasıyla takılırken Victoria'nın dolabını karıştırıp giyecek bir şeyler aramak yanlış geliyor. "Sorun değil."

"Emin misin? Ateş yanıyor olsa bile burası yakında oldukça soğuyacak."

Yine titriyorum. Şu anda hava rahatsız edici derecede soğuk. Ateşin yardımcı olacağından eminim ama yemeğimi yemeye bile odaklanamıyorum. Belki de kendimi aşıp Victoria'dan bir kazak ödünç almalıyım. Onun bundan haberi bile olmaz.

Sonunda yapmaya karar verdim. Adam şömineyle uğraşırken ben de mutfaktan bir el feneri alıp merdivenlere tırmanıyorum. Karanlıkta daha da dik ve korkutucu görünüyorlar. Tırabzanlara tutunup yavaşça çıkıyorum. Victoria gibi düşmek istemiyorum.

Victoria'nın devasa gömme dolabı el feneriyle daha da devasa görünüyor. Bir kadın nasıl bu kadar çok kıyafete sahip olabilir? O çok şanslı. Ya da en azından öyleydi.

Pahalı kaşmir kazakları gözden geçiriyorum ama her birini reddediyorum. Sonunda, biraz çirkin ama sıcak tutan gri bir yün kazak seçiyorum. Uzun zamandır, gardırobunu finanse edecek zengin bir kocası olmadan önce sahip olduğu bir şeye benziyor. Bugün seksi görünmeye çalışmıyorum, bu mükemmel.

Aşağıya indiğimde şömineden küçük turuncu alevler çıkıyor ama oda da bir o kadar soğuk. Ateşi yakmanın yanı sıra Adam kanepeye birkaç yorgan getirdi, ben de hiç vakit kaybetmeden

Bir tanesini etrafıma sarıyorum. Kendimi sarmaladığımı görünce sırıtıyor.

"Daha iyi misin?" diyor. Yanıma oturuyor ve diğer yorganı bacaklarının üzerine örtüyor.

"Birazcık." Şaraptan bir yudum daha alıyorum. Alkol beni ısıtabilir. "Yine de hala biraz soğuk."

"Başka bir battaniye ister misin?" Bacaklarının üzerindeki battaniyeyi çekip alıyor ve bana uzatıyor. Bu bana tren istasyonundaki ilk gün bana atkısını uzatışını hatırlattı.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Vücudum yeterince sıcak ama yüzüm soğuk." "*Yüzün* mü soğuk?"

"Evet. Burnum ve yanaklarım gibi. Ve gözbebeklerim."

Gülüyor. "*Gözbebeklerin* mi?"

"Gülme. Gözlerim gerçekten çok soğuk."

"Ben sadece... Bu konuda size nasıl yardımcı olabileceğimden emin değilim."

Bir nefes verdim. Burası bu kadar karanlık olmasaydı, havadaki pufu görebileceğimden şüpheleniyorum. "Bana yardım etmek zorunda değilsin. Her zaman kahraman olmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Bir kaşını kaldırıyor. "Kahraman mı?"

"Şey..." Yorganın üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırıyorum. "Sen sadece... çok şey yapıyorsun. Victoria için. Ailen için. Çok naziksin ama... bu tek bir kişi için çok fazla."

"Evet..." Adam'ın yüz hatları odanın loş ışığında titriyor. "Yalan söylemeyeceğim. Bu... zor oldu."

Hiç istemeden uzanıp koluna dokunuyorum. "Öyle olduğunu biliyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Keşke..."

Gök gürültüsü tekrar çatırdıyor ve battaniyeleri etrafıma daha sıkı sarıyorum. Yemeğimiz sehpanın üzerinde tamamen unutulmuş durumda; zaten muhtemelen buz gibi olmuştur. Adam'la kanepede birbirimize çok yakın oturduğumuzu fark etmeden edemiyorum. Hareket etmem gerektiğini biliyorum ama onun vücut ısısından uzaklaşmak istemiyorum. Dışarısı soğuk olduğunda yapmanız gereken şey bu değil mi? Vücut ısısı için birbirimize sarılmak?

Ama biraz fazla yakın olabiliriz.

"Sylvia," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapattım. Ne kadar çekici olduğunu göremezsem, o kadar baştan çıkmayacağım. Ama bu durum imkânsız - loş ışık, şimşek ve gök gürültüsü çıtırtıları ve vücut ısısının cazibesi arasında, sanki biri yapmamamız gereken bir şeyi yapacağımızı garanti etmek için ayarlamış gibi. Aylardır süren yalnızlığın onu yıprattığını biliyorum.

Geri çekilmeliyim. Çekmem gerektiğini biliyorum. Ama Freddy'den beri bir erkeği öpmedim. Ve bu çok uzun zaman önceydi. İkimiz de çok uzun zamandır yalnızdık.

Çekil, Sylvie!

İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Kanepede oturmuş birbirimize , ısınmak için battaniyenin altına sarılıyoruz. Kalbim göğsümde durmadan çarpıyor. Dudaklarım onunkilerden bir adım ötede. Bu çok kolay olurdu.

Crash!

İkimizin de kafası aynı anda merdivenlere doğru döndü. Ses üst kattan geliyordu. Victoria'nın odasının olduğu yönden. Ama o gürültü yapıyor olamaz. Yatağında, mışıl mışıl uyuyor. Ama yine de, bu evdeki diğer tek kişi o.

Adam sanki yanıyormuş gibi koltuktan sıçradı. "Gidip ne olduğuna bakayım."

Ben de ayağa fırlıyorum ve battaniyelerin üzerimden düşmesine izin veriyorum. "Yemeğini bitirebilirsin. Ben giderim."

" değil. Benim için sorun değil."

"Benim için de sorun değil." Şüpheyle baktığında, "Bu benim işim, değil mi?" diye ekliyorum.

Yüzündeki kirli sakalı kaşıyor. "Tamam. Yardıma ihtiyacın olursa bana seslen."

Gıcırdayan merdivenlerden tekrar ikinci kata çıkarken, cömert teklifimden pişmanlık . Özellikle de merdivenlerin başında el fenerini aşağıda unuttuğumu fark ettiğimde. Birinci kat mumlar ve şömine sayesinde iyi aydınlatılmıştı ama ikinci kat gece gibi karanlıktı. Gözlerimi ayarlamak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum ama bunun çok az faydası oluyor.

El fenerini almak için aşağı inmeyi düşünüyorum ama elimde fener olmadan merdivenlerden inmeye korkuyorum. Victoria'nın odasındaki şifonyerin üst çekmecesinde bir tane olduğunu biliyorum. Yani odayı bulabilirsem, o feneri kullanabilirim. Ancak oda bulmak zorlu bir görev. Elimi

Duvar boyunca, sıvadaki tümsekleri ve çatlakları hissederek. Victoria'nın odası sağdaki son oda. İlk kapıyı hissediyorum, ikinciyi, sonra üçüncüyü- Victoria'nın odasını. Parmaklarım kapı tokmağını arıyor ve kapıyı açıyorum.

Victoria'nın odasının içi zifiri karanlıktır. Tek ses penceresine vuran yağmur. "Victoria?" Fısıldıyorum.

Cevap yok. Uyuyor olmalı.

Ama o ses neydi?

Şifonyeri bulana kadar etrafı yokluyorum. İlk çekmeceyi kaydırarak açıyorum ve kâğıtları ve tanımlanabilir nesneleri karıştırıyorum. Parmaklarım silindirik bir nesnenin etrafına dolandığında nihayet bir rahatlama hissediyorum. Başparmağımla düğmeyi buluyorum ve açıyorum.

Oda el fenerinin ışığıyla doluyor. Gözlerimi ışığa ayarlamak için tekrar kırpıştırmam gerekiyor. Işığı odanın diğer tarafına çevirip Victoria'nın yatağına doğru tutuyorum, böylece onun iyi olduğundan ve mışıl mışıl uyuduğundan emin olabiliyorum.

Ama ışığı Victoria'üzerine tuttuğumda hiç de uyumadığını fark ediyorum. Gözleri açık ve tek sağlam gözüyle bana bakıyor.

Görmeyi beklediğim son şeydi. Kalbim göğsüme fırladı. Sadece birkaç saat önce baygındı. Şimdi ise tamamen uyanık.

"Victoria," diyorum. "Sen... sen beni korkuttun. Uyuduğunu sandım."

Sadece göz kırptı.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum. "Bir çarpışma duydum."

Gürültüyü neyin çıkarmış olabileceğini görmek için yere bakıyorum. Aşağı indiğimde Victoria'nın komodininin üzerinde duran su bardağının şimdi yerde olduğunu görüyorum. Yatağının yanındaki zemine su dökülmüş. Belli ki gürültüyü bu yapmış. Ve Victoria'yı uykusundan uyandırmış olmalı.

Elbette, bardak düştüğünde Victoria uyuyorduysa, onu düşüren neydi? Bardaklar aniden masadan yuvarlanmaz. Uyanıp bardağa uzandı mı? Onu hiç böyle bir şey yaparken görmedim.

"Bunu temizleteceğim," diyorum ona.

El fenerimle donanmış bir şekilde, her şeyi temizlemek için birkaç mendil almak üzere banyoya doğru ilerliyorum. Fazla su yok ve uzun sürmez. Geri döndüğümde Victoria'nın gözleri hâlâ açıktı ve

beni izliyor. Yeri silerken gözlerini sırtımda hissediyorum. Neyse ki cam plastikten yapılmıştı ve kırılmamıştı.

"Mmmmm," diyor Victoria.

Son suyu sildiğim yerden gözlerimi kaldırıyorum. "Ne?"

Victoria'nın dudakları bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi çalışıyor. Sanırım kelimeler onun için daha zor. Tüm çabasını yoğunlaştırarak tekrar deniyor: "Mmmmmine."

Benimkini mi?

Bakışlarının yöneldiği yere bakıyorum. Kazağıma. Ya da *onun* kazağı demeliyim. Onun kazağını giyiyorum. O da fark etti.

"Çok özür dilerim," diyorum çabucak. "Sormam gerekirdi ama Adam sorun olmadığını söyledi. Kaloriferler yanmıyordu ve ben çok üşümüştüm." Kazak olmadan neredeyse dayanılmaz derecede soğuk olmasına rağmen onu çıkarıyorum. "Artık onu giymeyeceğim. Özür dilerim."

Victoria'nın ifadesi değişmiyor. "Benim," diyor tekrar. Kelime bu sefer çok daha net.

Kazağı çekmecesine tıkıştırdım. Bu noktada kazağı giymem için bana bir milyon dolar bile veremezsin. Kendimi battaniyelere saracağım ve iyi olacağım. Yüzündeki o tuhaf, yoğun ifadenin kaybolduğunu görmeyi umarak Victoria'ya bakıyorum. Ama kaybolmadı.

"Benim" diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Buna takılıp kaldı. Ama ne yapabilirim ki? Aptal kazağı iade ettim. Benden daha ne istiyor?

"Eğer iyiysen, ben şimdi gidiyorum," diyerek kapıya doğru geri çekildim. "Sabah seni kontrol etmek için geri geleceğim."

Ancak odadan çıktıktan sonra Victoria'nın bana söylediği şeyin kazak olmayabileceğini fark ettim. Bu yüzden aşağı inip Adam'la kaderi kışkırtmak yerine, yatak odama gidip bayılana kadar el feneriyle kitap okuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Victoria'nın Günlüğü

5 Ocak 2017

Bu gece yaşadığım çılgın geceye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Gece mükemmel başladı. Akşam yemeğindeydik ve nasıl bir düğün yapmak istediğimiz hakkında konuşuyorduk. Düğün planlamak çok eğlenceli! Böyle bir şey söyleyince kendimi kız gibi hissediyorum ama öyle! Adam bir an önce evlenmek istiyor. Bu konuda gerçekten çok heyecanlı. Çok tatlı. Carol her zaman erkek arkadaşı Jeff'in bağlanmaktan ne kadar korktuğundan bahseder, ama Adam her şeyi kabul ediyor.

Küçük bir şey istediğimiz konusunda anlaşmıştık. Adam'ın para saçmayı sevdiği göz önüne alındığında, büyük ve abartılı bir düğün isteyeceği konusunda endişeliydim, ancak o da küçük ve basit tutma konusunda benimle aynı fikirde.

Elimi tutmak için mum ışığındaki masaya uzandı. "Sadece ikimiz olsak da olur. Belki bir mahkeme salonunda. Ya da Vegas, eğer daha çok hoşuna giderse."

"Davet etmek istediğin bir aile yok mu?"

Adam yüzünü buruşturdu ve elimi bıraktı. Üçüncü buluşmamızda ailesiyle arasının iyi olmadığını itiraf etti. Bu bana biraz garip gelmişti. Annem ben ortaokuldayken kanserden ölmüş, babam da ben üniversitedeyken kalp krizi geçirmişti. Ben tek çocuktum ve ikisinin de kardeşi yoktu, bu da beni ailemden yoksun bırakmıştı.

Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama her zaman büyük bir ailesi olan bir adamla evlenmeyi hayal etmişimdir, böylece sonunda o aile deneyimini yaşayabilirdim. Kaybettiğim anne ve babamın yerine geçecek bir anne ve kayınpeder. Hiç sahip olamadığım kardeşlerimi telafi edecek bir kayınbirader ya da baldız. Ama Adam bana bunu veremez. Bana anne ve babasıyla yaklaşık on yıldır konuşmadığını söyledi. Ayrıca nefret ettiği bir erkek kardeşi var.

"Onlara kızgın olduğunu biliyorum," dedim. "Ama uzun zaman oldu. de... artık yeni bir hayata başladığımıza göre

telafi etmek için?"

Adam şarap bardağını eline aldı ve koyu kırmızı sıvıyı çalkaladı. "Hayır, istemiyorum."

"Peki, neden olmasın?"

"."

"Belki bana açıklayabilirsin." Ve sonra *ona* açıklayabilirim neden inatçı olduğunu.

Şarap kadehinden başını kaldırmadı. "Yazar olmak istediğimi söylediğimde beni hiç desteklemediler. Bana bunun zaman kaybı olduğunu söylediler. Hayatımı boşa harcayacağımı."

Bunu anlayabiliyorum. Yazar olmaya karar vermek cesurca bir harekettir ve bunu ailenizin desteği olmadan yapmak daha da zordur. "Ama şimdi ne kadar yanıldıklarını görüyor olmalılar!"

Şarap kadehini kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Hepsini bitirene kadar geriye doğru eğdi. "Öyle . Ama hayır. Ayrıca ilk kitabımı da beğenmediler."

"*All in the Family*?" İlk romanını yıllar önce, o hayatımın bir parçası olmadan çok önce okumuştum. Konusunu hatırlamaya çalıştım. Tek hatırladığım onu çok sevdiğimdi. Yıkılmaz bir gerilim romanıydı. Nefis bir kötülük olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama tam olarak ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum. "Nesini beğenmediler?"

"Bazı karakterlerin kendilerine dayandığını düşünüyorlardı." Omuz silkti. "Onları adaletsizce tasvir ettiğimi düşünüyorlardı."

"Karakterler onlara mı dayanıyordu?"

Tekrar omuz silkti. "Bir yazar olduğunuzda, kendi deneyimlerinizden yararlanmamak zordur. Yani... Sanırım öyle yaptım. Bir dereceye kadar."

All in the Family'nin bir kopyasını alıp yeniden okumak için aklıma bir not aldım. Adam'ın oturma odasındaki kitaplığında bir raf dolusu kitap vardı. Ödünç alabilirdim. Tekrar okumak kesinlikle angarya olmazdı. Bildiğiniz gibi, babanız harika bir yazar.

"Bak Vicky, büyük bir aile hakkında romantik bir fikre sahip olduğunu biliyorum ama benim ailem korkunç insanlar." Adam koltuğunda arkasına yaslandı. "Onlarla ilgili her şeyi unutmayı tercih ederim. Her neyse, kendi ailemizi kurabiliriz. Değil mi?"

Kalbim göğsümde yerinden fırladı. Bu onun daha önce söylediğini hiç duymadığım bir şeydi. "Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice sordum.

"Yani..." Bana sırıttı. "Bir an önce bebek yapmaya başlamamız gerektiğini düşünüyordum. Sen ne dersin?"

Aptal gibi sırıtmaktan kendimi alamadım. Adam'la tanışmadan önce çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Ama onunla tanıştığım anda ilk düşüncem, bu adamın çocuklarımın babası olmasını istediğim oldu. Ne de olsa bunu bu yüzden yazıyorum.

"Sanırım ikna olabilirim," dedim nazlanarak. Bana kesinlikle ailesiyle ilgili her şeyi unutturmuştu.

Kadehini daha fazla şarapla doldururken bana göz kırptı. "Kaç çocuk istiyorsun?

Karnımda sıcacık bir his vardı. Birdenbire hamile kalmak için sabırsızlanmaya başladım. "Üç mü?"

Gözleri parladı. "Aklımı okudun. İki erkek ve bir kız."

Güldüm. "Kız ve erkek kısmı üzerinde çok fazla kontrolümüz var mı bilmiyorum."

"Tamam. Üç oğlumuz olursa kızmam."

Ve yemeğin geri kalanını gelecekteki çocuklarımız hakkında hayaller kurarak geçirdik. Çok aptalcaydı ama gerçekten eğlenceliydi. Düğün planlaması konusunda fazla ilerleyemedik ama bu konuda bir baskı yok. Bir süre daha evlenmeyeceğiz. Ve küçük bir düğün olacak, bu yüzden hızlıca planlayabiliriz.

Eve gidene kadar her şey harikaydı.

Asansörde ellerimizi birbirimizden uzak tutamadık. Doğruca yatak odasına gideceğimizden ve uyumak için yatağa gireceğimizden emindim. Ama sonra Adam banyoya uğradı ve her şey o zaman ters gitti.

Adam elinde bir tüp diş macunuyla banyodan çıktı. Düzeltiyorum: *onun* diş macunu tüpü. Birkaç aydır onunla birlikte yaşıyor olmama rağmen, eşyalarımızın ayrı tutulması gerektiği konusundaki kararlılığından vazgeçmedi. Buzdolabının alt rafındaki eşyalar hala benim, üst rafı onun ve orta raftaki her şeyin etiketlenmesi gerekiyor. Geçen hafta mısır gevreği yapmak için onun sütünün bir kısmını kullandığımda bana çok kızdı. Ama cidden, neden *ayrı sütlere* ihtiyacımız var?

Ve evet, ayrı diş macunlarımız da var. Neden aynı diş macunu tüpünü paylaşamadığımızı bilmiyorum ama o bu konuda çok kararlıydı,

ve bu kadar önemsiz bir şey için kavga etmek aptalca geliyor. Adam biraz obsesif kompulsif. Bu sadece alışmam gereken bir şey. Neredeyse sevimli.

Ama şimdi elinde, nefret etmeye başladığım o siyah kalemle etiketlenmiş diş macununu tutuyordu. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Diş macunumu kullandın mı?" diye sordu.

"I..." Tamam. Bu sabah onun diş macununu kullanmış olma ihtimalim vardı. Kendimi sersemlemiş hissediyordum ve gördüğüm ilk tüpü aldım. O kadar büyük bir mesele olduğunu düşünmemiştim. "Sanmıyorum..."

"Peki kim kullandı o zaman?" Bana yaklaştı ve diş macunu tüpünü yüzüme doğru salladı. "Hırsız gelip diş macununu mu kullandı? Çünkü *biri* bu tüpü tam ortasından sıkmış."

Doğru. Bu yüzden onun diş macununu kullanamıyorum. Çünkü ucundan sıkmak yerine ortasından sıkıyorum. Bu da ahlaken yanlış.

Onun sütünü kullandığımda, hemen özür diledim. Ama bu saçma olmaya başlamıştı. Ne de olsa birlikte çocuk sahibi olacağız. Ve çocuklar bazen diş macunu tüpünün ortasından sıkarlar. Adam sakinleşmeyi öğrenmeliydi. Sadece birazcık.

"Bir tüp diş macununu paylaşamamamızın aptalca olduğunu düşünüyorum," dedim. "Bu sadece diş macunu, Adam."

Gözleri karardı. "Yani özetle, eşyalarıma saygı gösterecek kapasitede değilsin. Dairemde kira ödemeden yaşamana izin vermeme rağmen."

"Kirasız mı? Biz *nişanlıyız*."

"Kirayı ödemiyorsun. Yani burada kirasız yaşadığını söyleyebilirim." Diş macunu elinde titriyordu. "Burada tek başına yaşamayı karşılayamazsın."

Yanaklarım yandı çünkü haklıydı. "Güzel. Burada yaşamaya param yetmez. Ama bu diş macununu paylaşamayacağımız anlamına gelmez."

Adam diş macunu tüpüne baktı. Onu çöp kutusuna öyle sert fırlattı ki, çıkan ses beni zıplattı. "Gidip yeni bir tüp diş macunu alacağım," dedi.

Sonra ceketini kaptı ve hışımla çıktı. Çıkarken kapıyı o kadar sert çarptı ki tüm daire sallandı.

Bu iki saat önceydi. Onu defalarca aradım ama telefonu açmıyor. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Bana gerçekten kızgın. Diş macunu yüzünden. Az önce *diş macunu* yüzünden devasa bir kavga ettik.

Ama uzun süreli ilişkilerin böyle olduğunu söylerler. Aptalca şeyler için kavga edersiniz. Tuvalet kağıdı rulosunu değiştirmek gibi. Ya da klozet kapağını açık bırakmak gibi. Açıkçası, banyo ile ilgili şikayetler yaygındır.

Adam için deli oluyorum. Ve evet, adamın eksantriklikleri var. Eğer onunla evlenmek istiyorsam, bunu kabullenmeliyim. Keşke hiçbir şey söylemeseydim. Sadece özür dilemeliydim.

Sonuçta kimse mükemmel değildir. Bay Mükemmel bile.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Ertesi sabah uyuyakalmışım. Elektrikler sabahın erken saatlerinde geldi ve çalar saatimin yanıp sönen ışığı saatin sabahın üçü olduğunu söylüyor, ancak pencereden parlayan güneş aksini söylüyor. Her neyse, alarmım hiç çalmadı.

Saatim sekizi geçtiğini gösteriyor, ben de tökezleyerek yataktan kalkıp Victoria'nın odasına doğru gidiyorum. Ona baktığımda yataktan kalkmıştı, yani Adam onu kaldırmış olmalıydı. Televizyon açıktı ama gözleri kapalıydı ve başı koltuk başlığında yana doğru sarkıyordu. Mışıl mışıl uyuyor.

Yemeyeceğini bildiğim halde ona kahvaltı hazırlamak için aşağıya iniyorum ama Adam'ı çoktan bulaşık yıkarken buluyorum. Bana neşeyle gülümsüyor, dün gece aramızda neredeyse yanlış bir şeyler olduğuna dair hiçbir imada bulunmuyor.

Dün gece Victoria'nın günlüğünde diş macununa sinirlenmesiyle ilgili yazdıklarını okuyunca Adam'ın daha önce hiç görmediğim başka bir yönünü gördüm. Böyle bir şey yapacak birine benzemiyor. Ama bir bakıma, bu onu daha çok sevmeme neden oldu. Victoria'nın arkadaşı Carol'ın dediği gibi, Bay Mükemmel'e benziyor. Herkes gibi onun da kusurları olduğunu bilmek güzel. Kimse çok mükemmel bir insanı sevmez.

Ailesiyle barıştığını görmek de güzel. Onlara karşı olan düşmanlığı çoktan bitmiş gibi görünüyor. Belki Victoria'nın kazasının bununla bir ilgisi vardır.

"Eva bu sabah gelemedi, ben de Victoria'ya baktım," diyor. Kurutma rafına bir tabak koyuyor. "Her şey halledildi."

Yulaf ezmesinin olduğu dolaba gidip kutuya uzanıyorum. "Ona kahvaltı hazırlayayım."

" yok. İcabına baktığımı söylemiştim."

Bir paket yulaf ezmesini açarken durakladım. "Onu besledin mi?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Tüple besledim. Zaten yemek yiyemeyecek kadar uyuyordu. Sabahları hiç yemek yemiyor, değil mi?"

Bu konuda kendimi biraz suçlu hissediyorum. Her zaman en azından yemesi için bir şans vermeye *çalışıyorum* ama sabahları nadiren yediği konusunda haklı. Genelde bir ısırık alırsa şanslıyım.

"Eğer başka bir şeye ihtiyacınız yoksa," diyor Adam, "ben yukarı çıkıp biraz yazı yazacağım. Bugün biraz çalışmam gerekiyor."

"Yeni bir kitap üzerinde mi çalışıyorsun?"

Dudaklarına bir gülümseme değiyor. "Evet ama yazdığım her şeyin saçmalık olduğunu hissettiğim bir aşamadayım. Dün beş sayfayı yırtıp çöpe attım."

Gözlerimi deviriyorum. "Boktan olmadığına eminim. İnternetteki tüm eleştiriler senin inanılmaz zeki bir yazar olduğunu söylüyor. Ve en çok satanlar listesinde bir numarasın."

Elini sallıyor. "Hayır. Ben sadece şanslıyım." "Saçmalık."

"Bu doğru." Omuz silkiyor. "Dışarıda bir sürü yetenekli yazar var. İyi bir menajer bulacak kadar şanslıydım, o da bana iyi bir yayıncılık anlaşması yaptı ve bu bana pek çok kapı açtı. Ama başka bir yol da olabilirdi."

Mutfak tezgahına yaslanıyorum. "Yazar olmak istediğini hep biliyor muydun?"

"Hemen hemen." Gözleri uzaklara dalıyor. "Hayatta işler hiçbir zaman tam olarak istediğiniz gibi gitmez. Ama kendi kurgusal dünyanızı yaratırken, her şeyin tam olarak istediğiniz gibi olmasını sağlayabilirsiniz. Yazmayı bu yüzden seviyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Hayat hikayemin bazı bölümlerini kesinlikle yeniden yazmak istiyorum."

"Peki ya sen?" Kaşlarını kaldırıyor. "Kariyer hedeflerin neler?"

Okulda bana hep bunu sorarlardı. *Büyüyünce ne olmak istiyorsun, Sylvia?* Hiçbir zaman iyi bir cevabım olmadı. Ailem öğretmen olmam gerektiğini düşünen mantıklı, orta sınıf insanlardı. Ne de olsa okulda berbattım ve yapamayanlar öğretir demezler mi? Ama hiçbir zaman öğretmenlik için bir tutkum olmadı. Freddy ile tanışana kadar hayatımda amaçsızca sürüklendiğimi hissediyordum. Beni bir hiçmişim gibi terk edene kadar onun benim cankurtaranım olduğunu düşünüyordum.

"Bilmiyorum." Gözlerimi indiriyorum. "Kulağa acınası geliyor, değil mi? Yani, büyüdüğümde ne olmak istediğimi bilecek yaştayım. Bilirsin, ben zaten yetişkinim."

Adam güler. "Sorun değil. Karar vermek için çok zamanın var. Bu arada, kalmak istediğin sürece seni burada kullanabiliriz. Güzel bir yer.

burada olman."

Yumruklarımı sıkıyorum. Odadaki fili ele almaya isteksiz görünüyor. Dün gece öpüşmeye ne kadar yaklaştığımızın farkında değil mi? Belki de doğru bir fikri vardır. Belki de hiç olmamış gibi davranmak daha iyidir.

Ne de olsa bir daha asla olmayacak.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Victoria bugün özellikle uyuşuk. Ona öğle yemeğinden hiçbir şey yediremedim ve akşam yemeği de aynı şekilde kötü gidiyor. Ona kaşık kaşık havuç püresi verdiğimde halsiz görünüyor. İyi tarafından bakarsak, dün gece olanlar için bana kötü kötü bakmadı.

O su bardağının nasıl hâlâ anlayamıyorum. Belki de bilmek istemiyorum.

Adam kafasını içeri uzattığında onu bir saate yakın bir süredir başarısız bir şekilde besliyordum. "Ona ilaç vermek için iyi bir zaman mı?"

Victoria'nın gözleri onun ifadesi karşısında büyür. Bütün gün boyunca en uyanık göründüğü andı bu.

"Bana yirmi dakika daha verin," diyorum. Başını salladı. "Tamam. Geri geleceğim."

Victoria'nın ağzı havuç doluydu ve bir kısmı ağzının sağ tarafından damlıyordu. Peçeteyle temizlemeye çalışıyorum ama beni itiyor. "Sylvie," diyor.

Ne zaman adımı söylese, bana önemli bir şey söylemek istediğini fark ettim. "Evet?"

"Nub." Mavi gözleri fincan tabağı gibi. "Adam nub."

Artık bir silahtan bahsettiğini biliyorum. Ama neden bahsettiğini bilmiyorum. Bu evde hiç silah görmedim. O kurşun deliğini görmeseydim uydurduğunu düşünürdüm.

"Sen..." Duvarı işaret ediyor. "Nub. .."

Yüzünü izliyorum. Bir kelime bulmakta zorlanıyor. Çok sinir bozucu görünüyor. Tam olarak ne söylemek istediğini biliyor ama söyleyemiyor. Beyninde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum ama hiçbir yere gitmiyor.

"Coppit," diyor sonunda muzaffer bir edayla.

Pekala, harika. Hala neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Halı mı?" "Hayır. *Hayır.*" Gözlerini bir an sıkıp kapatıyor, sonra açıyor. "Coppit. Coppit. Baltalık."

Kaç kere söylerse söylesin, yine de saçma bir kelime. Ama sonra nereyi işaret ettiğine bakıyorum. Duvarı göstermiyor. Duvarı göstermiyor.

dolabını göstererek.

"Dolap mı?"

diye sordum.

Şiddetle başını sallıyor. "Evet. Adam Coppit."

Kocasının dolabında bir silah olduğunu mu söylemeye çalışıyor?

Belki de vardır. Eğer öyleyse, bu o kadar büyük bir mesele mi? Burada korunmak için silah bulundurmak istemeyi hayal edebiliyorum. Dolabında silahı varsa, bu onun bileceği iş. Silahı kılıfında tutup sağa sola sallamıyor ki.

Ama Victoria'nın gözlerinde yalvaran bir bakış var. Silahı almamı istiyor. Ama bunu yapamam. Beni kovar.

Her neyse, Adam'a silahı olduğu için güveniyorum. O kadar da büyük bir değil. Victoria'ya "Sorun yok," dedim. "Ben halledeceğim."

Ama ben zaten hiçbir şey yapmayacağımı biliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Adam bu akşam için televizyon yemeği hazırlıyor.

İsveç köftesi. En sevdiğim TV yemeklerinden biridir. Eminim Adam TV yemeklerinin düşük kaşlı yiyecekler olduğunu düşünüyordur, ama benim için bir tür ziyafettir. Kirayı ödemekte zorlandığım zamanlarda plastik bir kap köfte, erişte ve sos için beş doları gözden çıkaramazdım. Haftalık yemek bütçem yaklaşık on dolardı. Çok fazla Ramen eriştesi yerdim.

Artık yağmur yağmadığı için mutluyum. Bugün gökyüzü çoğunlukla güneşliydi, ancak hava aniden çok soğudu. İçimde Victoria'yı fazla yürüyüşe çıkaramayacağıma dair bir his var. Onu bugün gezdirmek istedim ama dün geceki fırtınadan dolayı zeminin yapraklar ve suyla çok kaygan olmasından endişelendim.

"Sanırım yemeğimi üst kata çıkarıp odamda yiyeceğim," diyorum mikrodalga yemeğin hazır olduğunu belirtmek için çaldığında.

Adam kaşlarını çattı. "Oh. Tamam."

Bundan memnun görünmüyor ama itiraz da etmiyor. Anlıyor.

Yemeği tabağa koydum ve tam yukarı çıkmak üzereydim ki kapı çaldı. Adam'a bakıyorum, o da benim kadar şaşırmış görünüyor. "Ziyaretçi bekliyor musun?" diye soruyorum.

Başını hayır anlamında sallıyor. "Burada çok fazla avukatımız yok."

Mikrodalgayı bırakıp kapıyı açmaya gitti. O gözetleme deliğinden bakarken ben de pencereden dışarı bakıyorum. Garaj yolumuzda acı bir şekilde tanıdık gelen bir araba var. Boyası çizilmiş yeşil bir Ford Fiesta. Bir elimle ağzımı kapatıyorum.

"Adam!" Ben söylerim. "Yapma-"

Ama artık çok geçtir. Adam kapıyı çoktan açmıştır ve şimdi Freddy kapıda durmaktadır. Elinde bir buket çiçek var. Adam'ın Victoria'ya aldığı gibi güller değil, karanfiller. Ucuz bir şey. Şaşırmamı gerektirecek bir şey değil.

"Sylvie!" Freddy, Adam'ı iterek geçti ve şimdi fuayede. Evin içinde, öylece. "Sylvie, seninle konuşmam lazım."

Bir adım geri atıyorum. Ağzım kelimeler oluşturmak için açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Sonunda Victoria'nın nasıl hissettiğini anladım.

"Yardımcı olabilir miyim?" Adam sorar.

"Evet." Freddy ona baktı, sonra tekrar bana baktı. "Sylvie ve ben... biz..."

İlişkimizi açıklamakta zorlanıyor. Açıklayamıyor. Biz hiç evlenmedik. O gittiğinden beri, bir hiç olduğumuzu söyleyebilirim.

Freddy benimle konuşmak için Adam'ı itiyor. Her şeye rağmen Freddy'nin iyi göründüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Koyu renk saçlarını her zaman dağınık bırakırdı ama şimdi kısa ve profesyonelce kestirmiş. Beyaz bir elbise gömleği ve güzel bir pantolon giyiyor. Beyaz yakalı bir işçi gibi görünüyor. Kendine çeki düzen vermiş gibi görünüyor. Acaba ona hep söylediğim gibi okula geri mi döndü?

"Sylvie, lütfen konuşabilir miyiz?"

"Beni burada nasıl buldun?" Dedim.

"Eski ev sahibin söyledi."

Elim yumruk oldu. "Sana söyledi mi?"

"Ona bir yirmilik attım." Ev sahibime rüşvet verdiği için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi çarpık bir şekilde sırıtıyor. "Her neyse, bu büyük bir sır değildi. Nereye gittiğini bana söyleyebilirdin."

"Belki de bilmeni istemediğimi anlamalısın." Bir adım daha geri atıp mutfak tezgahına vurdum. "Bitti Freddy. Hayatımızdaki o bölüm bitti."

"Bana söylediğinde bile asla gitmemeliydim." Kaşlarını çatıyor. "Ama anlamıyorsun. Ben de acı çekiyordum. Sadece çok... sinir bozucuydu. Tek yaptığımız kavga etmekti. Ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyordu. Seni seviyorum. Sadece kendimi hırpalayıp duruyordum çünkü her şey benim hatamdı..."

En kötü kısmı da buydu. Freddy sürekli kendini suçluyordu. Keşke babamla konuştuğumda benimle içeri gelmekte ısrar etseydi. Tüm hayatımız farklı olabilirdi. Beni koruyabilirdi.

Ama yapmadı.

"Özür dilerim." Sesim kesildi. "Artık seni görmek istemiyorum."

"Sylvie, hadi ama..."

Bana doğru bir adım daha atıyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama gidecek yerim yok. Arkamdaki tezgâha çarptım. Adam'ın odada olduğunu neredeyse unutmuştum, ta ki boğazını temizleyip Freddy'nin omzuna sertçe vurana kadar.

"Hey," diyor Adam. "Senden gitmeni istemek zorundayım.

"Üzgünüm dostum." Freddy omzunun üzerinden zar zor bakıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Benim evimde olması beni endişelendiriyor." Adam'ın sesi soğuk ve dürüst olmak gerekirse biraz da korkutucu. "Buradan gitmeni istiyorum. Hemen *şimdi*."

Freddy duraklar. Dönüp Adam'a bakıyor ve muhtemelen onu alt edip edemeyeceğini anlamaya çalışarak onu ölçüp biçiyor. Freddy eskiden dövüşte oldukça iyiydi. Zaman zaman kavgalara karışırdı ve her zaman korurdu. Adam ve Freddy arasındaki bir kavgadan kimin galip çıkacağından emin değilim.

Bana o silahı düşündürüyor. Victoria'nın Adam'ın dolabında olduğunu iddia ettiği silah.

Ama iş oraya gelmiyor. Adam cep telefonunu çıkardı. "911'i arıyorum. Polisler iki dakika içinde burada olabilir."

Freddy'nin tereddüt ettiğini görüyorum. Hayatını yeniden yoluna koymuş gibi görünüyor ve eminim en son isteyeceği şey hapse atılmaktır.

"Sylvie," diyor alçak bir sesle. "Konuşmak için benimle dışarı gelir misin?"

Ben cevap veremeden Adam konuştu: "Gitmeni istediğini söyledi. Gitmeni. Şimdi."

Freddy'nin omuzları düşüyor. Bir yanım riske girip kalıp kalmayacağını merak ediyor. Bir yanım da kalmasını istiyor. Ne de olsa eskiden bu adamı severdim. Birlikte bir aile kuracağımızı sanıyordum. Ama sonra kapıya doğru ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Arabasına binip uzaklaştığını gördüğümde nihayet rahatlıyorum.

Adam'ın gözlerinin içine bile bakamıyorum. "Bunun için özür dilerim." "Bunun için endişelenme. Ben bunun için buradayım."

Adam'a bakıyorum. O da benimle aynı şeyleri yaşadı. Daha doğmadan bir çocuğun kaybı. Hayatının aşkı olduğunu düşündüğü kişinin elinden alınması. Anlıyor. Neler yaşadığımı biliyor çünkü kendisi de yaşadı.

Ve sonra tamamen kendimi kaybettim. Bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım ve Adam beni kollarına alıp sarıldı. Uzun zamandır böyle sarılmamıştım. Çok güzel bir his. Başımı omzuna yasladığımda saçlarımı okşuyor. Yüzümü kaldırdığımda beni dudaklarımdan o kadar nazikçe öpüyor ki, elimde olmadan ben de onu öpüyorum.

Bundan sonra olanlar yanlış. Ama artık umurumda bile değil.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Ertesi sabah Adam'ın yatağında uyandım.

Ebeveyn yatak odasının kendi banyosu var ve onun duş aldığını duyabiliyorum. Şarkı söylüyor. Şarkıyı tanımlamaya çalışıyorum. Sanırım Bruno Mars'ın bir şarkısı. Sesi çok mutlu geliyor. En azından, daha önce şarkı söylediğini hiç duymamıştım, bu yüzden mutlu olduğunu düşünebilirim.

Beline sardığı bir havlu ve yüzünde kocaman bir sırıtışla banyodan çıkıyor. Evet, kesinlikle mutlu. Sanırım şansı yaver gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki de bunun bir daha asla olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

"Hey." Yatağa doğru eğiliyor ve beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor, dün gecenin çok güzel anılarını canlandırıyor. Bir an için bunu yapmasına izin veriyorum, sonra geri çekiliyorum. "Sonunda uyandın. Nasıl uyunacağını gerçekten biliyorsun, Sylvia."

Havluyu bırakırken gözlerimi kaçırıyorum ve o üzerime bir şeyler giyene kadar bir daha kafamı kaldırmıyorum. Dün gece yaptığım şeyi yapmamalıydım. Onu kendimden uzaklaştırmalıydım. Ama Freddy ortaya çıktığında yaptığı müdahaleden sonra doğru düşünemiyordum.

"Adam," diye mırıldandım. "Dinle..."

Tişörtü nemli göğsüne hafifçe yapışıyor. "Oh.

Kahretsin." "Ne?"

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Bana dün gecenin korkunç bir hata olduğunu ve bunu bir daha asla yapamayacağımızı söylemek üzeresin."

"Şey..." Aynen öyle. "Sadece... Victoria..."

Kaşları birbirine dolanıyor. Yatağın kenarına, yanıma oturdu. "Sylvia, Victoria'yı seviyorum. Bunu biliyorsun. Onu her zaman seveceğim. Ama..."

"Ama?"

Bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor. "Cidden bana bu cümleyi tamamlatacak mısın? Victoria'nın beyninde büyük hasar var. Artık bir evliliğimiz yok. Sana bilmediğin bir şey mi söylüyorum?"

Gözlerimi indiriyorum. "Hayır... ama o hâlâ orada. En azından bir parçası."

Başını iki yana sallar. "Belki küçük bir parçası. Bilmiyorum. Ama Sylvia, ben otuz beş yaşındayım. Victoria'ya bakmak istiyorum ve bunu yapacağım, ama bu benim için olamaz. *Olamaz*. Yani, eğer tüm hayatım boyunca bu olsaydı, ben..." Derin bir nefes alır. "Beynimi patlatırdım."

Söyledikleri kulağa korkunç gelse de, onu tamamen suçlayamam. Bu noktaya kadar Victoria için harika bir koca oldu. Birçok eşin, özellikle de onun gibi genç ve yakışıklı birinin yapamayacağı şekilde onun yanında durdu.

Ama beni gerçekten rahatsız eden kısım, Victoria'nın kabul etmek istediğinden daha büyük bir parçasının hala orada olduğunu düşünüyorum. Gözlerini hiç açmayan bir sebze olsaydı sorun olmazdı ama değil. Nadiren de olsa konuşuyor. Neler olup bittiğini biliyor. Evin dışındaki ağaca bir mermi isabet ettiğini hatırlıyor. Onun kazağını ne zaman giydiğimi biliyor. Adam'ın dolabında bir silah saklı olduğunu iddia ediyor. Ve nedense bu onu korkutuyor.

Ama kendini yalnız hissetmesini anlıyorum. Ne de olsa Victoria artık basit bir konuşma bile yapabilecek durumda değil. Ve onunla seks yapmanın neden etik bir gri alan olacağını düşündüğünü anlayabiliyorum. O eve geldiğinden beri soğuk duş almak zorunda kaldığını itiraf etti.

Ama bu sabah, güzel ve sıcak bir duş aldı.

Adam öne eğildi ve beni tekrar öptü. Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu yapmasına izin verdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Adam ve ben iki haftadır takılıyoruz.

Her gece Victoria'yı yatağına yatırdıktan sonra birlikte yemek yiyoruz ve sonra yatak odasına çekiliyoruz. Sonra da saatlerce sevişiyoruz. Gençken Freddy'ye çok aşıktım ama bu tamamen farklı bir şey. Gerçek şu ki, her zaman onu düşünüyorum. Gece yatağa girdiğimde son düşüncem, sabah uyandığımda ise ilk düşüncem o oluyor. Rüyalarımda onu görüyorum.

Ama onun yatağında bir gece daha geçirmedim. Her şeyden önce, orayı hâlâ Adam ve Victoria'nın yatağı olarak görüyorum. Geceyi geçirebileceğim bir yatak değil. İkincisi, Eva ya da Maggie'nin sabah beni oradan çıkarken yakalamasını istemiyorum. Maggie sadece güler ve benimle alay eder ama Eva'nın yapacaklarından korkuyorum. En iyi ihtimalle, bana ömür boyu surat .

Victoria konusunda ben de kendimi suçlu hissediyorum. İkimizin arasında neler olup bittiğini bilmiyor ama şüpheleniyor olmalı. Ciddi bir beyin hasarı olsa da, kocasıyla yattığımı anlayacak kadar onunla birlikte. Elektriklerin kesildiği o gece odasında bana nasıl baktığını hala hatırlıyorum.

Benimkini.

Gerçek şu ki, Victoria'nın günlüğünü hala okuyorum, ama farklı bir nedenle. Adam'la nişanlanması hakkında yazıyor. Adam ona karşı çok tatlı ve romantik, anlaşmamız gereği bana karşı olamayacağı şekilde. Bazen onun okuyorum ve Central Park'ta at arabasıyla gezintiye çıkan ben olduğumu ya da orkestra koltuklu bir Broadway şovunu izlemeye giden kişinin biz olduğumuzu hayal ederek tadını çıkarıyorum.

Bu romantizm yok demek değil. Bu sabah yatak odamın kapısını açtığımda yerde bir düzine gül duruyordu. Hayatım boyunca kimse bana gül vermemişti -Freddy'nin parası asla yetmezdi. Neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Başımı kaldırıp Eva'nın bana hançer gibi baktığını görene kadar bir mutluluk dalgası hissediyorum.

"Merhaba Eva," diyorum.

Gözlerini bana dikti. "Ne yaptığını biliyorum."

Gülleri yerden aldım. "Ben... Ne demek istediğini anlamıyorum."

Homurdanıyor. "Yalan söyleme. Seni gördüğüm anda bunun olacağını biliyordum. Bu hep böyle olur. İlk olduğunu mu sanıyorsun? Değilsin."

Ensemden terler boşanıyor. "Özür dilerim..."

"Hayır," diyor Eva. "Asıl üzülecek olan sensin. Yaptığın bu aşağılık şey için cezalandırılacaksın. Sana söz veriyorum."

Ve bu sözlerle yanımdan geçip merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü. Evin kapısının arkasından çarptığını duydum ve bir nefes verdim.

Ev şu anda tamamen sessiz. Muhtemelen Victoria yatak odasındadır. Gülleri şifonyerimin üzerine bırakıp koridordan yatak odasına doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda her zamanki yerindeydi. Pencerenin kenarında oturuyor, gözleri kapalı.

Normalde ona kahvaltı hazırlamak için aşağı inerdim ama Eva'yla yüzleşmemden dolayı kendimi çok sarsılmış hissediyorum ve Victoria'ya bir şeyler söylemem gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden ona doğru yürüyorum ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Merhaba, Victoria!" Onu sarsıp uyandıracak kadar yüksek olduğunu umduğum bir sesle söylüyorum.

İşe yarıyor. Mavi gözlerini birazcık açıyor.

"Kahvaltıya ne dersin?" Sesim kendi kulaklarıma garip bir şekilde neşeli geliyor. İki hafta iyi seks yapınca böyle oluyor işte.

Victoria'nın gözleri biraz daha açılıyor ama bir şey söylemiyor.

Yatak odasının kapısının çalındığını duyuyorum, kapının zaten açık olduğunu düşünürsek bu gereksiz. Adam koşu şortu ve nemli tişörtüyle kapının önünde duruyor.

"Hey, Sylvia." Bana göz kırpıyor. "Kahvaltı için biraz yumurta yapacağım. Senin için bir çift koyayım mı?"

Gözleri artık tamamen açık olan Victoria'ya bakıyorum. Göğsümde batan bir his var. O biliyor. Aramızda neler olduğunu biliyor. Her şey yüzünden okunuyor.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Emin misin?" Kaşlarını bana doğru sallıyor. Tanrım, birlikte yattığımızı daha fazla belli edebilir miydi? "Sorun değil."

"Hayır." Gülümsemem yanaklarımı acıtmaya başladı. "Ben iyiyim."

Adam uzaklaşıyor ama Victoria hâlâ bana bakıyor. olup bittiğini bildiğine dair bir şüphem varsa, o da yok oldu. Ne kadar az şey biliyorsa

Kocasıyla yattığımı anlıyor. "Çok özür dilerim," diye mırıldandım.

"Ben sadece..."

Bu cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyorum.

Victoria bir sonraki sözlerini düşünüyor gibi görünüyor. Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyor. Ve bahse girerim hiçbiri hoş şeyler değildir. İlk defa konuşamadığı için ona minnettarım.

"Sylvie," dedi sonunda.

"Evet?" Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bana söyleyeceği korkunç şey için kendimi hazırlıyorum, ki bunu kesinlikle hak edeceğim.

"Sen..."

Dudağımı ısırdım. "Biliyorum. Çok üzgünüm

Victoria." "Seni öldürecek."

Bir seferde bu kadar çok kelime söylediğini ne gördüm ne de duydum. Ve konuşmasındaki genelde olan bulanıklık neredeyse yok oldu. Ağzım açık kaldı. "Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun?"

"Silah." Victoria'nın sağ gözü bana bakarken diğer gözü pencereden dışarı bakıyor. Bu sefer kelimeyi doğru söylemişti. "Silah... al."

Ve bütün gün bana söylediği son sözler bunlar oldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Victoria'nın Günlüğü

22 Mart 2017

Bu gece. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Son bir saattir ağlamam durmadı.

Bu gece Carol, Adam ve benim için bir nişan partisi verdi. Aslında bir partiden çok, hastaneden birkaç blok ötedeki bir bar ve ızgarada bir araya gelip beş masayı kaplayarak yemek yememiz ve çok fazla içmemizdi.

Davet edilenlerin çoğu hastanedendi, bu nedenle aramızda önlük giyenler de vardı. Ben ise mavi eteğimi beyaz bir bluz ve siyah ayakkabılarla . Bu giydiğim ikinci şeydi. Aslında yatak odasından yeni küçük siyah elbisemi giyerek çıkmıştım ama Adam'ın yüzündeki ifadeden değişmem gerektiğini hemen anlamıştım.

Adam'ın iyi ve kötü yanları var. Carol hala onun Bay Mükemmel olduğu konusunda şakalar yapıyor ama dediğim gibi, kimse mükemmel değildir. Evi nasıl istediği ve aynı zamanda *beni* nasıl istediği konusunda son derece titiz. Yemeğe çıktığımızda kıyafetimi onaylamakta ısrar eder. Bu onun için çok önemli. Ve eğer giydiğim şeyi beğenmezse, yatak odasına geri dönüp farklı bir şey giymek zorundayım.

Yazdığım zaman kulağa garip geliyor. Bunu biliyorum. Herkesin kendine has tuhaflıkları vardır. Ben de mükemmel değilim. Adam'ın da belirttiği gibi, biraz . Hatta birazdan da fazla. Ve tabii ki onun bir sürü iyi yönü var: tatlı, sevecen, cömert ve harika bir yazar. Editörü yeni taslağına bayıldı ve bunun şimdiye kadarki en büyük taslağı olacağını söylüyor.

Ve şimdi muhtemelen hiç okumayacağım. Çünkü o ve ben bittik.

Adam ve ben kalabalık masanın ortasında oturuyorduk, Carol ve erkek arkadaşı da karşımızdaydı. Carol'ın yanında da yalnız gelen Mack vardı. Mack'i hiçbir zaman sessiz ve sakin biri olarak düşünmemiştim.

Adam - onun içten kahkahalarına alışkınım - ama bütün gece boyunca neredeyse iki kelime bile etmedi. Peçetesiyle oynamaya ve bana doğru bakmaya devam etti.

Önümüzde bir yığın yemek vardı. Adam'la birlikte dışarı çıktığımızda *asla* yemediğimiz türden yiyeceklerdi bunlar: patates kızartması, acılı kanat, soğan halkası, sürgü. Masadaki her şey ekmek kırıntıları ya da yağ tabakasıyla ya da her ikisiyle kaplıydı. Ve ben şarap yerine Corona içiyordum. Karnım kızarmış yiyecekler ve ucuz alkolle dolmuştu. Ama kendimi iyi hissediyordum!

"Peki siz ikiniz düğümü ne zaman atıyorsunuz?" Carol sordu. Öne doğru eğildiğinde nefesindeki bira kokusunu alabiliyordum.

Adam masanın altından elimi tutmak için uzandı. "Üç hafta sonra Vegas'a biletimiz var."

"Sadece ikiniz mi varsınız?" Mack sordu.

Ağzıma bir soğan halkası attım. "Sadece ikimiz." Adam

elimi sıktı. "Başka kimsenin önemi yok."

"Bu *çok* tatlı!" Carol ağladı. Erkek arkadaşının koluna bir şaplak attı. "Neden sen de böyle tatlı olamıyorsun?"

Tabii ki Carol'ın erkek arkadaşı Jeff iyi bir adam. Onu Adam'ı tanıdığımdan bile daha uzun süredir tanıyorum ve çok yumuşak başlı ve gerektiğinde romantik olabiliyor. Ve eminim Carol'a ayrı bir diş macunu kullandırtmıyordur. Ya da yanlışlıkla kendi diş macununu kullandığında çıldırmıyordur.

Ağzıma birkaç patates kızartması daha tıkıştırdım. Her nasılsa patates kızartmasını ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Adam bütün bu lüks şeyleri seviyor ama ben öyle yetiştirilmedim. Belki de ben alçakgönüllü bir kızım.

"Yavaş ol Vicky," dedi Adam. "O patates kızartmalarından daha fazla yersen uçak koltuğuna sığamayacaksın."

Çok fazla bira içmiş olan Carol, Adam'ın şakasına kıkırdadı. Ben de güldüm ama yüzümün kızardığını hissettim. Mack'e bakamadım bile. Yüzündeki ifadeyi sadece hayal edebiliyordum.

Garsonumuz masamıza gelip bize bir tur daha içki ikram etti. İçmemem gerektiğini bildiğim halde bir bira daha aldım. Carol da bir tane daha aldı ama Mack başını salladı.

Garson kız elini Adam'ın omzuna koydu. "Peki ya sen şekerim?"

Garson kız Adam geldiğinden beri ona asılıyordu. Bu alışılmadık bir şey değil. Adam çok yakışıklı bir adam ve kadınlar ona asılıyor. Hem de çok. Bazen benim önümde bile, ki bunu gerçekten anlamıyorum. Onun *kız kardeşi* olduğumu mu düşünüyorlar? Birlikte yemek yediği kadını daha çekici bir seçenek için terk edecek türden bir adam mı *istiyorlar*? Ne olursa olsun, bu oluyor. Ve rahatsız edici.

Ona gülümsedi. "Karar veremiyorum."

"Şey," dedi. "Her zaman söylerim, eğer emin değilsen, bir tane daha almalısın!"

Kendi şakasına kıkırdadı. Elimde olmadan garsonun dar beyaz gömleğinin içine sığdırdığı muhteşem göğüslerini fark ettim. Adam da fark ediyor gibiydi.

"Tavsiye edebileceğiniz bir bira var mı?" diye sordu.

Parmağını çenesine vurdu. "Sanırım switchback biramızı seversiniz. Çok zengin ve yumuşaktır."

Gülümsemesi genişledi. "Benim gibi."

Ona biraz daha yaklaştı. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Buna inanamıyordum. Evet, Adam bazen garson kızlarla flört ederdi ama tüm arkadaşlarımın önünde bu kadar agresif bir şekilde flört etmesi gerçek bir tokat gibiydi.

Elinde içkisi ve arkasına telefon numarasını yazdığı bir kokteyl peçetesiyle geri döndüğünde, müstehcen bir göz kırpma eşliğinde adamın önüne uzanması daha da büyük bir tokat etkisi yarattı.

"Aman Tanrım!" Carol ciyakladı. "Adam, şu garson kız az önce sana numarasını verdi!"

"Vay canına," dedi Mack.

"O kadar da şaşırtıcı değil," dedi Carol. "Adam gerçekten çok seksi." Kıkırdadı ve gözlerini deviren Jeff'i dürttü.

Adam güldü. "Sanırım çoktan kapıldığımı fark etmedi."

En de şu: Peçeteyi yırtmadı ya da .
İkiye katladı ve cebine koydu.

Bütün o bira midemde rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyordu. Sandalyemi o kadar hızlı geriye ittim ki neredeyse devriliyordu. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım. "Affedersiniz," demeyi başardım.

Tökezleyerek kadınlar tuvaletine doğru yürüdüm. Tam olarak işemem gerekmedi ama yeterince *içtiğim* için işemek zorunda kaldım. Ama çoğunlukla

Sadece masadan uzaklaşmak istedim. Nişanlım nişan partimizde başka bir kadına asılıyordu. Orada bir dakika daha oturamazdım.

Kadınlar tuvaletinin kapısını açamadan omzumda bir el hissettim. Döndüm ve Mack'in arkamda durduğunu gördüm. Siyah kaşlarının arasında derin bir kırışıklık vardı.

"Vicky," dedi.

"Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldandım. "Seninle konuşmam gerek."

Gözlerimi kaçırdım. "Şimdi olmaz."

"Evet, *şimdi*." Başını iki yana salladı. "Adam hakkında çenemi kapalı tutacağıma söz verdiğimi biliyorum ama üzgünüm. Yapamam."

"Mack..."

"O senin için bir pislik." Sağ eli yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Bütün gece seni aşağıladı ve seninle dalga geçti. Sonra da gözünün önünde o garsona asıldı... Yani, Tanrım..."

"Sadece zararsız bir flörttü..."

"Zararsız bir flört değildi!" Sesini birkaç kademe yükseltti. "Sana saygı göstermiyordu. Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama-"

"Doğru." Boğazımdaki safrayı yuttum. "Bu seni ilgilendirmez. Bana Kaitlyn'den neden ayrıldığını bile söylemedin, o yüzden böyle bir ilişkimiz varmış gibi davranma."

Nefesini içine çekti. "Vicky..."

"Doğru olmadığını söyleme." Homurdandım. "Konu *senin* özel hayatın olduğunda, her şey büyük bir sır. Ama konu *benim* özel hayatım olduğunda, istediğin kadar karışabilirsin. Neden bana Kaitlyn'den neden ayrıldığını *söylemiyorsun*? Harika Kaitlyn'in yaptığı hangi korkunç şeyin kabul edilemez *olduğunu* söyle bana?"

Mack'in omuzları çöktü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Bunu söylerken ciddiydim, bilmek istiyordum. Ama onun söyleme şeklinden artık o kadar emin değildim.

"Kaitlyn'den ayrılmamın nedeni..." dedi, "çünkü..." Derin bir nefes aldı. "Çünkü sana aşıktım."

Ne?

Başım dönüyordu. Hala onu doğru duyduğumdan bile emin değilim. Mack bana *aşık* mıydı? Neden bahsediyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Başka bir adamla nişanlıydım. Ve Kaitlyn... Şey, o

muhteşemdi. Peki bunu bana neden şimdi, Adam'la evlenmeme üç hafta kalmışken söylüyordu?

Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Zamanlamanın berbat olduğunu biliyorum. Bir şey söylemeyecektim. Ama... Böyle büyük bir hata yapmana seyirci kalamam. Özellikle de..."

Başımı salladım. "Mack..."

"Bak." Burnunu eskiden çok sevimli bulduğum şekilde kırıştırdı. Sanırım hâlâ öyle. "Senden beni sevmeni beklemiyorum. Anlıyorum. Şansımı kaybettim. Ama bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili, Vicky. Lütfen bu adamla evlenme. Lütfen."

"I..." Mack'in yüzüne baktım. Yumuşak kahverengi gözlerine ve dağınık siyah saçlarına. Neden tüm bunları bana Adam acil servise girmeden bir gün önce söyleyememişti? Şimdi değil, çok geç olduğunda. "Ben... Sanırım hasta olacağım."

Sonra tuvalete koştum ve oldukça etkileyici bir şekilde klozete kustum. Mack beni kadınlar tuvaletine kadar takip etmeyecek kadar akıllıydı, ki bu çok utanç verici olurdu. Ama kapının açıldığını ve onun sesinin odaya girdiğini duyabiliyordum: "Vicky? İyi misin?"

"Lütfen Carol'ı çağır," diye mırıldandım.

Tuvalette duyduğum bir sonraki ses Carol'ınkiydi, Tanrı'ya şükür. Benimle birlikte kabine geldi, sırtımı ovdu ve saçlarımı klozetten uzak tuttu. (Adam'ın sevdiği gibi aşağı indirmiştim.) O kadar sarhoş bile değildim. Sanırım kızarmış yiyeceklerden dolayı. Ve muhtemelen biraz da Mack'in bana aşık olduğunu söylemesiydi.

Sonunda masaya dönmeyi başardığımda Adam ayağa fırladı ve eve gitmek için bize bir Uber çağırmaya gitti. Garson kızla ilgili tüm o saçmalıklar unutulmuş gibiydi. Rahatlamıştım. O zaman bu konuda çok kızmıştım ama şimdi her şeyi unutmak istiyordum.

Eve dönerken başım zonkluyordu. Adam arabadan inmeme yardım etti ve ben yaşlı bir kadın gibi dairemize kadar yürüdüm. Tek yapmak istediğim bir hafta boyunca uyumaktı. Neyse ki Carol partinin zamanlamasını ertesi gün vardiyam olmayacak şekilde ayarlamıştı. Bütün haftayı olmasa bile ertesi günü uyuyarak geçirmeyi planlıyordum.

Daireye girdiğimiz anda Adam'ın kapıyı çarparak kapatması dışında. Başımı zonklatacak kadar gürültülüydü. Bir süreliğine

O an, bunun bir kaza olmasını ve başka bir öfke nöbeti olmamasını umdum. Ama sonra yüzündeki ifadeyi gördüm ve bu işin içinde olduğumu anladım.

"İnanılmazsın Victoria," dedi.

Şakaklarımı ovuşturdum. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Bu konuşmayı şu anda bitirmek için yüz dolar bile verebilirdim. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "O koca şişko sağlık görevlisiyle gizlice kaçtığını görmediğimi mi sanıyorsun?"

Gerçekler ortaya çıktıkça midem bulandı. Adam sinirlenmişti. Şu anda ya da yakın gelecekte yatağa gitme şansım yoktu. "Mack'le gizlice kaçmıyordum. Tuvalete giderken onunla iki dakika konuştum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Dizlerim altımda titredi. "Adam, bir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı."

"Sana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Ve bütün gece onunla flört ediyordun..."

"Flört mü ediyordum?" Şakağımdaki zonklamaya rağmen içimde bir öfke kıvılcımı hissettim. "Garson kızın telefon numarasını alan sendin! Bunun uygunsuz olduğunu düşünmüyor musun?"

"Onu bana o verdi! ben istemedim ki." "Geri

verebilirdin. Ya da yırtabilirdin."

Yeşil gözleri kararak bana baktı. "Biliyor musun? Yapmadığıma memnunum. Belki onu ararım."

Ona baktım. Adam'ın kıskançlıkla ilgili bazı sorunları olduğunu zaten biliyordum. Bu büyük bir sürpriz değildi. Ama kıskançlığı yüzünden hiç bu kadar kötü kavga etmemiştik.

"Sana güvenemeyeceğim çok açık," dedi. "Ne zaman arkamı dönsem başka bir adamla flört ediyorsun." Gözlerini kısmıştı. "Onunla yatıyor musun Victoria?"

"Hayır!"

"Sana inanmıyorum." Çantamı düşürdüğüm mutfak masasına doğru baktı. Ben daha ne olduğunu anlamadan çantama doğru bir hamle yaptı ve iPhone'umu çıkardı. "Eminim buraya baksam, o adamdan gelen milyonlarca mesaj bulabilirim."

Bazıları olabilir. Ama bir milyon değil. En fazla iki yüz. Ve hepsi de çok masumdu. "Bu doğru değil."

Telefonumun ekranını karıştırdı. "Şifren ne Victoria?"

Şakağımda zonklayan ağrı daha da şiddetlendi. "Bunu sana söylemeyeceğim."

"Neden? Saklayacak bir şeyin olduğu için mi?"

Ona şifreyi verebilirdim. Mack ile mesajlaşmalarımı açıp ne kadar masum olduklarını gösterebilirdim. Ama nedense bunun yeterli olacağını düşünmüyordum. Her mesajlaşmaya bakacak ve orada olmayan şeyleri hayal edecekti. Öyle yapmasa bile ona şifremi vermemem gerektiğini düşünüyordum. Neden vereyim ki?

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Çünkü o *benim telefonum*. Bana telefonunun şifresini söylemezsin."

"Çünkü seni başka bir kadınla aldatmıyorum."

Duyduklarıma inanamıyordum bile. Gerçekten onu aldattığımı mı düşünüyordu? "Seni aldatmıyorum, Adam."

"Saçmalık." Telefonumu bana doğru salladı. "Şifren ne Victoria?"

"Adam..."

"Bana lanet şifreni söyle!"

Adam'ın gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış vardı. Bir adım geri atmama neden oldu. Başım hâlâ zonkluyordu ama bunu düşünmüyordum bile. Bir an için uzanıp beni çıplak elleriyle boğacağından emin olduğumu sandım. Ama onun yerine telefonumu havaya kaldırdı ve yüzüme fırlattı.

Yine de yüzüme doğru fırlattığını düşündüm. Kötü nişan almaktan mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama telefon kafamı ıskaladı ve arkamdaki duvara küçük bir çentik açacak kadar sert bir şekilde çarptı. Telefon yere çarptığında camın kırılma sesini duydum. Adam bana son bir kez baktı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı arkasından sertçe çarparak dışarı çıktı.

Ve o gece nişan partim vardı.

Telefonum mahvoldu. Ekran o kadar paramparça ki hiçbir şey göremiyorum. Ama daha da harap olan şey nişanım. Adam'la evlenemem. Bu gece yaptıklarından sonra olmaz. Mack'in başından beri haklı olduğu ortaya çıktı.

Kapının sürgüsünü çoktan kilitledim. Sabah eşyalarımı toplayıp kalacak bir yer bulacağım. Belki Carol onun evinde kalmama izin verir. Tek bildiğim Adam'la işimin bittiği.

Bu günlüğü çocuklarımın babalarıyla nasıl tanıştığımı okuyabilmeleri için başlattım. Ama görünüşe göre babaları Adam Barnett olmayacak.

Kendimi çok aptal hissediyorum.

23 Mart 2017

Bu yazıyı yazdığım için biraz utanıyorum.

Onu geri götürdüm.

Biliyorum. Dün gece berbattı. Kavgamızdan sonra yazdıklarıma göz gezdirdim ve ne kadar kızgın olduğumu hatırlıyorum. Onu geri alma şansım yoktu. Milyon yıl geçse bile.

Bütün gece dönüp durdum. Delicesine pahalı yüzüğünü iade ettiğimde onunla yapacağım konuşmayı hayal edip durdum. Ama o konuşmayı düşündüğümde kendimi iyi ya da rahatlamış hissetmiyordum. Onu kaybetme fikri beni çok *kötü* hissettirdi. Göğsüm ağrıyordu.

Yani, bu evlenmeyi planladığım adamdı. Onunla bir aile kurmayı planlamıştım. Nasıl bitebilirdi ki?

Adam sabahın onunda kapıda belirdi, benim hissettiğim kadar kötü görünüyordu. Saçları dağınıktı, sakalları bir günlüktü ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Bana bir parktaki bankta uyuduğunu söyledi, bu da kendimi berbat hissetmeme neden oldu. Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Hala onu geri almaya hazır değildim. Ama onu içeri aldım.

"Dün gece için *çok* özür dilerim," dedi. "Çok fazla içmiştim ve ben sadece..." Gözlerini ovuşturdu. "Sana söylediğim şeylere inanamıyorum. Bu ben değilim. Bunu biliyorsun, Vicky."

Bunu biliyordum. Adam biraz sinirliydi ve diş macunu gibi aptalca şeylere kızardı ama telefonumu fırlatması onun yapacağı bir şey değildi.

"Bir daha asla bira içmeyeceğim," diye

inledi. "Bunun için birayı suçlayamazsın."

"Biliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ben değilim. Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Beni asla aldatmayacağını biliyorum. Ben de seni asla aldatmam. Asla."

İşte böyle anlarda annemin hayatta olmasını her zamankinden daha çok isterdim. Carol bazen bana tavsiyeler veriyor ama aynı şey değil; Adam'ın Bay Mükemmel olduğunu düşünüyor. Mack'in de gizli bir amacı var, o yüzden söylediklerine güvenemiyorum. Ne yapacağımı bilemedim.

Ama geleceğimi Adam olmadan hayal edemiyordum.

"Seni çok seviyorum, Vicky." Elime uzandı ve ben de tutmasına izin verdim. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girmekten bile daha iyisin. Sen benim tüm hayatımsın." Kan çanağına dönmüş gözlerini kırpıştırdı. "Lütfen... bunu telafi etmeme izin ver. *Lütfen*."

Sonunda ona bunu düşüneceğimi söyledim. Duş almaya gitti ve sonra kendini berbat hissetmesine rağmen beni yemeğe çıkardı. Sonra gelato aldık. Ve bana çiçek aldı. Bütün günü beni ne kadar çok sevdiğini ve tanıdığı en harika kadın olduğumu söyleyerek geçirdi.

Ben taştan yapılmadım.

Adam iyi bir adam. Bunu biliyorum. Dün gece yaptığı şey gerçekten karakterinin dışındaydı ve çok içtiği için böyle davrandığına inanmak zorundayım. Ona bir şans daha vereceğim, ama inan bana, bunun için onu zorlayacağım. Daha fazla saçmalığa katlanmayacağım. Onun kum torbası olmayacağım. Olmayacağım.

Bunu yazmaya gelecekteki çocuklarım için başladım, onlara babalarıyla nasıl tanıştığımı anlatmak için. Ama eğer Adam'la böyle bir şey olmazsa, en azından bu bana en iyi ilişkinin bile kötü gidebileceğini hatırlatacak.

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Victoria'nın nişan partisiyle ilgili anlattıkları abartı olmalı.

Hayal bile edemiyorum. Adam birkaç dakika önce teslim edilen Çin yemeği paketini açarken, telefonu odanın öbür ucuna fırlattığını hayal etmeye çalışıyorum. Bunu yapamam. O öyle biri değil. Bana karşı nazik ve kibar olmaktan başka bir şey yapmadı.

"Bu gece gerçekten çok sessizsin," diye yorumluyor kung pao tavuğu kabına bakarken. "Hey, bu tavuk yemeklerinden iki tane mi sipariş ettik yoksa sadece bir tane mi?"

"Mack kim?" Ağzımdan kaçırdım.

Adam gözlerini tavuk kabından kaldırdı. "Mack?"

Ona okuduğum günlükten bahsedemem. Eğer ona söylersem, Victoria'nın mahremiyetini ihlal ettiğimi düşünür. Günlüğü okumam için bana verdiğine inanmaz, çünkü yukarıda onunla hiçbir şey olmadığını düşünüyor. Benim gördüğümü görmüyor. "Victoria ismi söyledi."

"Oh." Kahverengi yiyecek torbasına tekrar bakıyor ve birkaç yemek çubuğu çıkarıyor. "Tanıdık gelmiyor."

"Eskiden onunla çalışıyordu... Sanırım sağlık görevlisiydi."

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Hastanede bir sürü iş arkadaşı vardı. Burası yoğun bir yer."

"Yani bu isim size tanıdık gelmiyor mu?"

"Pek sayılmaz." Yüzü tamamen boş. Eğer yalan söylüyorsa, inanılmaz bir yalancıdır. "Neden sordunuz?"

"Sadece düşündüm ki..." Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Victoria'nın hiç ziyaretçisi olmadığı için kendimi kötü hissediyorum. Ondan bahsetti ve ben de belki..."

Adam Çin yemeği poşetinden uzaklaşıyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Eve ilk geldiğinde birkaç ziyaretçisi vardı ama onu üzüyorlardı. Ben de insanları davet etmeyi bıraktım."

"Oh..."

"Onu suçlamak zor." Dudağını ısırıyor. "Eminim eskiden tanıdığı insanların onu böyle görmesini istemiyordur. Eskiden zeki, çekici ve güzeldi, şimdi ise... Her neyse, zor olmalı."

"Bu doğru..."

İyi bir noktaya değindi. Eğer Victoria bu adama karşı bir şeyler hissetseydi ya da adam ona karşı bir şeyler hissetseydi, eminim Victoria onu şu anda olduğu gibi görmesini istemezdi. Ama bu çok saçma. O yalnız. Eski arkadaşlarından bazılarıyla yeniden bağlantı kurabilse muhtemelen daha mutlu olurdu.

Ya da belki de Adam konusunda kendimi çok suçlu hissettiğim için onun için iyi bir şey yapmak istiyorumdur.

Adam çantadan yiyecekleri çıkarmaya geri döndü. Çok fazla aldık - en az dört kişiye yetecek kadar, ama sorun değil - yarın akşam artıklarımız olacak. "Hey," dedi. "Gelecek hafta Şükran Günü'nü düşünüyordum. Aileni görmek için birkaç güne ihtiyacın var mı?"

Ailem. Bu konuda onunla pek konuşmadım ve o da sormayacak kadar iyi davrandı. Kendi ailesiyle de bir tür anlaşmazlık yaşadığını düşünürsek, belki anlayışla karşılardı. Babama hiç yakın olmadım. Her zaman bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissederdim. Notlarım hiçbir zaman onun istediği gibi olmadı. Her zaman benden, benim ona verebileceğimi düşündüğümden daha fazlasını bekliyormuş gibi davranırdı. Bana başımı sokacak bir ev, yiyecek ve iyi bir eğitim vermişti; peki ben bunun karşılığında ne gösterecektim? Annem de hep onun yolundan gitti.

Bir C daha mı? Yapabileceğinin en iyisi bu mu Sylvia?

Ama yine de Adam'a babamı son gördüğümde kaburgalarımı kıracak kadar sert bir tekme attığını söylemeye dilim varmıyor. Bu kimseye anlatmak istediğim bir hikaye değil.

Tek söylediğim "Ailemle yakın değilim".

"Peki o zaman," diyor Adam. "Küçük bir ziyafet çekebileceğimizi düşünüyordum. Al."

Dudaklarıma bir gülümseme değdiğini hissediyorum. Yıllardır gerçek bir Şükran Günü yemeği yememiştim. "Pekâlâ. Aklında ne var?"

"Şey..." Beni kendine çekiyor, elleri sırtımın alt kısmında. Tıraş losyonunun kokusuna bayılıyorum, beni her zaman etkiliyor. "Ben bir hindi yaparım, sen de birkaç yan yemekte yardım edersin diye düşündüm. Büyük bir şey değil."

"Ailenizi davet eder misiniz?"

Başını sallıyor. "Babamın kardeşinin evine gidiyorlar."

Rahatladığımı gizleyemiyorum. İstediğim son şey bu garip durumu Adam'ın ailesine açıklamak. Onunla aramızda bir şeyler kesinlikle anlayacaklardır.

"Küçük tutmamız gerektiğini düşündüm," diyor.

Kuvvetle başımı sallıyorum. "Kulağa harika geliyor."

Beni öpmek için eğildi. "Yani sadece sen, ben ve Victoria olacağız." Bekle... Ne?

Belki mantıksız bir bencillikti ama yemeğin sadece o ve benimle olacağını düşünmüştüm. Ya da ben ve o, Maggie ve erkek arkadaşıyla. Masanın etrafında üçümüzün olmasının ne kadar garip olacağını hayal bile edemiyorum. Eskiden Victoria'yı yemeğe getirmek isterdim ama şimdi bunun bir hata olacağını görüyorum.

"Um..." Kendimi onun kucağından kurtarıyorum. "Victoria'nın bize katılmasını mı istiyorsun?"

"Sen bilmiyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Bugün Şükran Günü, Sylvia. Victoria benim karım."

"Ama..." Bunun ne kadar tuhaf olacağını anlamıyor mu? "Nazik olmak istediğini biliyorum ama bence bu onu üzecek. Bence o biliyor... bilirsin, *bizi*..."

Homurdanıyor. "O bilmiyor."

"Biliyor, Adam."

"Hayal görüyorsun." Başını sallıyor. "Beyninde ciddi hasar var, Sylvia. Doktor iki yaşında bir çocuk gibi olduğunu söyledi. Neler olup bittiğini bilmiyor. Bir günden diğerine olanları bile hatırlayamıyor. Senin kim olduğunu bile zar zor biliyor."

"Adımı hatırlıyor."

"Öyle mi? O zaman nasıl oluyor da odaya her girdiğinde 'Ben Sylvie' diyorsun?"

Doğru söylüyor. Odaya her girdiğimde bunu söylüyorum.

"Onu da dahil etmeliyiz," diyor Adam kararlılıkla. "Bundan hoşlanacaktır. Ona dolabındaki güzel kıyafetlerden birini giydirebilir ve saçını yapabilirsin. Yemekten sonra onu tekrar yukarı çıkarırız ve... o zaman baş başa kalabiliriz."

Victoria'nın bu yemekten hoşlanacağını sanmıyorum ama öte yandan, bu sadece bir gece. Ve Adam bu konuda güçlü hissediyor gibi görünüyor. Sanırım bu dünyanın sonu olmayacak.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Victoria'nın Günlüğü

19 Nisan 2017

Bugün evlendim.

Ben evliyim!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Buna inanamıyorum bile. Ve dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar tüm seyahat büyülü geçti. Bir peri masalı gibi. Las Vegas'ta geçen bir peri masalı. Ama Las Vegas'ı seviyorum. Buraya taşınmak istiyorum. Bulunduğumuz otel masal kitaplarından fırlamış gibi. Birinci katın tamamı su yollarından oluşuyor ve bu sabah Adam'la gondola bindik. Bir gondol gezintisi! Gerçekten!

Adam son üç haftadır dünyanın en romantik ve tatlı erkeği oldu. Sonuç buysa daha çok kavga etmeliyiz. Her gece eve çiçek getirdi ve her zaman beni ne kadar sevdiğini ve bana sahip olduğu için dünyanın en şanslı erkeği olduğunu söylüyor. Hatta yeni bir diş macunu aldı ve bunun ikimiz için olduğunu söyledi. Sonunda diş macununu paylaşıyoruz! Sanki beni kaybetme korkusu onu bambaşka bir insana dönüştürdü. O gece çılgınca bir şey yapıp onu terk etmediğim için çok mutluyum.

Evlendiğimiz şapel gerçekten çok zevkliydi. Son derece şatafatlı olacağından korkuyordum çünkü bilirsiniz, Vegas. Ama mor süslemeli küçük beyaz bir şapeldi ve içinde gerçek bir kilise gibi bir sürü koltuk vardı. Ve bizi evlendiren kişi takım elbiseli bir adamdı, Elvis falan değildi. Evet, Elvis de bir seçenekti ama biz buna karşı çıktık (her ne kadar biraz cazip gelse de).

Papaz bize yeminlerimizi okuduğunda birbirimize sırıtmadan duramadık. Çok gerçeküstüydü. Bir yıl önce bir erkek arkadaşım bile yoktu. Şimdi hayatımı bu adama adıyordum. Ve bu konuda gerçekten iyi hissediyordum! Doğru kararı vermiştim.

Sonra otelimize geri döndük ve Adam beni eşikten geçirdi. Çok romantikti! Ve sonraki iki saati yatakta geçirdik.

Kocamla yatakta.

Kocam! Koca koca koca... Bu kelimeyi söylemeden duramıyorum! Bu hiç eskimeyecek.

Biliyordum. Onu gördüğüm andan itibaren bunun olacağını biliyordum. Bu kaderdi. Adam'ın kaderinde elini kesmek ve acil servise gitmek vardı, sırf biz tanışabilelim diye.

Harcadıktan sonra, mini bardan bir şişe Bailey's Irish Cream'i paylaştık, ardından akşam yemeği için oda servisi sipariş ettik. O sırada Adam alt kattaki kumarhaneye gidip biraz blackjack oynamak istediğini söyledi. Benim de onunla gelmemi istedi; ona şans getireceğimi söyledi. Cazip gelmişti ama gün boyunca çok yorulmuştum.

Özetle, kaçırdıysanız söyleyeyim, artık evliyim. (Eeeeek!) Ve büyük boy yatağımızda uzanmış, Adam'ın ilk romanı *All in the Family*'yi yeniden okuyorum. Dün buraya gelirken uçakta okuyordum ve şimdi neredeyse bitirdim. Hatırladığım kadarıyla harika - bu kadar popüler olmasına şaşmamalı.

Kitabın Adam'ın ailesini üzmesine şaşırmadım. Konu, inanılmaz derecede zehirli bir aileye sahip yirmili yaşlarında bir adamın etrafında dönüyor. Eğer bu kitap gerçeğe dayanıyorsa, Adam'ı hiçbir şey yapmak istemediği için suçlamıyorum. Her adımında onun başarısız olmasını isteyen sefil insanlarmış gibi görünüyorlar.

Romanda, ebeveynler sonunda kahramanı dalkavuk ağabeyi lehine vasiyetlerinden çıkarmakla tehdit ederler. Bunun üzerine kahraman, anne babasının ve ağabeyinin ölümünü planlar ve sonuçta başarılı olur. Ve her şey yanına kâr kalır.

Yani özetle, ailesinin neden kitabın hayranı olmadığını anlayabiliyorum.

Yine de Adam ve yeni kayınvalidem arasında bir uzlaşma fikrinden vazgeçmiş değilim. Bir gün Adam ve benim çocuklarımız olacak ve o çocukların büyükanne ve büyükbabalarını tanımalarını çok isterim. Ama şimdi bu konuyu açarak balayımızı mahvetmeyeceğim. Doğru zaman geldiğinde konuşuruz.

Bu arada ben de okumaya devam edeceğim ve kocamın otel odamıza dönmesini bekleyeceğim.

Benim kocam.

Evlendiğime inanamıyorum!

20 Nisan 2017 (çok erken)

Buna inanamıyorum.

Saat sabahın dördü ve Adam hâlâ otel odamıza dönmedi. İlk başta romantik olsun diye onu bekliyordum ama sabah iki civarı romantik olmaktan çıktı. Onu aradım ve açmadı. Onu *defalarca* aradım.

Sabahın üçünde aşağı indim. Deli gibi kumarhanede dolaşıp kocamı bulmaya çalıştım. Muhtemelen bir zavallı gibi görünüyordum.

Bir tepsi dolusu kokteyl taşıyan bir garsona, "1.80 boylarında, kahverengi saçlı, otuzlu yaşlarının başında," dedim. "Gerçekten... yakışıklı."

Bana sempatik bir bakış attı. "Üzgünüm tatlım. Umarım onu bulursun."

Tabii ki aramadım. Onu yaklaşık yirmi kez daha aradım ve giderek daha öfkeli mesajlar bıraktım. Hala geri dönmedi.

Polisi aramayı düşündüm. Hâlâ düşünüyorum. Yani, başına gerçekten kötü bir şey gelmiş olabilir. Ya soyulduysa ve sokakta baygın yatıyorsa? Ama polisi arayıp kocamın birkaç saat önce kumarhaneye gittiğini ve şimdi onu bulamadığımı söylesem kulağa nasıl geleceğini hayal edebiliyorum. Bana gülerlerdi.

Umarım .

Ve eğer öyleyse, onu öldüreceğim.

20 Nisan 2017

Balayımın bu şekilde sonuçlanacağını hiç tahmin etmezdim.

Adam bu sabaha kadar dönmedi. Otele döndüğünde güneş çoktan doğmuştu. Devasa büyüklükteki yatağımız tarafından yutuldum, gecenin büyük bölümünde dönüp durdum. Muhtemelen on dakikalık bloklar halinde bir saat uyuyabildim. O yüzden dün kıyafetleriyle kapıdan içeri girdiğinde, kanlı bir şekilde dövülmüş gibi .

Nabzı atıyordu ve nefesinin altında küçük bir melodi ıslık çalıyordu, ona sarılmak mı yoksa ona bir şey fırlatmak mı emin değildim.

"Bütün gece neredeydin?" Ona bağırdım. Çığlık atmıyormuşum gibi bile davranmayacağım. Kesinlikle çığlık atıyordum. Yapacağımız kavga bir çığlık kavgası olacaktı.

"Kumarhanede," dedi.

Tabii ki bunun yalan olduğunu biliyordum. Onu kumarhanede aramıştım. Eğer o kumarhanede olsaydı, onu bulurdum.

Daha sonra hikâyesi, Strip'teki *başka bir* kumarhaneye gittiğine dönüştü, çünkü o kumarhanelerin daha iyi olduğunu duymuştu. Bunu nereden duyduğunu sordum ve bir garsonun ona anlattığıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. İşte o zaman hikayenin özüne geldik.

"Diğer kumarhaneye o garson kızla mı gittin?" diye sordum. Omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Ne fark eder ki?"

Haklısın. Çünkü *düğün gecemizde* kocamın başka bir kadınla çıkması neden umurumda olsun ki? Bu beni neden rahatsız etsin ki?

Gerçek şu ki, beni Adam'a ilk çeken şeylerin hepsinin şu anda ondan nefret ettiğim şeyler olduğunu fark etmeye başlıyorum. Yani, kocamın yakışıklı olmasından memnunum, ama neden *bu kadar* inanılmaz derecede yakışıklı olmak zorunda? Neden etrafa saçacak bu kadar çok parası olmak zorunda? Neden gülümsediğinde kızlara jöleli bacaklar vermek zorunda? Neden onunla tanışan her kadın ona yarı aşık olmak zorunda?

Ve neden o da flört etmek zorunda?

Tabii ki, beni rahatsız eden son kısım. Eğer o da flört etmeseydi, bu şaka yapacağımız bir şey olabilirdi. *Ha ha, saf garson benimle bir şansı olduğunu düşünüyor.*

"Bu kadar kıskanç davranmayı bırak Victoria," dedi. "Olmak istediğin şey bu mu? Kıskanç, dırdırcı bir eş mi?"

"Hayır, kocası onu düğün gecesinde terk etmeyen bir eş olmak istiyorum!"

Sonrası daha da kötüleşti. Burada yeniden yaratmayacağım. Ama inanın bana, çok acımasızdı. Eğer dün evlendiğiniz adamla yapmak isteyeceğiniz en kötü konuşmayı hayal etmek istiyorsanız, işte bizim kavgamız buydu.

Ama yine de, bunu çözebileceğimizi düşünmüştüm. Yani, daha yeni evlendik! Ama kavga ikinci saatine girdiğinde

Adam'ın yanakları. Yaptığının yanlış olduğunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Çünkü yanlış olduğuna *inanmıyordu*. Bu kavganın sona ermesinin tek yolu ona bağırdığım için özür dilemem ve kıskanç, dırdırcı bir eş olduğumu kabul etmemdi. Ve hayır, bunu yapmayacaktım.

Yine de eşyalarını toplamaya başladığında şaşırmıştım.

"Ne yapıyorsun sen?" Kot pantolonunu ve gömleklerini büyük kahverengi valizimize atmasını izlerken "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Ne düşünüyorsun?" Gömleklerinden birini katlamak için bir an durdu. "Beni aldatan biriyle aynı odayı paylaşmayacağım. Ben gidiyorum."

"Başka bir oda mı tutuyorsun?"

"Hayır, New York'a geri dönüyorum."

Ciddi olup olmadığını sormak için ağzımı açtım ama sormama gerek kalmadı. Ciddi olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum.

İşte bu kadar. Kocam eşyalarını topladı ve balayımıza bir gün kala beni terk etti. Kıyafetlerimi koyacak bir çantam bile yok çünkü onu da yanında götürdü. Ve dönüş uçak biletimiz bir hafta sonra ve Adam'ın adına, yani eve dönmek istersem kendim yeni bir bilet almam gerekecek.

Bu nasıl benim hayatım oldu?

24 Nisan 2017

Bir noktada, iki seçeneğiniz olduğunu fark edersiniz:

1. İki günlük evliliğinizin büyük bir hata olduğunu kabul ediyorsunuz. Ve balayınızdan işe döndüğünüzde herkes size nasıl geçtiğini sorduğunda, onlara balayı sırasında boşandığınızı söyleyebiliyorsunuz. Bu da onu dünya tarihinin en kötü balayı yapar.

2. Her şeyi sineye çekip yürütmeye çalışıyorsun.

Bir yıl önce Victoria'ya Adam'ın bana yaptıklarını ve onu geri aldığımı söyleseydim bana gülerdi. Bana ısrar ederdi.

Bundan daha fazla gurur. Ama eve geldiğimde Adam hemen kollarını bana doladığında kararlılığım azaldı.

Bu adam artık benim kocam. Ona bir söz verdim. Evliliğimin üçüncü gününde boşanmak istemiyorum. Kötü bir kavga yüzünden her şeyi bir kenara atmak istemiyorum. Yani, her evliliğin büyüme sancıları vardır.

Değil mi?

OceanofPDF.com

Bölüm 32

Ne tür bir adam düğün gecesinde karısını başka bir kadınla aldatır?

Adam'ın yanımda uyumasını izlerken kafamda bu soruyu düşünüyorum. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, uyurken daha da çekici oluyor. Çenesinde seksi bir sakal var ve dudakları usulca havayı içeri ve dışarı üflüyor. Victoria'nın düğün gecelerinde olanlarla ilgili hikâyesini okuduktan sonra onun odasına gelmek istemedim. Ama o kadar hoş ve çekiciydi ki, hayır demek zordu. Tüm doğru şeyleri söyledi, tıpkı Victoria'ya onu affetmesi için tüm doğru şeyleri söylediği gibi. Ve işte buradayım.

Durmam lazım. Bunu daha fazla yapamayacağımı ona söylemeliyim. Bunu Victoria'ya yapamam. Ne derse desin, bildiğini biliyorum.

Ama düşündüğümden daha zormuş. Ne de olsa, adamın ona yaptıklarına baksana- ve kadın onunla kaldı. Benim durumum çok daha kötü. En azından iyi bir işi vardı. Eğer ben gidersem, hiçbir şeyim olmaz. Yaşayacak bir yerim bile olmaz. Elbette, Freddy onunla kalmama izin verirdi, ama hayır, yapamam.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Adam hâlâ uyurken yataktan kalkıp sessizce odadan çıkıyorum. Kimse fark etmeden odama dönmeyi umuyordum ama neredeyse koridoru süpüren Maggie'yle çarpışıyordum. Adam'ın odasından gizlice çıktığımı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh," diye soluk soluğa kalıyor.

"Maggie." Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Maggie'yle karşılaşmak istemiyordum ama Eva'yla karşılaşmaktan iyidir. "Göründüğü gibi değil..."

Başını yana eğiyor. "Gerçekten mi?"

Bir nefes verdim. Burada durup Maggie'nin zekâsını aşağılamayacağım. "Tamam. Nasıl görünüyorsa öyle." Adam'ın yatak odasının kapalı kapısına bakıyorum. "Bunun olmasını istememiştim. Sadece... Yani, burada yaşıyordum ve... ev çok boş... ve soğuk..."

Birdenbire gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissettim.

"Sorun değil," diyor Maggie çabucak. "Yani, kesinlikle umurumda değil. Doğruyu söylemek gerekirse, biraz şüphelenmiştim. Yine de bir şey söylemek istemedim." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ve seni suçlayabileceğimden değil. Oldukça seksi biri."

"Lütfen Eva'ya söyleme."

Başını geriye atıyor ve gülüyor. "Evet, bu Eva ile konuşmamı gerektirir. Asla olmaz. Merak etme, Sylvie. Sırrın benimle güvende. Yemin ederim." Tereddüt ediyor ve koridorun aşağısına, Victoria'nın yatak odasına bakıyor. "Victoria'nın öğrenmediğinden emin ol yeter."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Maggie sesini bir kademe alçaltır. "Adam Victoria'nın neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını düşünüyor ama yanılıyor. Konuşması bozuk ama etrafında neler olup bittiğini çok iyi biliyor." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sen de biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Victoria ve Adam buraya ilk taşındıklarından beri burada çalışıyorum," diyor Maggie, "ve size şunu söyleyeyim, Victoria çok kıskanç bir kadın."

Midemde hasta bir his var. "Öyle mi?"

"Evet, *çok*." Maggie tereddüt ediyor. "Bu sadece ikimizin arasında, değil mi?"

"Tabii ki."

Bana çok yaklaşıyor, öyle ki neredeyse kulağımın içine konuşuyor. "Eskiden burada bahçeyle ilgilenen ve yemek yapan bir kadın vardı. Irina. Ama Victoria onu delicesine kıskanırdı. Neredeyse takıntılıydı. Irina ve Adam'ın yattığını düşünüyordu."

Irina. Eskiden Glen Head'de yaşayan. Victoria'nın birkaç günde bir, giderek artan bir aciliyetle bahsettiği yer. Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?

"Birlikte mi yatıyorlardı?" Zar zor fısıltıya dönüşen bir sesle soruyorum. Maggie hemen cevap vermiyor. Koridorda etrafına bakınıyor.

"Kesin olarak bilmiyorum ama öyle olduklarını sanmıyorum. Ama öte yandan, bu beni şaşırtmazdı. Adam ve Victoria... Birbirlerini hiç sevmediler. iyi bir evlilik."

Victoria'nın günlüğünde okuduklarıma dayanarak bu tamamen bir keşif değil. Ama bunu dışarıdan birinden duymak, doğru olduğundan şüphelendiğim şeyi doğruluyor.

"Her neyse." Maggie doğruldu ve pantolonunu fırçaladı. "Dedikodu yapmamalıyım. Her evliliğin sorunları vardır, değil mi?"

Haklısın. Konuşabildiğimden değil. Kocaya en yakın olduğum şey Freddy'ydi ve o da bir felaketti.

"Bana söylediğin için teşekkürler," diyorum.

Maggie bana göz kırpıyor ve süpürgeyi yeniden çalıştırıyor. "Sorun değil. Sadece... bilirsiniz, dikkatli olun."

İnsanlar beni dikkatli olmam konusunda uyarmayı bıraksa kendimi çok daha iyi hissedeceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

Victoria'nın Günlüğü

28 Ağustos 2017

Bugün işten eve döndüğümde kendimi zor duruyormuş gibi hissediyordum. Acil serviste yorucu bir vardiyaydı. Gördüğüm son hasta, ailesinin felç geçirdiği endişesiyle getirdiği bir adamdı ama konuşmasının bozuk olmadığında ısrar ediyordu. "Ben güneyliyim, biz böyle konuşuruz" deyip duruyordu. (Felç olduğu ortaya çıktı.)

Sonunda tökezleyerek dairemize girdiğimde başım çatlayacak gibiydi. Adam kanepede televizyon izliyordu ve içeri girdiğimi görünce yanındaki koltuğu okşadı. Evli olmanın en güzel yanı da bu zaten; uzun bir mesaiden sonra eve döndüğünüzde, kanepede sarılıp televizyon izleyebileceğiniz birinin olması.

Ama ona katılmadan önce önlüklerimi değiştirdim. Eskiden vardiyadan sonra akşamın geri kalanını hep önlüklerimle geçirirdim ama Adam evde önlük giymeme dayanamıyor, yeni bile olsa. Onun mantığına göre önlükler, hastanede geçirdiğim süre boyunca maruz kaldığım mikroplar ya da vücut sıvılarıyla kaplı - ki bu adil bir değerlendirme. Bu yüzden çekmecelerimi karıştırmak için bir dakikamı ayırdım, rahat ve onun onaylayacağı bir şey arasındaki mükemmel dengeyi kuran bir şey bulmaya çalıştım. Çünkü bir daha üstümü değiştirmeyecektim.

Sonunda bir çift şeffaf eşofman altı ile ip gibi bir atlet seçtim. Kural olarak Adam eşofman giymemden hoşlanmaz ama "seksi" bir eşofman olursa bir istisna yapar.

Oturma odasına geri döndüğümde, Adam'ın yüzündeki onayı hemen gördüm ve rahat bir nefes aldım.

This Is Us'ı izlemek için kanepede Adam'ın yanına oturmayı bekliyordum ama onun yerine uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu kapattı. Hemen midemde bir bulantı hissettim. Yanlış bir şey yapmış olmalıydım.

Onu üzecek ne yaptığımı anlamaya çalışarak yorgun beynimi zorladım. İşten her zamankinden geç mi dönmüştüm? Beni başka bir adamla flört ederken mi yakaladı? O bana söylemeden bunu çözebileceğimden emin değilim. Geçen hafta buzdolabındaki raftan biraz süt ödünç aldığım için iki saat kavga ettik. Nasıl anladı bilmiyorum. Normalde anlamazdım ama mısır gevreği yemek için can atıyordum ve sütüm bitmişti. Çok dikkatliydim, tam olarak onun koyduğu yere geri koydum, hatta aynı açıyla çevirdim.

Ama bunu bir daha yapmadım. Bundan emindim. Onun eşyalarını sadece çaresiz kaldığımda ödünç alırım.

"Heyecan verici haberlerim var," dedi.

Gülümsüyordu. Yanlış bir şey yapmamıştım.

Omuzlarımın gevşemesine izin verdim.

"Oh...?"

Bana kitabı hakkında bir şeyler anlatacağını düşünmüştüm, bu yüzden "Bize bir ev aldım" dediğinde şaşırdım.

Ne?

Söylemesini beklediğim son şey buydu. Son zamanlarda dışarıdaki inşaat çalışmalarından ve bunun romanı üzerinde yaptığı revizyonlara odaklanmasını zorlaştırdığından şikayet ediyordu. Ama belki de ev bakmaya başlamak istediğini söylemesini bekliyordum. Çoktan bir tane satın aldığından değil. Yani... ne olacak ki?

"Ev mi aldın?" Başardım.

Başını salladı. "Ve bu daireyi sattım."

Ne?

Sanki içimdeki nefes kesilmiş gibi hissediyordum. Yaşadığım daire artık başka birine mi aitti? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Odanın içinde etrafıma bakındım, giderek artan bir panik duygusu göğsümü sıkıştırıyordu. Bunu bana söylemeden nasıl yapabilirdi?

"Adam," dedim elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Daireyi satacağını bana neden söylemedin?"

"Sürpriz olmasını istedim." Sesi donuktu, sanki evini karısının elinden almak çok normal bir şeymiş gibi. "Memnun olursun diye düşünmüştüm. Artık bir evimiz var ve sen de eski evi satıp yeni bir ev alma zahmetine katlanmak zorunda kalmadın. Oldukça stresliydi."

"Ama nerede yaşayacağımız benim söz hakkım yok mu?"

Omuz silkti. "Kendi paramla aldım. Bu daire de bana ait.
Yani aslında bu benim kararım, öyle değil mi?"

Derin bir nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama başım uğulduyordu. Tek düşünebildiğim, eğer bana biraz olsun saygı duysaydı, asla böyle bir şey yapmayacağıydı.

Yine de istediğim kadar bağırıp çağırabilirim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Evimizi sattı. Yeni bir tane aldı. Bu noktada korkunç bir kavga başlatmaktan başka ne yapabilirdim?

"Yeni ev nerede?" Sonunda sordum.

"Montauk. Long Island'da."

Bana söylediği anda Montauk'un nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu. Bilseydim, olduğumdan çok daha fazla üzülürdüm. Daha sonra haritadan baktığımda neredeyse bayılacaktım. Montauk'un nerede olduğunu biliyor musun? Atlantik Okyanusu'nda sayılır. Bana kalırsa, gidip Sibirya'da yaşayabiliriz.

"Buna bayılacaksın, Vicky." Adam'ın sesi yumuşadı ve elini dizime koydu. "Bir sürü yatak odası olan kocaman bir ev, çalışabileceğim bitmiş bir tavan arası, dev bir bahçe... ve çocukların oynayabileceği... bilirsin işte, bir arka bahçe."

Düğmelerimi biliyor, vermeliyim. Bebek sahibi olmayı deneme konusunda ne kadar heyecanlı olduğumu biliyor. Ve Manhattan'da küçük bir dairede bir sürü çocuk büyütmek istemediğimiz konusunda anlaştık. Eğer üç, hatta belki de dört çocuk sahibi olmak istiyorsak, hepimizin ranzalarda yatmayacağı bir yerde yaşamak bir servete mal olacaktır.

Bir avlu. Bir bahçe. Bir sürü yatak odası.

O böyle söyleyince kulağa o kadar da kötü gelmedi.

Adam beni etkilediğini anlayabiliyordu. "Gel benimle birlikte gör," dedi. "Eğer beğenmezsen, o zaman... satıştan vazgeçerim. Ama lütfen sadece eve bak."

Yarın yeni evi görmek için yola çıkıyoruz. Eğer nefret edersem orada yaşamak zorunda olmadığımıza yemin etti. Tabii ki orada kalamayız çünkü dairemizi çoktan sattı.

Bunu yaptığına hala inanamıyorum. Ama Adam böyle bir adam işte. Bir karar verir ve sonra... sadece yapar. Keşke bunu yapmasaydı ama belki evliliğe alıştıktan sonra bazı konularda bana danışmaya daha çok alışır.

Bu arada, yeni evi göreceğim için oldukça heyecanlıyım. Çocukluğumdan beri bir evde yaşamamıştım. Adam sürekli evin ne kadar harika olduğundan ve ona kesinlikle aşık olacağımdan bahsediyor. Sabırsızlanıyorum!

2 Eylül 2017

Bugün hayatımda çok büyük kararlar almadığımı fark ettim. Çoğu şey belliydi. Okula gitmek. Hemşirelik diploması almak hiç de zor değildi çünkü annemin kanserle savaşından beri hemşire olmak istiyordum - annemin yatan hasta ünitesinde harika bir hemşire vardı ve ben de o tür harika bir hemşire olmak için ilham aldım. Sonra bir arkadaşım pratisyen hemşire okulunu önerdiğinde, bir şekilde bunun doğru karar olduğunu biliyordum - düşünmeme bile gerek yoktu. Her zaman Manhattan'da yaşamak istemiştim, bu yüzden acil servisteki işi aldığımda kabul edip etmemek zor bir karar değildi.

Evlenmeden önce birkaç kez şüpheye düşmüş olsam da, sonunda bu karar da bana çok açık geldi.

Ve bir kez daha, bir başka büyük karar daha veriliyor gibi görünüyor. Ben.

Adam bir araba kiraladı ve bizi bugün Montauk'taki eve götürdü. Montauk'un Manhattan'dan ne kadar uzak olduğundan bahsetmiş miydim? Dediğim gibi, Sibirya. Yolda giderken bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Eğer bu evi almaya karar verirsek, acil serviste çalışmaya devam edemezdim. İşe gidip gelmek çok saçma olurdu. Eve daha yakın başka bir iş aramak zorunda kalacaktım ve o civarda ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Yolculuk sırasında bunu Adam'a söyledim ve o da başıyla onayladı. "Bu dünyanın sonu olur mu?"

. Bu işe NP okulundan sadece bir yıl sonra girdim ve bunun hayatımın geri kalanında yapacağım iş olacağına hiç inanmamıştım. Ama şimdi üç yılı aşkın süredir orada çalışıyorum, hayatımın geri kalanında işim bu olsa bile umurumda olmazdı. O acil servisi seviyorum. Hasta nüfusunu seviyorum. Birlikte çalıştığım insanları seviyorum. Ayrılmak istemiyorum.

Öte , yeni yerlerde çalışmak sizi yeni deneyimlere maruz bırakır. İnsanlar öyle diyor zaten. En azından Adam söyledi.

"Montauk çevresinde ne gibi işler olduğuna bakmam gerekecek," dedim. dedi.

"Ya da" dedi, "sadece... evde kalabilirsin."

Nefesimi içime çektim. "Ne?"

"Bu kötü bir şey mi?" Gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. "Ev çok büyük ve sadece onunla ilgilenmek bile tam zamanlı bir iş olacak. Ve yakında bakmamız gereken bir ev dolusu çocuğumuz olacak, değil mi?"

Doğru ya, bu da başka bir şey. Doğum kontrol haplarımı bıraktım. Adetim hemen geri geldi. Yirmi beş günlük bir döngüm var ve bu ay çok seviştik. Kulağa çılgınca gelse de, şu anda hamile olabilirim. Bunu her düşündüğümde karnımda heyecanlı bir his oluşuyor. Hamile kalmaya karar vermek yine hiç akıllıca değil.

Kariyerimi ne kadar sevsem de hep evde çocuklarımla kalmayı hayal ettim. Annemi çok genç yaşta kaybettiğimi düşünürsek, çocuklarımın hayatlarının bir nanosaniyesini bile kaçırmak istemiyorum, çünkü gerçekten, ne kadar zamanınız olacağını bilmiyorsunuz.

"Sana destek olmak istiyorum," dedi. "Ailemizi geçindirmek için fazlasıyla para kazanıyorum. Lütfen... bunu yapmama izin ver."

"Bunu düşüneceğim," diye söz verdim.

Yaklaşık yüz saatlik bir yolculuktan sonra nihayet eve vardık. Evi çevreleyen bir kapı olduğunu gördüğümde nefesim kesildi -daha önce hiç kapalı bir evde yaşamamıştım. Kendimi hiçbir zaman kapalı bir sitede yaşayacak biri olarak düşünmemiştim. Bahçe çok büyüktü, ancak çok fazla büyümüştü ve arazinin kenarında küçük bir kulübe vardı. (Bu benim barakam olabilir mi? Barakaların yeni moda olduğunu duymuştum!)

Kesinlikle hiçbir yerin ortasındaydık. Her şeyden bu kadar uzak yerde hiç yaşamamıştım. En yakın komşumuz bir mil ötede olmalıydı. Telefonumu cebimden çıkardığımda ekranda telefonumun çekmediğini gördüm.

Yeni potansiyel evimizin fuayesine girdiğimde aklıma gelen ilk düşünce, çığlık atarsam kimsenin beni duyamayacağı oldu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Adam sordu.

"Bu..." Tereddüt ettim, ilk defa etrafa bakıyordum. "Çok güzel bir yer."

Ciddiydim. Ev çok güzeldi ve çok büyüktü! Yaşam alanı aydınlık ve havadardı ve bir üst kata çıkan beyaz bir merdiven vardı. Yukarı baktığımda başımın üzerinde sallanan bir avize gördüm.

Gerçek bir *avize*! Avizesi olan bir yerde yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim. Yıllarca küçük Manhattan dairelerinde yaşadıktan sonra, kollarımı açıp etrafımda dönmek ve bir yere çarpmayacağım için sevinmek istedim. Ve sonra, kendimi durduramadan bunu yapmaya başladım. Dönüyordum. Dönüyordum!

Bu kadar sevmek istememiştim.

Beni hasta ettiği için sonunda dönmeyi bıraktığımda Adam bana sırıttı. "Bunu seviyorsun," dedi.

", ama..." Ellerimi birbirine kenetledim. "Benim işim..."

Gözleri karardı. "Bu sadece bir iş Victoria. Yeni bir iş bulamaz mısın?"

"Ama..."

"Yoksa kalmak istemenin bana söylemediğin başka bir nedeni mi var?" Bir kaşını kaldırdı. "Mack mesela?"

Olamaz. Adam'ın Mack'e karşı mantıksız bir kıskançlığı var ve bunu her fırsatta dile getirmeyi başarıyor. Sanırım Mack bana aşık *olduğu* için *tamamen* mantıksız değil. Ama Vegas'tan döndüğümden beri Mack ve ben bu konuşma hiç olmamış gibi davranıyoruz. Yine de biraz garip bir durum. Ayrılmak için bir neden daha.

"Bu mı?" diye sordu. "Senden uzakta olmak istemiyorsun.
erkek arkadaş?"

Sesine sinen acıyı duyabiliyordum ve gerçekten büyük bir kavganın eşiğinde biliyordum. Ayrıca Adam'ın kesinlikle çekip gideceğini ve beni bu evde bırakacağını da fark ettim. Hiçliğin ortasında, telefon çekmeyen bir yerde.

"Bunun Mack'le bir ilgisi yok," dedim çabucak. "Ben sadece... Bunu düşünmem gerekiyor. Bunu düşünmek için bir şansım olamaz mı?"

Gözlerini bana dikti. "ne var ki?" Ve işte bu kadar.

Görünüşe göre taşınıyoruz. Long Island'da tamamen yeni ve farklı bir şey için Manhattan'daki hayatımdan vazgeçiyorum. Bunun geçici olduğunu söylemek isterdim ama birkaç çocuğumuz olduktan sonra geri dönmemiz mümkün değil.

Bu sonsuza dek sürecek.

10 Eylül 2017

Bugün acil servisteki son nöbetimdi.

Yarın taşınıyoruz. Adam başka bir nakliye şirketi tuttu ve yarın sabah gelip tüm eşyalarımızı Montauk'a taşıyacaklar. Adam'ın geçen hafta aldığı yeni BMW ile yola çıkacağız. Bu X35i, sözde karda çok iyi yol tutuyormuş - kış vurduğunda ve iki fit beyaz tozun altında kaldığımızda buna ihtiyacımız olacak. Henüz Eylül ayının başındayız, bu yüzden kış çok uzaktaymış gibi geliyor ama hemen köşede olduğunu biliyorum.

Sonsuza dek ayrılacağım için üzülmemeye çalışıyorum ve şehre dönmek için üç saatlik yolu çok sık kullanmayacağım. Carol hemşire odasında bana mini bir parti verdi ve acil servis tekrar tıkanmaya başlamadan önce beş dakika kadar eğlenebildik.

Bugün her bir hasta etkileşiminin tadını çıkarıyorum. Dilaudid'lerini tuvalette düşürdüklerini iddia eden ve neden onlara birkaç hap veremediğimi soran ilaç arayan hastalarla olanları bile. (Neden insanlar narkotikleri sadece tuvalette düşürüyor gibi görünüyor? Nasıl oluyor da tansiyon hapları hiç düşmüyor?) Akşamki son hastam meşe palamuduna takılıp düşen ve bileğini kırmış olabilecek yaşlı bir kadındı. Ona sarılmamak için kendimi zor tuttum.

"Ve ben yerde yatarken," dedi yaşlı kadın bana, "sincap başımın yanından geçti ve size yemin ederim Bayan Victoria, bana gülüyordu!"

Distal radius kırığı olduğu ortaya çıktı ve onu ortopedik cerrahiye teslim ettim, ardından son çizelgem üzerinde çalışmaya başladım. Acele etmedim, birkaç dakikada bir bana son bir kez sarılmak isteyen ya da benimle çalışmaktan ne kadar keyif aldığını söylemek isteyen biri tarafından bölündüm. Çok komik.

-Gidene kadar insanların sizi ne sevdiğini fark etmiyorsunuz.

Mack bugün çalışmıyordu. İçeri girer girmez görevde olup olmadığını bilen var mı diye kontrol ettim ve hayır dediler. Ben de öyle olduğunu düşündüm.

-Mack'i bir daha asla göremeyecektim. Ve bu en iyisiydi. Ne de olsa evliydim ve bana karşı ne hissettiğini açıkça belli etmişti. Garip bir vedalaşma yaşamamak daha kolaydı.

Carol bana son bir kez sarıldığında "Seni ziyarete geleceğim," diye söz verdi. İkimizin de gözleri yaşarıyordu - onu çok özleyeceğim! "Ve sen de bebekle birlikte buraya geleceksin, değil mi?"

Güldüm. "Henüz hamile değilim."

"Bu ay değil. Ama bahse girerim Adam kış gelmeden seni hamile bırakacaktır."

Sonunda kapüşonlu sweatshirt'ümü önlüğümün üzerine geçirdim ve son kez acil servisten çıktım. İki kez gıda zehirlenmesi geçirdiğim sosisli sandviç arabasının önünden geçerken içimi bir hüzün kapladı. (Yazıklar olsun bana, ilkinin şans eseri olduğunu düşünmüştüm.) Bu bir dönemin sonuydu. Şehirde bekar bir kız olarak hayatımın sonu ve banliyöde bir ev kadını olarak hayatımın başlangıcı. En azından şimdilik. Hâlâ dışarıdaki iş piyasasını kontrol etmeyi planlıyorum.

"Vicky! Hey, Vicky, bekle!"

Göğsümde bir mutluluk kabarcığıyla donup kaldım. Arkamı döndüm ama beni kimin aradığını zaten biliyordum. "Mack!"

Blok boyunca koşuyordu, siyah saçları her zamankinden daha da dağınıktı. Gülümsüyordu ama gülümsemesinde hüzünlü bir şeyler vardı. Yüzünün aldığı şekil benim şu anda hissettiklerimin bir yansımasıydı. Gülümsüyor ama her an gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

"Seni yakaladığıma çok sevindim." Nefes almak için bir saniye durdu. "Carol bana daha bir saat önce son vardiyan olduğunu ve yarın taşınacağını mesaj attı."

"Evet..."

Sadece birbirimize baktık. Mack düğünden hemen önce bana olan hislerini itiraf ettiğinden beri aramız biraz garipti ama tüm o gariplik birden eriyip gitmişti. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Seni gerçekten özleyeceğim, Vicky."

"Ben de," dedim ve tüm varlığımla bunu kastettim.

Daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama bunun yerine öne doğru eğildi ve bana sarıldı. Bu bir Mack Ayı Sarılmasıydı - daha önce de sarılmıştım ama bu şimdiye kadarkilerin en iyisiydi ve muhtemelen sonuncusuydu. O kadar büyük ve sıcaktı ki, mis gibi sabun ve temiz hava kokuyordu. Ona yapıştığımı fark ettim ve bir süre öylece sarıldık.

Bunda yanlış bir şey yok. Yani, Carol ve ben de bugün çok sarıldık.

Sonunda ayrıldığımızda Mack'in gözleri biraz nemliydi. "Dışarıda bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Tamam mı?"

"Üç saat uzaklıkta olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve senin araban bile yok."

"Umurumda değil."

Kahverengi gözlerinin içine baktım ve göğsümde hasta bir his oluştu. Sanki korkunç bir hata yapmışım gibi.

Bardaki o gece, Mack bana nasıl hissettiğini söylediğinde? Adam'la ilişkimi bitirmeliydim. Onunla asla evlenmemeliydim. Mack'le birlikte olmalıydım. Yanlış bir karar verdim.

Ama bu his geçti. Evet, Mack yerine Adam'ı seçtim. Artık bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok. Yani, kocamı terk etmeyeceğim.

Mack'e veda ettim ve hepsi bu kadar.

OceanofPDF.com

Bölüm 34

Yaklaşık iki aydır burada çalışıyorum ve bu süre zarfında Victoria'nın bir kez bile gülümsediğini görmedim.

Çaba gösterdim. Onun yanında şakalar yapıyorum. İyi bir örnek olmak için elimden geldiğince gülümsemeye çalışıyorum. Ama bu hiç gibi görünüyor. Özellikle de bugün. Öğle yemeğini yemesine yardım ederken, püre haline getirilmiş biftekten bir ısırık almak için usulca ağzını açtığında gülümsemek yerine gözyaşlarına boğulmaya daha yakın görünüyordu.

"Bu Perşembe Şükran Günü," diyorum neşeyle. "Seni çok güzel giydireceğiz ve birlikte yemek yiyeceğiz. Sen, ben ve Adam. Çok lezzetli olacak."

Püre haline getirilmiş hindinin bu kadar lezzetli olacağını düşünemiyorum ama bunu söylemeyeceğim.

Victoria tek gözünü kaldırıp bana bakıyor. Çok üzgün görünüyor. Kazadan önce rüya gibi bir hayatı olduğunu düşünürdüm ama artık öyle düşünmüyorum. Günlüğüne yazdıkları doğruysa, Adam'la hiç de mutlu değilmiş gibi görünüyor.

Ona çok kötü davranmış gibi görünüyor.

Ama benim yanımda hiç de öyle değil. Bu iki adamın aynı kişi olduğunu hayal etmek bile zor. Sanki günlüğünde anlattığı Adam, yatağımı paylaştığım adamla aynı isme sahip tamamen farklı bir adam.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

"Dinle," dedim Victoria'ya. Kaşığı tabağına bıraktım. "Düşünüyordum da... Belki senin için Mack'i bulabilirim."

Gözleri açılıyor.

"Bunu ister misin, Victoria?"

Bana cevap vermiyor. Bir şeyler ummuştum - belki doğrudan bir gülümseme değil ama en azından hüznün bir kısmının kaybolması. Belki de onu bulabileceğimi düşünmüyordur. Ve gerçek şu ki, ben de tam olarak emin değilim.

"ne?" Ben soruyorum.

Ağzı konuşacakmış gibi açılıyor. Eğiliyorum, bana bu adamı bulmama yardımcı olabilecek herhangi bir parça bilgi yakalamayı umuyorum.

"Mmmmmmmm."

Ne yapmaya çalıştığını şimdi anlıyorum. Onun adını söylemeye çalışıyor ama söyleyemiyor. Kelimeleri söylemekte çok zorlanıyor, sanırım buna şaşırmamalıyım. Ama durum buysa, soyadını ondan öğrenebileceğimden şüpheliyim. Oh neyse. Denemeye değerdi.

"Onu bulacağım," diye söz veriyorum
ona. En azından bunu yapabilirim.

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Google pek yardımcı olmuyor. Tabii ki tek bildiğim Manhattan'da çalışan Mack adında bir sağlık görevlisi olduğu. Google'da çoğunlukla EMT okullarıyla ilgili pek çok bağlantı ve Mack kamyonlarıyla ilgili birkaç bağlantı çıkıyor. İnternet bana bilmek istediğim şeyi vermeyecek.

Ben de Victoria'nın eskiden çalıştığı Mercy Hastanesi'ni aramaya karar verdim. Muhtemelen kim olduğunu bilirler.

Numarayı çevirirken, burada tam olarak neyi başarmayı umduğumu merak ediyorum. Mack'i bulursam ne olacak? Belli ki onu seviyordu... ama ona duygularını itiraf edeli uzun zaman olmuştu. Şimdiye kadar başka bir kız arkadaşı olmuş olabilir. Muhtemelen hala Victoria'yı düşünmüyordur. Ve düşünse bile, onu hala şu anki haliyle sever miydi?

Ama Victoria'nın günlüğünde anlattığı adamın onu hala bu şekilde seveceğini hissediyorum. En azından ben buna inanıyorum.

Acil servise ulaştığımda, sabırsız bir kadın telefonu açıyor. Bunun kolay olmayacağını şimdiden söyleyebilirim. "Alo? Mercy Acil Servis."

"Merhaba." Sağ elimdeki telefonu sıkıyorum. "Ben... Bana yardım edebilir misiniz diye merak ediyordum... Bir acil tıp teknisyeni bulmaya çalışıyorum..."

"Hangi şirketten?"

"Ben... Emin değilim," diye kekeliyorum. "Ama adı

Mack." "Soyadı mı?"

"Ben... Ben emin değilim."

"Bu acil yardım görevlisi hakkında bir şikayetiniz var mı?"

"Hayır, hayır," diyorum çabucak. Zavallı adamın başını belaya sokmak istemiyorum. "Ama onu bulmam şart. Şey, acil bir durum. Acil servisinize çok hasta getirdiğini biliyorum, bu yüzden belki onunla temasa geçmeme yardımcı olabilirsiniz diye düşündüm..."

Nefesimi tutuyorum, kadının telefonu yüzüme kapatması için kendimi hazırlıyorum. Ama onun yerine, "Peki ilk adı ne demiştiniz?" diye soruyor.

Aman Tanrım, bana yardım edecek. Bu bir Şükran Günü mucizesi. "Mack."

Kadın "Buraya bu isimle gelen acil tıp teknisyeni yok" demeden önce kutlama yapmak için yaklaşık iki saniyem var.

"Emin misin?"

"Çok eminim. Bir yıldır burada çalışıyorum ve hastalar ambulanstan indiğinde imza atıyorum."

Emin olup olmadığını bir kez daha sormak istiyorum ama emin olduğu çok açık. Mack adında kimse orada çalışmıyor, en azından geçen yıl. Şimdi başka bir yerde çalışıyor olabilir. Belki Victoria gittikten sonra o da gitmeye karar vermiştir.

Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Sanırım onu bulmak için tüm ambulans şirketlerini aramaya başlayabilirim, ama soyadını bile bilmediğim için bu zor olabilir gibi görünüyor. Victoria için Mack'i bulabilecekmişim gibi görünmüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 36

Victoria'nın Günlüğü

28 Eylül 2017

Bugün garip bir gündü.

İki haftadır yeni evde yaşıyoruz. Hâlâ benim evimmiş gibi hissetmiyorum; sanki burada misafirim. İş aramaya fırsat bulamadım, çünkü eşyaları yerleştirmek büyük bir çile oldu ve evin kendisi de çok fazla bakım gerektiriyor. Kabloyu ve interneti bağlatmamız gerekti ve Adam bir Microcell aldı, böylece sabit hat konusunda ısrarcı olmama rağmen düzgün bir cep telefonu hizmetimiz var. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olduğumuzu düşünürsek, bu beni daha güvende hissettiriyor.

Artık bir arabam var. Adam bana bir Honda Civic ile sürpriz yaptı. Güvenilir bir araba, ancak kendi arabasının karda iyi çalışmasını sağlamak için ne kadar yaygara kopardığını düşünürsek, bana neden sadece önden çekişli küçük bir araç aldığından emin değilim. Kar yağmaya başladığında burada mahsur . Ama zaten yoğun karda araba kullanmamam gerektiğini düşünüyordu. *Yıllardır araba kullanmıyorsun, Victoria. Pratik yapmıyorsun.*

Her neyse, bu tartışmalı bir . Bir arabayı iade edemezsin.

Öngörülebilir bir gelecekte çalışmayacağım için Adam ikimiz için ortak bir banka hesabı açtı. Kredi kartlarımı iptal ettim ve onunla ortak bir kredi kartı aldım. Üniversiteden beri o kadar bağımsızdım ki, finansal destek için başka birine bel bağlamak garip geliyor, ama Adam bana "bakmak" konusunda çok ısrarcıydı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, liseden beri çalışıyorum - bir süre ara vermek güzel olacak.

Adam ayrıca bir bahçıvan tuttu, çünkü ön çimenler utanç verici bir felaket ve benim de pek yeşil bir parmağım yok. İlk başta birini işe alma sorumluluğunu üstlendiği için mutluydum ama kimi işe aldığını gördüğümde o kadar da mutlu olmadım. Yeni bahçıvanımız, Doğu Avrupa ülkelerinden birinden gelen Irina adında nefes kesici güzellikte genç bir kadın. Uzun, beyaz-sarı saçları ve zürafa gibi bacakları var. Zar zor İngilizce konuşuyor,

Ama yine de Adam'ın tüm şakalarını gerçekte olduklarından çok daha komik bulmayı başarıyor.

Ayrıca fazladan mobilya almak zorunda kaldım çünkü eski dairemizden kalan parçalar bu geniş alanda gülünç derecede seyrek görünüyordu. Adam aldığım her şeyi onaylamak zorundaydı, ki bu elbette makuldü, ama çok seçicidir. Bir kanepe almak istedim ve kabul etmeden önce ona -şaka internette yüzden fazla kanepe fotoğrafı göstermek zorunda kaldım. Sonra kanepe birkaç gün önce geldi ve üzerine oturur oturmaz nefret etti ve beni "yanlış olanı" almakla suçladı. Çok fazla olduğu için bunun mümkün olduğunu düşündüm. Her neyse, bu sabah şirketin bu kanepeyi geri alıp başka bir tane getirmesini bekliyordum. O sırada Peter geldi.

Peter, Adam'ın menajeri. Ellili yaşlarında ve yeterince iyi bir adam, yani bana asılmaya çalışmıyor. Takım elbisesi ve kravatıyla geldi, yaşadığı yerden buraya kadar gelmek zorunda kaldığı için biraz sinirli görünüyordu ve Adam'ın dışarı çıktığını söylediğimde daha da sinirlendi.

"Burada beklemek ister misin?" Ona sordum.

Homurdandı. "Sanırım öyle. Başka nereye gidebilirim ki?"

Misafirimiz için bir tabak yemek hazırlamak üzere mutfağa gittim. Geçen hafta süpermarkete gitmiştim ve şehirde gittiğim daha küçük alışveriş merkezlerine kıyasla burayı şaşırtıcı derecede büyük bulmuştum. Çoğu zaman yiyeceklerimin yüzde doksanı için sokağın aşağısındaki bakkala giderdim. Ancak yaşadığımız yerde uygun olan hiçbir şey yoktu.

Mascarpone peyniri ve ahududu reçeli ile bir tabak kraker yaptım, ama onları sehpaya koyduğumda Peter telefonundan başını kaldırıp bakmadı bile.

"Hey," dedim ona.

Hâlâ başını kaldırmadı. "Evet?"

"Size Adam'ın ailesi hakkında bir şey sorabilir miyim?"

Buraya taşındığımızdan ve bebek için daha agresif bir şekilde denemeye başladığımızdan beri (bir yumurtlama kiti bile aldım), kayınvalidem hakkında daha fazla düşünüyorum. Adam'ın ailesine kızgın olduğunu biliyorum ama artık baltaları gömme zamanı geldi. Belki onlara ulaşabilirsem, onlar da aynı şekilde hissederler. Yani, torun fikri kimi cezbetmez ki?

Peter gözlerini telefonundan kaldırdı. "Ne olmuş onlara?"

"Nerede yaşadıklarını biliyor musun?"

Kaşları birbirine çarptı. "Ben... ne?"

"Ya da bir telefon numarası," dedim hemen. "Herhangi bilgi..."

"Victoria..."

"Adam'ın onlara kızgın olduğunu biliyorum ama eğer onlarla konuşabilirsem-"

"Victoria." Peter'ın sesi bu kez daha sertti. "Adam'ın ailesi öldü."

Bir sonraki argümanım dilimin ucunda dondu kaldı. Adamın ailesi... *ne*? "Öldüler mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu bilmiyor musun?"

"Hayır, ben..." Başım dönüyordu. "Emin misin?"

Karanlık bir şekilde güldü. "Onların cenazesindeydim. Yani evet, oldukça eminim." Cenazeleri mi? Ortak bir cenaze töreni miydi? Bu birlikte öldükleri anlamına mı geliyordu? İsteğim dışında, aklım Adam'ın ilk romanına gitti, *All in the Aile*. Korkunç ailesine karşı kin besleyen kahraman. Onların "kazara" ölümlerini planlıyor. Bundan paçayı sıyırmak.

"Nasıl öldüler?" Mırıldandım.

"Araba kazası. Sadece o şeylerden biri."

En azından Adam'ın kitabındaki aile gibi karbonmonoksit zehirlenmesinden ölmediler. Dudağımı çiğnedim. "Peki ya kardeşi?"

Peter kanepeye yaslandı ve derin bir iç çekti. "Adam gerçekten de bunların hiçbirini sana anlatmadı mı?"

"Peter, lütfen..."

Tekrar iç çekti. "Onlar öldükten birkaç ay sonra kendini öldürdü. Boğazına bir silah gömdü."

Birdenbire kusacakmışım gibi hissettim. Ve bir saniye sonra, mutfak lavabosuna koşuyor ve gerçekten kusuyordum. Tabii ki Adam tam o anda eve girdi ve kapıdan girerken kendi kendine ıslık çalmaya başladı.

Mutfaktan Adam ve Peter'ın usulca konuştuklarını duyabiliyordum. Peter'ın ne söylediğini hayal bile edemiyordum. Mutfakta yere çömelip şakaklarımı tuttum. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Evden çıkmak istiyordum ama şu anda araba kullanabilecek gibi hissetmiyordum ve yürüyebileceğim bir yer de yoktu. Issız bir yerde yaşamanın sorunu da bu.

Yaklaşık beş dakika sonra Adam mutfağa girdiğinde beni yerde buldu. Gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun orada?"

"Ben... Ben kendimi hissetmiyorum."

Dudaklarına bir gülümseme değdi. "Hamile misin?"

Haklısın. Çünkü günün ortasında rastgele kusuyordum. Bu hiç aklıma gelmemişti ama şimdi aklıma gelince, bu fikrin beni ne kadar paniğe sürüklediğine şaşırdım. İlk düşüncem şuydu: *Lütfen Tanrım, hamile kalmama izin verme. Lütfen...*

Elimin tersiyle dudaklarımı sildim ve ayağa kalkmaya çalıştım. "Hiç sanmıyorum."

"Hey, o kanepe neden hâlâ orada? O lanet olası şeyden kurtulmaktan sen sorumlu değil miydin?"

İçindeki kavgayı görebiliyordum ve ürperdim. Ama bana saldırmaya başlamadan önce sözünü kestim: "Adam, annenle baban öldü mü?"

Ağzını açtı, muhtemelen yalan söyleyip söylememeye karar veriyordu. Kocam hakkında fark etmeye başladığım bir şey var ki o da oldukça iyi bir yalancı olduğu. Onu orada burada yalan söylerken yakalıyorum ve ne zaman yalan söylediğini anlayamamak beni rahatsız ediyor. Bunu anlamamın tek yolu yalan söylediğinin çok bariz olması ve o zaman bile nadiren itiraf ediyor.

"Evet," dedi sonunda. "."

"Aman Tanrım!" Sesim muhtemelen Peter'ın duyabileceği kadar yüksekti ama umurumda değildi. "Neden bana söylemedin?"

En azından utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Özür dilerim, Vicky. Sana söylemeliydim."

"Haklısın, yapmalıydın."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve mutfak tezgahına yaslandı. "Ben sadece... Sana söylediğim gibi onlarla bir anlaşmazlık yaşadım. İşleri yoluna koymaya fırsat bulamadan o kazayı geçirdiler. Yıkıcı bir şeydi. Ben... ben bununla başa çıkamadım, bu yüzden onlar hala yanımdaymış gibi davrandım." Gözlerini indirdi. "Sana gerçeği söyleyecektim ama yalan söylediğim için utandım. Farkı anlayacağını hiç düşünmemiştim."

Ve bu bazen evliliğimizin özü gibi görünüyor. Bana yalan çünkü farkı anlamayacağımı düşünüyor.

"Adam," dedim sessizce, "eğer ikimizin arasında bu iş yürüyecekse, şu andan itibaren bana karşı dürüst olmalısın. Ciddiyim. Biz *evliyiz*."

Yavaşça başını salladı. "Doğru. Elbette." Bana doğru bir adım attı. "Çok özür dilerim, Vicky. Sana asla yalan söylememeliydim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Kollarını bana dolamasına izin verdim ve yavaş yavaş onun kucağında rahatladım. Bana yalan söylediği için hâlâ öfkeliydim ama ona bir şans verdim. de olsa, ailesinin işleri yoluna koyamadan ölmesi inanılmaz derecede travmatik olmalı. Benim ailem öldü ama en azından onları ne kadar sevdiğimi biliyorlardı.

Adam saçımı çektiğinde yüzümden bir tutam saçı çekti. Artık saçlarımı hep açık bırakıyorum çünkü o böyle seviyor. Eğer toplarsam, şikayet ediyor.

"Hey, Vicky," dedi. "Bir şey daha var."

Başımı salladım. "Evet?"

"Sakın bir daha arkamdan Peter'la benim hakkımda konuşayım deme." Çenesi seğirdi. "Tamam mı?"

"Uh..." Herhangi bir mizah izi bulabilmek umuduyla yüzüne baktım. "Tamam. Üzgünüm."

Mutfaktaki raflardan birinden bir şişe şarap alırken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sonra oturma odasına geri döndü. Ben mutfakta kaldım ve teslimatçıların gelip kanepeyi almasını bekledim.

Öğleden sonra hamilelik testi yaptım. Negatif çıktı.

Rahatlayarak ağladım.

18 Kasım 2017

Bu sabah aklıma bir spor salonuna yazılmam gerektiği geldi.

Gençken bir spor salonuna yazılacak param hiç olmadı; evimin yanındaki parkta koşmak için spor ayakkabı alacak param bile yoktu. Sonra çalışıp daha fazla param olduğunda, zamanım olmadı. Şimdi sahip olduğum tek şey zaman ve para. İki ay oldu ve hala burada bir iş bulamadım (dürüst olmak gerekirse, o kadar da çok aramadım). Adam ayrıca haftada iki kez gelen bir hizmetçi tuttu, böylece fazla temizlik yapmama gerek kalmadı. Havalar soğuduğundan beri Irina bahçe işleri yerine yemek yapmaya başladı. Görünüşe göre çok yetenekli.

Bugün benim günüm:

Dokuz ya da on gibi kalkıyorum. En az kırk dakika duş alırım. Kendime abartılı bir kahvaltı hazırlıyorum, ardından bir paket cips ya da aynı derecede besleyici bir şeyle televizyonun karşısına geçiyorum. Ve... öğle yemeğine kadar bu kadar. Bazı yarışma programlarına tehlikeli bir şekilde bağımlı olmaya başladım. *Family Feud* gibi. (Bu harika bir şov. Sanırım hızlı para kazanma konusunda çok iyi olurdum.)

Öğle yemeğimi bitirdikten sonra dışarı çıkıyorum. Biraz alışveriş yaparım. Tamam, *çok* alışveriş yaparım. Evimizi hızla ıvır zıvırla dolduruyorum. Gardırobum biraz kontrolden çıktı. Bir sürü ayakkabı.

Son zamanlarda tartıya çıkmaya bile korkuyorum. Ama bu sabah kotumu iliklemekte zorlandım. Dar kotlarımdan bahsetmiyorum. Evden çıkmadığım ve beni kimin gördüğünü umursamadığım günlerde giydiğim rahat kotumdan bahsediyorum. *O* kotları ilikleyemiyordum.

Bu yüzden iki seçeneğim vardı. Ya dışarı çıkıp bir beden büyük (ya da kabul edelim iki beden büyük) yeni kıyafetler alabilirdim. Ya da bir spor salonuna yazılabilir ve umarım giysilerime tekrar sığabilirdim.

Evden yaklaşık beş mil uzakta bir spor salonu buldum ve öğle yemeğinden hemen sonra oraya gittim. Önce öğle yemeği için McDonald's'ta durdum. Tekrar sağlıklı olmaya başlamadan önce yol için son bir Big Mac ve patates kızartması yiyebileceğimi düşündüm.

Spor salonu mükemmel görünüyordu. Küçüktü ama iyi miktarda egzersiz ekipmanına sahip görünüyordu. Parlak ve yeni görünüyordu ve egzersiz yapan insanlar mükemmel vücutlara sahip gibi görünmüyordu - fitness modeli gibi görünen birinin yanında koşmaktan daha kötü bir şey yoktur. Buraya oldukça iyi uyum sağladığımı hissettim. Bu yüzden ön bankoda çalışan Taylor adındaki neşeli sarışına yaklaştım ve ona üyelik istediğimi söyledim.

Sonraki on beş dakika boyunca, sadece bir yıllık üyeliği kabul etmekle kalmadım, aynı zamanda haftalık Zumba dersleri, yüzme ve kickboks için de kayıt yaptırdım. Ayrıca yavaş akış vinyasa denen bir şeye de kaydoldum, her ne ise artık. Eğer ilk çocuğumu isteselerdi, muhtemelen onu da verirdim.

Taylor neşeyle, "Şimdi sizin için bir kredi kartı almamız gerekiyor," dedi.

Cüzdanımı çıkarmak için çantama uzandım. Genelde kredi kartımı sakladığım yuvaya baktım ama yoktu. Panik içimi sıktı

göğüs. "Aman Tanrım," dedim. "Kredi kartım nerede?"

Taylor'ın hafif kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Çalındı mı?" "Sanırım öyle." Cüzdanımın içine baktım ve paranın hâlâ yerinde olduğunu gördüm.

Orada. "Kahretsin, kredi kartı şirketini aramam gerekecek." Ona baktım. "Kredi kartı olmadan kaydolabilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Korkarım ki hayır. Dosyada bir kart bulundurmamız gerekiyor. Ama evraklarınızı saklayabilirim ve yeni bir tane aldığınızda geri gelebilirsiniz."

Yaşadığım sıkıntıdan rahatsızdım ama Adam'a kayıp karttan bahsetme konusunda daha da endişeliydim. Ve ona söylemek zorundaydım. Bu bizim ortak kredi kartımızdı, dolayısıyla yeni bir kart almam gerekirse, onun da yeni bir kart alması gerekecekti. Ona kartın söylediğimde çok öfkelenecekti. O konuşmayı beklerken içim cız etti.

Belki onu bulabilirim. O zaman ona kayıp olduğunu söylemek zorunda kalmazdım.

Nasıl kaybolmuş olabileceğini düşünmek için beynimi zorladım. Birinin beni yankesip kredi kartımı alması ama cüzdanımın geri kalanını tüm paramla birlikte bırakması pek mümkün görünmüyordu. Kartı en son iki gün önce alışveriş merkezinde kullanmıştım. Bir mağazada bırakmış olabilir miydim?

Sonraki iki saatimi son birkaç gündür attığım adımları takip ederek, nerede bırakmış olabileceğimi düşünmeye çalışarak geçirdim. Sonra kredi kartımı orada bırakıp bırakmadığımı öğrenmek için umutsuzca alışveriş yaptığım her mağazayı aramaya başladım. Hiç şansım yoktu.

Bu yüzden eve dönmeye hevesli olmadan bir süre arabayla dolaştım. Kredi kartımı iptal ettirmem ve kartta izinsiz alışveriş olup olmadığını öğrenmem gerekecekti. Başka seçeneğim yoktu. Adam çok kızacaktı.

Nihayet eve döndüğümde Adam alt katta mutfaktaydı. Irina'yla birlikteydi ve onun aldığı bazı yiyeceklerin paketlerini açmasına yardım ediyordu. İçeri girdiğimi duymamış olmalıydılar ve bir an kocamı Doğu Avrupalı muhteşem aşçımızla/bahçıvanımızla izledim. Adam ona çok yakın duruyordu ve bir şey söylediğinde kadın onun kolunu tutup güldü.

Sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve kız daha çok güldü.

İşte o zaman boğazımı temizledim.

"Bayan Victoria!" Irina haykırdı. Kadın beni gördüğüne sevinmiş gibi görünüyordu. "Evdesiniz! Lütfen, yeni yiyecekleri görmek ister misiniz? Bu akşam için yemek planlıyorum."

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim." Derin bir nefes aldım. "Adam, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Ona kredi kartından bahsetmekten korkuyordum ama fazla seçeneğim yoktu. Biri kartımı çaldıysa, bunu bildirmeli ve en kısa sürede iptal etmeliydim. Beklersem daha çok kızacaktı. Yani gerçekten, bu noktada kazanmanın bir yolu yoktu.

Yukarı yatak odasına çıktık ve olan biten her şeyi gözyaşları içinde anlattım. İlk başta kendimi ağlatmaya çalışıyordum çünkü daha anlayışlı olabileceğini düşünmüştüm ama sonra gözyaşlarımın gerçek olduğunu fark ettim. Ona kartı bulmak için yaptığım umutsuz girişimlerin hikayesini anlattım. Kredi kartı şirketini arayıp yeni bir kart alacağıma ve bunu düzeltmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağıma yemin ettim.

Yüzüne baktım, kendimi öfke nöbeti geçirmeye hazırlıyordum. Ama beni şaşırtacak şekilde, hiç de üzgün görünmüyordu.

"Kredi kartınız çalınmadı," dedi. "Cüzdanınızdan aldım." Ağzım açık kaldı. Almış mıydı? Bunu neden yapsın ki? "Sen mi aldın?"

Başını salladı. "Son birkaç aydır ne kadar para harcadığının farkında olduğunu sanmıyorum Victoria. Artık evin geçimini sağlayan tek kişi benim ve açıkçası benim paramla bu kadar rahat davranman çok rahatsız edici. Bu konuyu birkaç kişiyle görüştüm ve sanırım en iyisi sana fazla harcama yapmaman için nakit harçlık vermek olacak."

Duyduklarıma inanamadım. Nakit *harçlık* mı? Beni çocuk mu sanıyordu? "Kredi kartım olmadan çalışamıyorum, Adam. İnternetten nasıl alışveriş yapacağım?"

"İnternetten bir şeyler satın alabilirsiniz," dedi. "Sadece bana linki gönderin, eğer satın almanın uygun olduğunu düşünürsem sizin için satın alırım. Belki satın alımlarınızı onaylamak için bir yol ayarlayabilirim."

Neredeyse tansiyonumun yükseldiğini hissediyordum. Doğru, Adam'ın evliliğimize başlarken benden çok daha fazla parası vardı. Ama benim de param vardı. Aptal bir lamba almadan önce hiç izin almak zorunda kalmamıştım. Şimdi paramı ortak bir banka hesabına yatırdığım için pişmanlık duyuyordum. Ayrı bir hesap açmak istemiştim ama o bunun adil olmayacağı konusunda ısrar etmişti. Sonuçta o benim paramı alamazken ben neden onun parasına erişecektim ki?

"Çok cömert bir ödenek olacak," dedi. "Haftada iki yüz dolar. Ve tabii ki buna internet üzerinden yapılan alışverişler dahil değil."

"Haftada iki yüz dolarla !"

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın? Irina tüm yiyecekleri alıyor. İpoteği ve temizlik faturalarını ben ödüyorum. Haftada iki yüz dolardan fazla tutacak ne gibi harcamalarınız var? Benzin? Giysi? *McDonald's*?"

Yüzüm yandı. Ucuz atış. "Irina'ya haftada iki yüz dolardan fazla ödüyorsun."

Gözlerini kısmıştı. "Doğru. Ama o gerçekten *çalışıyor*. Sen ise kıçının üstüne oturup benim paramı harcamaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Yanaklarım yandı. Evde kalmam onun fikriydi ve şimdi bunu yüzüme vuruyordu. Ama bunu ona söylesem de anlamayacaktı.

"Ya bir hafta daha büyük bir masrafım olursa?"

Omuz silkti. "O zaman paranı biriktirmelisin. Ya da sorumsuzca davranıp para biriktirmediysen, benden borç isteyebilirsin. Bunun para yönetimini öğrenmene yardımcı olacağını düşünüyorum."

Derin bir nefes aldım. Bu durumdan nefret ediyordum ama öte yandan belki de tamamen mantıksız değildi. Son zamanlarda, kısmen can sıkıntısından, pek çok şey satın alıyordum. "Haftada iki yüz elli dolara ne dersin?"

Hoşgörüyle gülümsedi. "Şuna ne dersin? Hamile kaldığında, haftada iki yüz elli dolara çıkacağız."

Doğru ya. Hala hamile kalmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar şansımız yaver gitmedi. Her ay yumurtlama testi kullanıyorum ve her zaman tam yapmamız gereken zamanda seks yapıyoruz ve sonrasında dizlerim yukarıda bir saat yatakta kalıyorum. Doğum öncesi vitaminler alıyorum, alkol ve kafeini bıraktım. Ne yazık ki birkaç gün önce regl oldum, yani dar kot pantolonum bebek şişliğinden değil

-Sadece şişman.

Adam'a hamilelik testi her negatif çıktığında bir rahatlama hissettiğimi itiraf etmedim. Bunu tam olarak anlayamıyorum, çünkü bir bebek istiyorum. Gerçekten istiyorum.

"Peki," dedim. Tartışmak istemiyordum. Adam'la tartışmalarımız asla kısa sürmezdi. Eğer kavga etmeye başlarsak, günlerce sürerdi. "Her neyse, bugün bir spor salonuna yazılmaya çalıştım. Bunun için kredi kartını kullanabilir miyim?"

"Spor salonu mu?" Yüzü karardı ve içimde bir tartışmadan kaçamayacağıma dair bir his belirdi. "bir spor salonuna katılmak istiyorsun?"

bu kadar kızgın olduğunu bir türlü anlayamadım.
Bir spor salonuna yazılmanın nesi yanlıştı?

"Tekrar forma girmeye çalışmak istiyorum," dedim. "Biraz kilo aldım."

Gözleri karnıma doğru kaydı. "Evet, fark ettim." Harika.

Irina'nın mükemmel, ince gözümün önüne getirmekten kendimi alamadım.

"Ama neden bir spor salonuna katılmanız gerekiyor?" dedi. "İnsanların bir spor salonuna katılmasının tek nedeni diğer bekar insanlarla flört etmektir. Sizin istediğiniz de bu mu? Bir spor salonuna erkeklerle tanışmak için mi katılıyorsun?"

"Hayır!"

"Bana yalan söyleme Victoria," diye tükürdü. "Neden burada çalışmak için bütün kadınları işe almak zorunda olduğumu sanıyorsun? Bir mil yarıçapına yaklaşan her erkekle flört ediyorsun."

"Tanrım, Irina'yı flört edebileceğin biri olsun diye işe aldığını sanıyordum."

Bunu söylememeliydim. Şimdiye kadar Adam'ı neyin sinirlendirdiğini çok iyi biliyordum. Ve bunun büyük bir kavganın başlangıcı olacağını biliyordum. Ama kendime engel olamadım. Evimizde çalışması için böyle güzel bir kadını işe alıp sonra da *beni* flört etmekle suçlamaya nasıl cüret eder?

"Irina ile flört etmiyorum," dedi. "Nasıl böyle düşünebildiğini anlamıyorum. Senden daha güzel olan her kadını deli gibi kıskanıyorsun."

"Ben..." Irina'yı kıskanmadığımı söylemeye başladım ama bu doğru olmazdı. Onu kıskanıyordum. Tabii ki kıskanıyordum. Kim kıskanmaz ki? "Dinle, neden ona benzeyen birini işe almak zorunda kaldığını anlamıyorum."

"Ben onun görünüşünü fark etmiyorum bile. Bunu takıntı haline getiren sensin."

"Takıntılı mı?" Sesimin çok yükseldiğini fark ettim ve Irina muhtemelen alt kattan duyabiliyordu. "Takıntılı değilim! Ama mutfakta onun kulağına tatlı sözler fısıldadığını görebiliyorum."

"Tatlı sözler mi?" Kaşları havaya kalktı. "Biz de tam akşam yemeği planlarından bahsediyorduk. Tanrım, sen gerçekten aklını kaçırmışsın, biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "İşte bu yüzden spor salonunda sana güvenemiyorum. İyi ki kredi kartını ben almışım. Git koşu ayakkabısı al ve koşuya çık."

Sesi, önümüzdeki birkaç gün boyunca benimle konuşmayacağını

garanti eden o soğuk tonu benimsemişti. Bu noktada, benimle konuşup konuşmayacağından bile emin değildim.

önemsendi.

Peki, tamam. Umurumda. Seninle aktif olarak konuşmayan biriyle aynı evi paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Çok düşmanca davranabilir.

Dudağımı ısırdım. "Haftalık iki yüz dolarımı alabilir miyim?"

"Evet, doğru." Homurdandı. "Pazar günü vereceğim. Her pazar paranı alacaksın. O yüzden bir kez olsun sabırlı ol."

Şu anda cüzdanımda Pazar gününe kadar idare etmem gereken elli üç dolar var. (Parayı bana Pazar sabahı mı yoksa Pazar akşamı mı vereceğinden emin değilim). Bu noktada ne yapacağımı bilmiyorum. İş aramaya çalışmalı mıyım emin değilim, yerleştiğimde hamile kalabileceğimi ve yakında ayrılmam gerekebileceğini biliyorum. Can sıkıntısından çıldırmak üzereyim, ama bir bebeğim olduğunda, zamanımın çoğunu bu meşgul edecek.

Sanırım gidip şu koşu ayakkabılarını alacağım. Pazar günü biraz param olunca alırım.

2 Aralık 2017

Az önce Adam'la büyük bir kavga ettim.

Bugün yayıncısıyla bir toplantısı vardı ve temizlikçimiz Maggie Salı günleri gelmiyor. O yüzden gömleklerinden birini ütüleyip ütüleyemeyeceğimi sordu.

Yapılması yeterince kolay bir şey gibi görünüyordu. Ütü masasının bulunduğu dolaptan ütüyü aldım ve elimden geldiğince gömleğini ütüledim. Çamaşır yıkama konusunda tam olarak profesyonel sayılmam ama yeterli bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Ama sonra duştan çıktığında ona yeni ütülenmiş gömleği gösterdiğimde çılgına döndü. Görünüşe göre yanlış ütülemişim. Bana kırışıklıkla ilgili bir şeyler gösterip durdu ve gömleği sonsuza dek nasıl mahvettiğimi anlattı. Sonunda gömleği çöpe attı ki bu bana hiç mantıklı gelmedi. Maggie gömleği daha sonra ütüleyebilir ve yanlış yaptığım şeyi düzeltebilirdi.

"Her şeyde kötü müsün?" diye sordu. "Çünkü kanepede oturmak, televizyon izlemek ve yemek yemek dışında neyi doğru yapabildiğini gerçekten anlayamıyorum. Ve tabii ki paramı harcamak."

"O zaman belki de işe geri dönmeliyim." Bunu bir tehdit gibi söyledim, sanki sürüş mesafesindeki her yere özgeçmişimin bir sürü kopyasını zaten göndermemiştim. İşe dönmek zorunda kalacağımı

düşünmeye başlamıştım.

arama alanımı genişlettim. İşe gitmek için bir buçuk saat araba kullanmak zorunda kalmak istemiyordum ama belki de buna değerdi. Burada kalmaktan daha iyi olurdu. Ve tekrar para kazanabilirdim.

"Bunda da berbattın." Sol elini kaldırdı. "Senin yüzünden elimde oluşan yara izine bak."

"Elinde bir yara izi var çünkü kendini bıçakla kesmişsin."

"İstifa etmeseydin muhtemelen seni kovacaklardı," diye devam etti sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "Sana bakmam için bana sahip olduğun için çok şanslısın." Benimle alay etti. "Tek aradığın buydu, değil mi? Bir daha parmağını bile kıpırdatmana gerek kalmayacak şekilde seninle ilgilenecek bir adam."

"Bu doğru değil."

"Tabii ki doğru!" diye tersledi. "Tüm evliliğimiz senin bir aldatmacandan ibaret."

Ve bu sözlerle birlikte komodinin üzerinde duran, evlendikten birkaç dakika sonra çekilmiş olan fotoğrafımızı aldı. Yere fırlattı ve çerçevenin içindeki cam milyonlarca parçaya ayrıldı. Geri çekildim çünkü çoraplarım vardı ve ayağıma cam batmasını istemiyordum.

"Temizle şunu." Bana pis bir bakış attı. "Ne giyeceğime vermeliyim."

Ona bir şey fırlatmak istedim. Ütü hala ütü masasının üzerindeydi ve kapatmış olmama rağmen metal hala çok sıcaktı. Bir an için ütüyü elime alıp yüzüne doğru fırlatma dürtüsüne kapıldım. Bu ona bir ders olurdu.

Ama ona ütüyle saldırmak yerine, kırık camları temizlemek için aşağıya inip bir süpürge ve toz bezi aldım.

Camları temizlediğimde Adam gitmişti. Giderken veda bile etmedi, gittiğini sadece ön kapı arkasından çarptığı için anladım. O sesi duyar duymaz yatağımıza yığıldım. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve gözyaşlarım akmaya başladı. Adam'ı hâlâ seviyorum ama bazen ondan nefret ettiğimi düşünüyorum. Bazen onu ellerimle öldürebilirmişim gibi hissediyorum.

Eşofmanımın cebindeki telefonum çaldığında yaklaşık beş dakikadır hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Çıkardım ve Mack'ten gelen bir mesaj gördüm.

Nasıl gidiyor?

Çok basit, masum bir mesajdı ama beni daha çok ağlattı. Mack beni düşünüyordu. Benim için endişeleniyordu.

Telefonu açtım, ne yazacağımdan emin değildim. Ona her şeyi anlatabilirdim. Ama bunun ne yararı olurdu ki? Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Şansım yaver giderse, Adam muhtemelen tüm konuşmamızı öğrenecekti.

Ben iyiyim, sonunda yazdım.

Hemen cevap yazdı. *Sadece iyi mi?*

Daha fazla konuşmaya dayanamadım ve sadece şunu yazdım: *?*

İYIYIM. Sonra da: *Seni özledim.*

Bir nefes çektim. *Evli olduğumu biliyorsun, değil mi? Seni platonik olarak özlüyorum.*

Her şeye rağmen ekrana bakıp gülümsedim. Mack ve ben sonraki yarım saat boyunca ileri geri mesajlaştık ve sonunda gözyaşlarım kurudu. Bir arkadaşla konuşmak güzeldi. Burada hâlâ hiç arkadaş edinemedim. Adam'a ne zaman bir şeylere katılmaktan bahsetsem, katılmamı istemiyor. Kütüphanede bir kitap kulübü vardı ve ona bunu sorduğumda çok kızdı. Katılacak herkesin listesini istedi. Ona böyle bir liste veremeyeceğimi söylediğimde, bana gidemeyeceğimi söyledi. Hala o kitap kulübünü benim çılgınca davranışlarıma örnek olarak gösteriyor, sanki ondan bir seks partisine gitmesini istemişim gibi.

Kitap kulübü bu hafta toplanıyor ve ben kitabı çoktan okudum. Belki giderim. Adam zaten bana kızgın, bu yüzden işleri daha da kötüleştiremez. Burada kendimi çok yalnız hissediyorum.

Hayır, yapmasam daha iyi.

OceanofPDF.com

Bölüm 37

Victoria'nın Honda Civic'ini bir mil ötedeki minimart'a götürdüm çünkü Şükran Günü'nde açık olan tek yer orasıydı ve Adam yeterince tereyağımız olmadığını fark etti. (Geçen hafta dört paket tereyağı aldığımı düşünürsek bu açıklama beni korkuttu). Dün hindiyi ve diğer yiyecekleri aldı, böylece buzdolabımız doldu. Bu sabah erkenden kalktı ve hindiyi baharatladı ve yeni doğmuş bir bebek gibi başında bekledi

Bu sabah hindinin her tarafına yağ, tereyağı, adaçayı ve biberiye sürerken ve kendi kendine şarkı söylerken çok sevimli görünüyordu. Bir an onu izledim, Victoria'nın günlüğünde okuduklarımı hatırlayana kadar içimde bir sevgi patlaması hissettim. Bunların hepsi bir rol; gerçek Adam öfkeli, şiddet yanlısı ve kıskanç bir adam.

Sonra da veda bile etmeden evden çıktım.

Tereyağıyla döndüğümde hindiyi fırına vermek üzereydi. Doğruldu ve bana sarılıp öpücük verdi, ben de bunu oldukça sert bir şekilde kabul ettim. Ama hindi için o kadar heyecanlıydı ki fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Türkiye gitmeye hazır," diyor.

"Harika." Gülümseyen yüzüne bakıyorum. "Hey, bu... ailenizin burada olamaması çok kötü."

Yüz ifadesini dikkatle izliyorum. "Evet, şey," diyor. "Amcamın evine gitmeyi severler. Eğlendirmeyi seven, dışa dönük insanlardan biridir ve büyük bir sofra hazırlar. Böylece annem yemek yapmak zorunda kalmıyor."

Yalan mı söylüyor? Onu sarsmak ve ailesinin ölüp ölmediğini sormak istiyorum. Ama gerçekten Şükran Günü planları hakkında bir hikaye uydurur mu? Çünkü eğer uydurduysa, ciddi sorunları var demektir.

Peki ya büyük fırtınanın olduğu geceki telefon konuşması? Eğer annesiyle konuşmuyorsa, kiminle konuşuyordu?

Adam'ın *All in the Family* kitabını bulmaya çalıştım. Victoria'nın anlattığı kadar kötü olup olmadığını merak ediyorum. Ama evde hiç kopya bulamadım. Süpermarkete bile baktım ama orada da bulamadım. Telefonumdan okumayı düşündüm ama sonunda vazgeçtim.

Bu ilişkiyi bitirmek zorundayım. Ya da aramızdaki bu şey her neyse. Bunu Victoria'ya daha fazla yapamam. Ve bunu kendime de yapamam. Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum. Söyleyebileceğim tek olumlu şey, Victoria'ya fiziksel şiddet uygulamış gibi görünmemesi.

Ama onunla ilişkimi bitirirsem beni kovar mı? Onu tamamen suçlayamam. O zaman Victoria bensiz ne yapacak? Onun sürekli kendisiyle ilgilenmesindense benim yanında olmamı tercih edeceğine eminim.

Adam kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Saçlarımın arasına fısıldıyor, "Bu yıl ne için minnettarım biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Senin için minnettarım." Beni daha sıkı sıkıyor. "Sen buraya gelmeden önce ne kadar mutsuz olduğumu sana gerçekten anlatabildim mi bilmiyorum. Hayatım bomboştu. Yani, yazılarım vardı ama ona bile odaklanamıyordum."

"Victoria'nın kazasından beri mi?"

Uzun bir iç çekti ve benden uzaklaştı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Eğer bana ailesinin öldüğünü söylerse, bırakırım.

"Victoria ve ben birlikte mutlu değildik." Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Yani, başlarda öyleydik. İlk çıkmaya başladığımızda. Ama nişanlandıktan sonra bambaşka biri oldu. Evlendikten sonra daha da kötüleşti. Ama ben bir çıkış yolu göremedim..."

Uzaklara bakıyor. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Victoria ona ne kadar korkunç davrandığını ayrıntılarıyla anlattı. Bunun hiç değil miydi? Belki de bu yüzden ona farklı görünüyordu.

"Şey," diyorum, "işlerin ne kadar zor olduğunu göz önüne alırsak, ona bu şekilde bakman çok iyi."

Bir nefes verir. "Evet, de bu..." Tezgâhın üzerindeki hindi leğeniyle oynuyor. "Çok düşündüm. Victoria'nın yanında olmak istedim ama bu çok zor. Sanırım... Noel tatilinden sonra, bölgedeki bazı huzurevlerini aramaya başlayacağım. En iyisi bu."

Yüzümdeki kül rengi ifadeyi görmüş olmalı ki hemen ekledi: "Burada kalmaya devam edebilirsin tabii ki. Seni kovmuyorum. İstersen burada çalışmaya devam edebilirsin ya da başka bir iş bulabilirsin. Ama odan istediğin sürece senin. Ya da... benim odam."

"Ben... Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum, sanki kusacakmışım gibi.

Koluma dokunmak için uzandı ama ben onu geri çektim. Şu anda ona yakın olmak istemiyorum. "Victoria'ya kahvaltısını vereceğim," diye mırıldanıyorum.

Kaşları çatılır. "Güven bana Sylvia. Bu en iyisi olacak. İlgili herkes için."

Ama ona güvenmiyorum. Azıcık bile.

OceanofPDF.com

Bölüm 38

Victoria'nın Günlüğü

12 Aralık 2017

Bugün bütün gün heyecandan neredeyse zıplıyordum çünkü Carol ve erkek arkadaşı Jeff bu gece ziyarete geliyorlardı. Tatilden önce gelmek istediğini söyledi.

Şehirden insanları buraya getirmek kolay bir iş değil ama Jeff zaten Uber için şoförlük yapıyor, bu yüzden onun için o kadar da büyük bir mesele değil. Yani, kesinlikle uzak ama uzun süre araba kullanmaya alışkın. Bu arada, burada yaşadığımız üç ay boyunca şehre bir kez bile gitmedim. Bunu Adam'a bir kez önerdim ve o kadar sinirlendi ki bir daha bundan hiç bahsetmedim.

Özellikle bu gece için yeni bir elbise aldım. Aslında kısmen aldım çünkü eski elbiselerimin çoğu artık çok dar. Nihayet geçen hafta tartıya çıktım ve buraya taşındığımızdan beri 15 kilo aldığımı fark ettim. Keşke bir spor salonuna yazılabilseydim, özellikle de havalar koşmak için çok soğukken. Ama bu mümkün olmadığına göre, Adam'dan bir çeşit egzersiz aleti istemeyi planlıyorum. Belki bir eliptik bisiklet. Harçlığımla almak için çok pahalı.

Her neyse, son iki haftadır paramı biriktirdim ve Michael Kors'un sağ kalçasından yırtmaçlı siyah elbisesini alabildim. Adam beni bunun içinde gördüğünde yüzü aydınlandı ve ben de verdiğim paraya değdiğine karar verdim. Bugünlerde kocamı mutlu etmek imkansız gibi görünüyor, bu yüzden bir elbise işimi görmeye yetiyorsa, her kuruşuna değer. Ayrıca Adam'ın bana ilk çıkmaya başladığımızda aldığı kar tanesi kolyeyi de taktım.

Ancak kolyeyi boynuma asarken içime ani bir hüzün çöktü - Adam'ın bana o kolyeyi verdiği geceden beri hayatım çok değişmişti. Bir kısmı iyi tabii ki. Artık evliydik. Birlikte yaşıyoruz. Bir bebek için uğraşıyoruz. Ama nedense o kolyeyi almadan önceki hayatıma dönüp baktığımda gözyaşlarına boğulmak istiyorum.

"Harika görünüyorsun," dedi boynumu öperken. "Çok şanslıyım."

Adam bu hafta muhteşem bir ruh hali içindeydi. Yeni kitabıyla ilgili işler çok iyi ilerliyor. Taslaklar çok yakında çıkacak ve benim görmem için sabırsızlanıyor. Gerçekten çok tatlı, cömert ve inanılmaz derecede sevecen. Carol'ın gelmesini hemen kabul etmekle kalmadı, ayrıntılı bir İtalyan yemeği pişirmeyi bile teklif etti. Onu acil servise götüren bıçak yaralanmasına rağmen, şehirde yaşadığımız zamanlarda bazen benim için yemek pişirirdi - bu konuda o kadar da kötü değildi. Ama gerçek şu ki, Irina'yı bu akşam için evden çıkardığım için mutluydum. Adam'ın bütün gece arkadaşlarımın önünde Irina ile flört ettiği düşüncesine katlanamıyordum.

Carol ve Jeff yol yorgunluğuyla ve soğuktan pembeleşmiş yanaklarıyla geldiler. Carol, şehirdeki en sevdiğim fırından aldığı elmalı streuseli göğsüne bastırıyordu. Onun tanıdık yüzünü görmek beni bir kez daha gözyaşlarına boğdu. Kollarımı Carol'a doladım ve ona uzun uzun sarıldım.

"Sizi çok özledim çocuklar," dedim ona.

Benden uzaklaştı ve beni tepeden tırnağa süzdü. Yüzü aydınlandı. "Peki ne zaman doğuracaksın?"

Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum. "Hamile değilim."

Carol bir mobilyanın altına girmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Aman Tanrım, çok üzgünüm Vicky! Lütfen kişisel olarak algılama. Bana denediğini söylemiştin ve ben de öyle sandım..."

"Kimse seni suçlayamaz," diye konuştu Adam. "Tek yaptığı oturup yemek yemek, sonuç bu."

"Harika görünüyorsun Vicky," dedi Carol çabucak. "Ben sadece... bana bir şekilde hamile olduğunu söylediğini sanmıştım. Hepsi bu."

Güzel kurtarış. Ama hepimiz gerçeği biliyorduk. Harika görünmüyorum. Berbat görünüyorum.

Ben Carol'a evi gezdirirken Adam ve Jeff televizyonda maç izlemeye gittiler. Birinci kattan başladık ve yukarı doğru ilerledik. Evin her yerine bakıp bakıp durdu; ne kadar kıskandığını bana yüzlerce kez anlatmış olmalı. Gerçi *o kadar da* kıskanç olduğunu sanmıyorum. Hiçbir Manhattanlı Long Island'ın en ucunda yaşamak istemez.

Tur nihayet ana yatak odasında sona erdi. Carol geniş süiti tararken başını salladı. "Burası rüya gibi bir ev," dedi. "Neden burada yaşamak istediğini anlayabiliyorum."

Tabii ki burada yaşamak istemedim. Adam bana söylemeden burayı satın almış. Ve ben burada olmak için şehirdeki tüm hayatımdan vazgeçmek zorunda kaldım. Keşke başka bir seçim yapsaydım demediğim bir gün bile olmadı.

"Çok şanslısın," diye iç geçirdi. "Bu inanılmaz ev. Bay Mükemmel'le evlisin. Ve bahse girerim gerçekten hamilesin! Sende öyle bir ışıltı var ki."

"Evet. Hastanede herkes nasıl?" Kendimden ve hayatımın ne kadar harika olduğunu düşündüğünden bahsetmekten b. "Dedikodu var mı?" Bu Carol'ı harekete geçirdi. Bana hemşirelerden birinin malzeme odasında evli bir doktorla öpüşürken yakalandığını anlattı. Hemşirelerden biri de hamileymiş. Konuşmaya ediyordu ama o konuştukça gerçekten ettiğim tek bir kişi olduğunu fark ettim. Ve ben ondan hiç bahsetmediği için sinirleniyordu.

"Mack nasıl?" Konuşmaya ara verdiğimizde nihayet sordum. Daha az umurumdaymış gibi görünmeye çalıştım.

Omuz silkti. "İyi. Aynı." "Oh.

Bu iyi."

Düşünceli bir şekilde durakladı. "Bana seni

soruyor." Kalbim göğsümde zıpladı. "Soruyor

mu?"

"Evet. Haftada bir falan. Bu konuda rahat davranmaya çalışıyor." Gözlerini bana dikti. "Hey. İkinizin arasında bir şey oldu mu hiç?"

"Hayır!" Mack'le aramda bir şeylerin döndüğüne dair herhangi bir kokunun yayılmasını istemiyordum. Bildiğim kadarıyla Adam kapıda beni dinliyordu. "Biz sadece çok iyi arkadaştık. Hepsi bu. Yıllardır ondan haber almadım. Sadece merak ettim, hepsi bu."

Bana sırıttı. "Yine de oldukça sevimli, değil mi?"

"Eğer o tiplerden hoşlanıyorsan..." Saatime baktım. "Hadi gidip yiyecekleri kontrol edelim."

Birinci katta Adam ve Jeff bira içiyor ve kendilerini tamamen futbol maçına kaptırmışlardı. Şakalaşıyorlardı ve Adam herkesin onu sevmesine ve garsonların ona telefon numaralarını vermesine neden olan her zamanki çekici halini takınıyordu. Bay Mükemmel, işte benim kocam.

Ben mutfaktaki yiyecekleri kontrol etmeye giderken Carol kanepeye oturdu. Adam oyuna daldığında bunu unutmuş gibi görünüyordu. Pişirmekte olduğu domates sosu

aşırı azaltılmıştı -neredeyse yanmıştı- ve henüz makarnaya başlamamıştı bile. Oturma odasına gidip sosunun mahvolmak üzere olduğunu söylemem gerektiğini biliyordum ama bunu söylersem bana kızacağını da biliyordum. Carol ve Jeff'in önünde kavga etmek istemedim.

Sonunda yapılacak en iyi şeyin en azından makarnayı başlatmak olacağına karar verdim. Böylece yardım etmiş olacaktım; ayrıca Carol ve Jeff'in şehre dönmek için önlerinde uzun bir yol olduğu için çok geç saatte yemek yemek istemiyorduk. Suyu kaynattım ve spagettiyi içine attım. Tam zamanlayıcıyı ayarlamıştım ki Adam mutfağa girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Senin için makarna yapıyorum."

Yüzündeki tüm gülümseme izleri silinmişti. "Peki sana bunu yapman için kim izin verdi?"

"Önemli bir değil. Sadece makarna."

"Doğru. Ama yemeği *ben* pişiriyorum." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Restorandayken mutfağa girip ocağı karıştırmaya mı başlıyorsun?"

Ellerimi birbirine kenetledim. Kavgadan kaçınma çabalarımın başarılı olmadığı açıktı. "Hayır..."

"Önce beni sinir bozucu arkadaşlarınla eğlendiriyorsun... sonra da görünüşünle beni utandırıyorsun..." Suçlarımı parmaklarıyla işaretledi. "Sonra da bütün akşam pişirdiğim yemeği mahvetmeye çalışıyorsun..." Başını iki yana salladı. "Sana neden katlandığımı bile bilmiyorum. İyi bir adam olduğum için şanslısın."

"Bak." Dudağımı ısırdım. "Tek yaptığım biraz makarna haşlamaktı. Sana yardımcı olur diye düşündüm."

"Anlıyorum. Yani senin yardımın olmadan yemeği halledemeyeceğimi mi düşündün?" Homurdandı. "Eğer böyle hissediyorsan, şuna ne dersin? Neden tüm yemeği tek başına pişirip bitirmiyorsun?"

Sonra kurutma askısının üzerindeki seramik tabaklardan birini alıp duvara fırlattı ve milyonlarca parçaya ayrıldı.

Döndü ve mutfaktan çıktı, bu sırada spagetti kutusunu devirdi. Kutunun yarısı hâlâ doluydu, bu yüzden spagetti muhteşem bir karmaşa içinde yere döküldü. Adam ya fark etmedi ya da umursamadı. Her halükarda durmadı. Makarnayı almak için eğildim, ön kapının çarpmasıyla ev sarsılınca irkildim.

Carol koşarak içeri girdi ve ben de bir tabağı düşürüp kırdığımla ilgili bir bahane uydurdum - sakarım ben. Tek umudum duvardaki sıvada oluşan göçüğü fark etmemiş olmasıydı. Adam'a gelince, ona son dakika malzemeleri almak için dışarı çıkması gerektiğini söyledim. Bunu yutmuş gibi görünüyordu ve mutfaktaki dağınıklığı toplamama yardım etti.

Tabii ki, bir saat sonra Adam hala dönmemişti. Beni arayıp arabasının bozulduğunu söylemiş gibi davrandım. En azından yemeğin bir kısmını kurtarmayı başardık ve tatlı olarak elmalı streusel yedik. O kadar üzgündüm ki sonunda üç parça falan yedim. Carol bana önemli bir şey olmadığını söyleyip durdu ama yine de kendimi aşağılanmış hissediyorum. Bu kadar saçma ve küçük bir şey için beni terk ettiğine inanamıyorum. En kötüsü de bu beni şaşırtmadı bile.

Ve şimdi gece yarısı oldu. Hâlâ dönmedi.

Kocamın öfkesi var. Bunu kabul etmek zorundayım. Spagettiye onu üzeceğini biliyordum. Bunu yapmamalıydım. Bunu biliyordum! Neyim var benim? Şimdiye kadar onu neyin sinirlendirdiğini çok iyi anladım, bu yüzden o şeyleri yapmamaya çok dikkat etmem gerekiyor.

Nerede o? Tanrı aşkına, saat gece yarısı!

Aşağı inip biraz daha elmalı streusel yiyeceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm 39

Victoria'ya dolabında bulduğum çiçek desenli kabarık bir elbise giydirdim. Beslenme tüpü nedeniyle dar bir şey söz konusu olamazdı ve sandalyede sık sık yığılma şekliyle gurur verici olmazdı. Elbisenin eskiden ona daha dar geldiğini hissediyorum ama şimdi kemikli vücudunda bol duruyor.

Saçları için de biraz zaman harcadım. Saçlarını taradım ve tekrar yağ bakımı uyguladım; gür ve parlak görünüyor. Geriye doğru bağlamayı düşündüm ama bence en çok gevşekken hoş duruyor.

Şimdi makyajı üzerinde çalışıyorum. Çarpık dudaklarına bir kat pembe ruj sürdüm ve şimdi de sol yanağındaki yarayı kapatmak için elimden geleni yapıyorum. Tamamen gizlemek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum ama başladığımdan çok daha iyi görünüyor.

Victoria makyaj yapmama izin veriyor ama hiç de hevesli görünmüyor. Onu tamamen suçlayamam. Her ne kadar bunun ne kadar eğlenceli olacağından bahsetsem de ben de pek hevesli değilim.

Bir yanım Victoria ve Adam'ı Şükran Günü'nü evli bir çift olarak baş başa geçirmeleri için yalnız bırakıp kaçmak istiyor. Ama günlüğünü okudukça, Victoria'nın istediği şeyin bu olmadığını hissediyorum. Adam'la yalnız kalmak istemiyor. Ve ben de onunla yalnız kalmasını istemiyorum.

"İşte oldu." Son kapatıcıyı da sürüyorum -kabın yarısını kullandım ve yara izi hâlâ çok belirgin. "Hepsi bitti."

Victoria sadece bana bakıyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Banyoda bulduğum aynayı alıp yüzüne tutuyorum. "Bir göz at."

Victoria aynaya kısa bir süre bakıyor, sonra dönüyor. Ona ayna gösterdiğimde hiç mutlu görünmez. Ya başka tarafa bakıyor ya da kaşlarını çatıyor. Bazen yara izine dokunuyor. Keşke Adam onun estetik ameliyat olması için para harcasaydı. Fark etmediğini düşündüğünü biliyorum ama yanılıyor.

"Ben sadece..." Dudağımı çiğniyorum. "Bilmeni isterim ki bunu yapmayacağım... Yani, Adam senin kocan, benim değil. Bu gece ona söylemeyeceğim..."

Buraya geldiğimden beri ilk kez Victoria'nın gözlerinde bir ilgi kıvılcımı belirdi.

"Bu doğru değil," diyorum. "Bu bir hataydı ve özür dilerim. Ona bu gece söyleyeceğim."

"Be..." Söylemek istediği şeye o kadar odaklanıyor ki ağzının sağ tarafından bir miktar salya akıyor ve rujunu bulaştırıyor. "Dikkatli ol..."

İlk defa ne demek istediğini tam olarak *Dikkatli ol.*

Victoria'yı banyoda oje bulması için bırakıyorum. Bu akşamki görünümünü tamamlamak için ihtiyacım olan son şey bu. Victoria'nın bu gece gerçekten güzel görünmesini istiyorum. Mümkün olduğunca eski hali gibi. Bu benim için çok önemli.

Maggie temizlik yaparken ojenin yerini değiştirmiş olmalı. Banyonun içindeki dolapta her zamanki yerine bakıyorum ama artık orada değil. Çok renkli oje tüplerinden oluşan çantayı bulmak için diğer rafları araştırıyorum. Daha fazla makyaj malzemesi buluyorum ama cila yok. Ama bulduğum bir şey beni şaşırtıyor.

Siyah bir ilaç çantası.

Adam'ın Victoria'nın ilaçlarını nerede sakladığından hiç emin olamadım. Her zaman ilaçları vermeye hazırmış gibi görünür. Siyah plastik torbadan bir şişe aldım ve en son doldurulduğu tarihi gördüm. Bir aydan daha kısa bir süre önce. Bunlar eski ilaçlar değil. Bunlar şu anda ona verdikleri.

Şişeden ilacın adını okudum: Quetiapine.

Adam, Victoria'nın sadece nöbet geçirmesini engellemek için ilaç kullandığını söyledi. Bir hevesle kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım ve arama kutusuna ilacın adını yazdım. Wikipedia'da "ketiapin" sayfası açılıyor ve tıklıyorum.

Ketiapin nöbetleri önlemek için kullanılan bir ilaç değildir. Wikipedia sayfasına göre, şizofreni ve bipolar bozukluğu tedavi etmek için kullanılan bir antipsikotiktir. Ayrıca yüksek derecede yatıştırıcı etkisi nedeniyle uyku için de kullanılır.

Bu Victoria'nın ilaçlarını aldıktan sonra neden bu kadar yorgun olduğunu açıklıyor.

İçeride başka şişeler de var. Bir sonraki ilacın adını tanıdım. Valium. Annem bazen bu ilacı alırdı.

endişeli hissettiğinde. İlacı aldıktan sonra genellikle çok halsiz oluyor ve doğruca yatağa gidiyordu.

Adam neden Victoria'ya bir sürü ilaç veriyor?
Dışarı mı?

Dışarıda ayak sesleri duyuyorum ve siyah çantayı hızla
banyo dolabı. Onları içeri soktuktan bir saniye sonra Adam banyonun kapısında beliriyor. Gözlerinin rengini ortaya çıkaran ve onu acınacak derecede yakışıklı gösteren yeşil düğmeli bir gömlek giyiyor. "Victoria neredeyse hazır mı? Hindi fırından çıkmak üzere."

Doğruldum ve başımı salladım. "Tırnaklarını boyayacaktım ama belki de ertelemeliyim. Yemek sırasında parmaklarının oje kokmasını istemiyorum."

"Sorun değil." Gömleğinin yakasını düzeltiyor. "Ama tırnaklarını kesmeyi unutma. İlaçlarını verirken tırmalanmasını istemiyorum."

Lavabonun yanındaki raftan tırnak makasını alıp havaya kaldırıyorum. "Evet. Sorun değil."

"İnanılmaz. Sen en iyisisin, Sylvia."

O odadan çıkar çıkmaz tırnak makasını rafa geri koyuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 40

Şükran Günü ziyafetimiz neredeyse hazır.

Kot pantolonum ve sweatshirt'ümden biraz daha şık bir şeyler giydim, ama çok değil - yanımda şık kıyafetler getirmedim ve Adam bana sorun olmayacağını söylese de Victoria'nın dolabını karıştıracak değilim. Ayrıca Victoria'nın karşısına çıkmak istemiyorum. Burası onun evi ve burada en iyi giyinen kişi olmayı hak ediyor.

Geriye kalan tek şey Victoria'yı ziyafet için aşağıya getirmek. Ancak yukarı çıktığımda, bu kısım o kadar da kolay olmayacak gibi görünüyor.

Adam, Victoria'yı yürüyüşe çıkarmam için aşağı indirdiğinde yaptığı gibi kaldırmaya çalışıyor. Ama Victoria ona elinden geldiğince şiddetle direniyor. Onu itip kakıyor ve "Hayır! Hayır!" diye bağırıyor.

Çok iyi çalışmıyor gibi görünen tek koluyla ona ne kadar etkili bir şekilde direndiğinden etkilendim. Sol bacağını bile işin içine sokuyor. Sonunda adamın kaval kemiğine iyi bir tekme indiriyor ve adam bir adım geri çekilip, nefesinin altında küfrediyor. Yüzü parlak pembe.

"Tanrı aşkına, Vicky!" Bacağını ovuşturuyor. "Aşağıda koca bir yemeğimiz var. Bizimle birlikte tadını çıkarmak istemez misin?"

"Hayır." Bana anlamlı gibi görünen bir bakış fırlattı. "Hayır. *Hayır*."

Adam bana bakıyor. "Beni gerçekten çok fena tekmeledi. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hayır," der Victoria tekrar. "Hayır. Ben... *Hayır.*"

"Bence aşağıya gelmek istemediği çok açık," diyorum. Dişlerini gıcırdatıyor. "Ne istediğini bilmiyor."

"Sanırım öyle."

Gözlerini Victoria'ya diker. "Tamam. Gelmek istemiyorsan, burada kal. Ama sana yemek getirmeyeceğiz. Doğruca yatağa gidiyorsun."

Onunla çocukmuş gibi konuşmasından nefret ediyorum. Bu gece Victoria'ya yemek getirip yemesine yardım etmek için gönüllü olmak istiyorum ama Adam derdini anlatmaya kararlı görünüyor. Victoria'yı yatağa yatırırken, tüple beslerken ve ilaçlarını verirken beni aşağıya gönderiyor. Genellikle Victoria'nın yatma vaktini geçirmesi bir saatini alır.

ama yarım saat içinde aşağıda olacak. Neyi atladığını merak ediyorum.

Bu arada, tüm yiyecekleri yemek masasına getirdim ve yerlerimizi ayarladım. Gözleri masanın üzerinde gezinirken, içimi bir endişe kaplıyor. Victoria o gece spagettiye başladığında nasıl patladığını hatırlıyorum. Yemeği getirdiğim için bana da kızacak mı? Victoria aşağı inmeyi reddettiği için zaten morali bozuk. Bu yüzden kendimi destekliyorum.

"Hey," diyor. "Bütün getirmişsin." Bir adım

geri atıyorum. "Evet..."

Dudaklarına bir gülümseme dokunur. "Bu harika. Şimdi yiyebiliriz."

Nefesimi bıraktım, patlama falan olmadı. Elbette, Adam bana hiçbir şey için bağırmadı. Victoria'nın günlüğünü okumasaydım, onun tanıdığım en yumuşak huylu adam olduğunu düşünürdüm. Yüzeyin altında neyin gizlendiğini asla bilemezsiniz, sanırım. Ve ona artık birlikte olamayacağımızı söylediğimde ne diyeceğinden korkuyorum.

Ama ona söylemeliyim. Bu daha fazla böyle devam edemez.

İkimiz de hindi, dolma, patates püresi ve yeşil fasulyeyle tıka basa doyana kadar beklerim. Ve şarap. Bolca şarap. Yemek güzeldi. Adam başlangıçta Victoria konusunda biraz sinirli görünüyordu ama sonra sakinleşti ve güzel bir sohbet yaptık. Güzel bir geceydi. Ama Victoria'yı üst kattaki yatağında düşünmeden edemiyordum.

"Bu gerçekten eğlenceliydi," diyor Adam sandalyesinde arkasına yaslanırken, tok ve memnun. Elini rahatça benimkinin üzerine koyuyor.

"Evet." Elimi onun elinden olabildiğince nazikçe çekiyorum. "Bu... güzeldi."

"Tek istediğim doğruca yatağa gitmek...."

Tamam, bu bir dakika daha bekleyemez. Ona söylemek zorundayım. Söylememek

yanlış.

için.

"Dinle Adam," diyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bir an sessiz kaldı, yüzümü inceledi. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Senin için deli oluyorum, Sylvia." Çenesindeki kirli sakalı ovuşturuyor. "Ama Tamamen habersiz değilim. Senin aynı hissetmediğini biliyorum."

"Tam olarak aynı şekilde hissetmediğimden değil, ama..."

"Victoria," diyor benim söylememe gerek . "Biliyorum. Bu garip bir durum. Seni o duruma sokmamalıydım." "Biliyorum, garip bir durum.

Başını. "Kendimi savunmam gerekirse, bu kadar yalnız olmasaydım bunu yapmazdım."

Kızgın değil. Bana bağırmıyor ya da patlamıyor. Bir şeyleri bitirdiğim için üzgün hissetmemi sağlıyor. Çok yalnız olduğunu biliyorum. Ve kısa ilişkimizin onu mutlu ettiğini de biliyorum.

"yok." Sıkabilmem için elini uzattı. "Arkadaş mıyız?" Elini tutmak için uzandım. Onunki benimkinde sıcak ve sert bir his uyandırıyor. Hata mı yapıyorum? Belki de Adam, bir gün bana patlayan adamdan Victoria bir hiç uğruna. Şu hiç de öyle görünmüyor.

Ama her , yapılacak en doğru şey bu. Onunla kalamam. O Victoria ile *evli*.

Adam ve ben birlikte sessizce masadaki tabakları kaldırıyoruz. Artan yemekleri buzdolabına koyduktan sonra kullandığımız bardakları almak için dışarı çıkıyorum. Mutfaktan çıkarken gözlerim duvardaki göçüğe takılıyor. Adam'ın buzdolabını taşırken oluştuğunu iddia ettiği göçük.

Victoria günlüğünde, adamın bir tabak fırlattığını ve tabağın duvara çarparak bir çukur oluşturduğunu söyledi.

Sıvadaki kusurlara bakıyorum. Buzdolabından mı yoksa bir tabaktan mı kaynaklanmıştı? Bilemiyorum.

Bu evde ne olduğunu kesin olarak bilebileceğimden emin değilim.

OceanofPDF.com

Bölüm 41

Adam yatmaya gittikten sonra gizlice mutfağa indim. Buzdolabının içine bakıyorum ve bütün yemek artıklarının hâlâ içinde olduğunu görüyorum. Bir an için içindekilere göz attım ve elmalı turtayı çıkardım.

Elmalı turta ev yapımı olmayan tek şey. Adam dün süpermarketten aldı. Bir bıçak aldım ve küçük bir dilim kestim. Sonra mutfak robotuna atıp püre haline getirdim.

Turta tam kıvamına geldiğinde küçük bir kaseye boşaltıyorum. Sonra sessizce merdivenlerden Victoria'nın odasına çıkıyorum.

Küçük Şükran Günü yemeğimize gelmeyi reddetti diye bu akşam yemek yememesi gerektiği anlamına gelmiyor. Adam'ın onu tüple beslediğinden eminim ama en azından devasa ziyafetimizin bir kısmını tatmalı. Tabii uyanıksa.

Victoria'nın odasının kapısını çalmadan açtım. Loş ay ışığında onu yatağında uzanmış, gözleri kapalı görebiliyorum. Uyuyor. Parmak uçlarımla yatağının yanındaki lambaya gidip yakıyorum. Göz kapakları çırpınarak açıldı.

"Ben Sylvie," diyorum. "Sana biraz turta getirdim."

Elimdeki kâseye baktım. Turta, büyük bir lapa haline gelmeden önce çok daha iştah açıcı görünüyordu. Keşke bütün olarak deneyebilseydi ama Adam boğulacağını söyledi.

"Biraz turta yemek ister misin?" Ben sorarım.

Victoria elimdeki kâseye bakıyor. O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, neredeyse gözleri açıkken tekrar uykuya dalacağından endişeleniyorum. Ama sonra konuştu: "Sen...?"

"Onunla konuştum," diyorum çabucak. "İyiydi. Hoş biriydi. Bana karşı gerçekten nazikti."

Victoria daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarıyor, gülmekle homurdanmak arası bir şey, ama gülümsemiyor. O asla ama asla gülümsemez.

"Her neyse." Kendi gülümsememi zorluyorum. "Turta ister misin?" "Sylvie," diyor.

Kaşıkla biraz turta alıyorum. "Evet...?"

"Getir..." Tükürüğünü yutmak için duraklıyor. "Onun silahı. Al onu."

Ne? "Victoria," dedim sessizce, "yapamam..."

"Al şunu." Direkt bana bakıyor. Bir lokma turta yemekle bu kadar az ilgilenen bir kadın görmemiştim. "Ya da... Ya da..."

Kaşığı indiriyorum. "Üzgünüm.... yapamam..."

O başka bir şey söyleyemeden, püre haline getirilmiş turta kasesini alıp yatak odama dönüyorum. Yorganın altına kıvrılıp turtayı kendim yiyorum. Aslında o kadar da kötü değil.

OceanofPDF.com

Bölüm 42

Victoria'nın Günlüğü

20 Aralık 2017

Bugün olanlara ne anlam vereceğimi bile bilmiyorum.

Adam eve geldiğinde kanepede oturmuş televizyon izliyordum. Oturduğumu görünce bana bir bakış attı ama başka ne yapmam gerekiyordu ki? Yemekleri Irina, temizliği Maggie yapıyor, peki ben ne yapacağım? Birkaç hafta önce trafikte bir saatten fazla süren bir iş görüşmesi yaptım ve sonra beni bir daha aramadılar. Birkaç gün önce koşmaya çalıştım ve neredeyse bir buz parçasında kayıyordum. Ocak ayı özellikle karlı ve soğuk geçti ve herhangi bir yerde koşmak için çok kaygan.

Adam'a bir ders alabileceğimi söyledim. Yerel lisede bazı gece kursları var. Ama kursa sadece erkeklerle tanışmak için gitmek istediğimi söyleyip durdu, bu yüzden kredi kartını kullanmama izin vermedi.

Bu yüzden günlerim sabahları yarışma programları ve öğleden sonraları Netflix'te dizi izlemekle geçiyor. Ve Adam'dan gizlemek için elimden geleni yaptığım bir sürü atıştırma. Ne yazık ki, Adam içeri girdiğinde ağzımda üç tane ekşi krema ve soğanlı patates cipsi vardı ve bana çok kötü bir bakış attı. Öğün aralarında bir şeyler atıştırmamdan hoşlanmıyor. Ayrıca üzerimdeki rahat eşofmanımı da onaylamadığını biliyordum. Bütün gün dışarıda olacağını düşünmüştüm, yoksa farklı giyinirdim. Eve geldiğinde her zaman üzerimde güzel bir kıyafet olmasına dikkat ederim.

"Yani kendinden vazgeçtin," dedi. "Bu mudur yani?"

Tişörtümdeki patates cipsi kırıntılarını fırçaladım ve dik oturdum. "Hayır..."

Tiksintiyle başını salladı. "Git üstünü değiştir."

Bunun hızla tırmanma potansiyeli olan bir tartışma olduğunu biliyordum, bu yüzden tartışmadan üst kata, yatak odamıza çıktım. O haklıydı zaten. Berbat görünüyordum. Eşofmanım ve tişörtüm temiz bile değildi-

gömleğin üzerinde büyük bir leke vardı. Utanç vericiydi. Ama evde takıldığım için bunun önemli olduğunu düşünmemiştim.

Kıyafetlerimi karıştırdım, onun kabul edebileceği bir şeyler bulmaya çalıştım. Eski kot pantolonum üst düğmesi açık olsa bile üzerime dar gelmeye başlayınca, birkaç ay önce satın aldığım bir kot pantolonu çıkardım. Eski kotlarımdan iki beden büyük birkaç yeni çift aldım.

Ama bu yeni kotu giydiğimde düğmeleri çok sıkıydı.
Artık üzerime oturan tek pantolonum eşofman altım.

Boku yemiştim. Eğer aşağıya eşofmanla inersem, büyük bir tartışma çıkacaktı. Hızlıca sorun çözmeliydim.

Bu yüzden kotu üzerimde tuttum ve düğmenin açık olduğu gerçeğini gizlemek için daha uzun gömleklerimden birini giydim. O dar kotla nasıl oturacağımı bile bilmiyordum.

Bu bana yeni kıyafetler almak için yine para biriktirmem gerektiğini hatırlattı. Artık eski pantolonlarımın içine sığamıyorum diye ondan yeni pantolon almak için para istememin imkanı yok. Bu hiç istemediğim bir tartışma.

Neyse, aşağı indiğimde Adam eve girerken taşıdığı küçük siyah evrak çantasıyla oynuyordu. Çantayı mutfak masasının üzerine koymuştu ve şimdi içine bakıyordu.

"Bu kitabınızın kanıtı mı?" diye sordum. Yeni kitaba henüz bir göz bile atmadım, adını bile bilmiyorum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu bir

silah." "Bir... *ne*?"

Dünyada iki tür insan vardır. Ateşli silahlar konusunda rahat olan insanlar. Ve bir silaha baktıklarında mutlak bir korkuyla dolan insanlar. Bilin bakalım ben hangisiyim.

Çantayı tamamen açtı, böylece köpüğün içine gömülü bir tabanca görebildim. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. Daha önce bir silaha hiç bu kadar yakın olmamıştım. Ve dürüst olmak gerekirse, bir silaha bu kadar yakın olmak hiç ilgimi çekmemişti. Hayatım boyunca bir silahla aynı odada bulunmadan yaşamaktan son derece mutlu olurdum.

"Neden bir *silah* aldın?" Neredeyse ona bağıracaktım.

"Vicky." Yeşil gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Issız bir ortasındayız. Tamamen izole edilmiş. Eğer biri buraya girerse, bizi

Ördek gibi oturuyoruz. Korunmak için buna ihtiyacımız var."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Nasıl kullanacağını biliyor musun ki?"

Güldü ve silahı çantasından çıkardı. Bir adım geri çekildim. "Tabii ki biliyorum. Babam beni gençken atış talimi yapmam için poligona götürmüştü. Herkes silah kullanmayı bilmeli. Bu ikinci yasa değişikliğinde var."

"O şeye dokunmak bile istemiyorum."

Gözlerini devirdi. "Biliyorsun, ben her zaman burada değilim. Bunu nasıl kullanacağını bilmelisin."

"Yapmamayı tercih ederim."

Silahı sağ elinde tuttu ve duvara doğru doğrulttu. "Peki ya ben yokken eve yabancı bir adam gelirse?"

Sadece başımı salladım.

"Muhtemelen hoşuna giderdi." Silahı bana doğru çevirdi. Namluya baktım ve midem bulandı. "Muhtemelen onun çekici olduğunu düşünür ve onu beceririrdin."

Ağzım neredeyse kelimeleri çıkaramayacak kadar kurumuştu. "Lütfen o şeyi bana doğrultma."

"Dolu değil." Ama onu yere bıraktı. Şükürler olsun. "Hadi ama. En azından sana nasıl göstereyim. Atış poligonuna falan gitmemize gerek yok."

Evde silah bulundurma fikrinden nefret ederdim. Ama aynı zamanda haklı olduğu bir nokta vardı. Issız bir yerdeydik. Biri eve girerse bize istediğini yapabilirdi ve biz savunmasız kalırdık. Bir silah oyun alanını eşitleyebilirdi.

"Peki," dedim. "Bir ders."

Adam bana silahın fişeğini mermilerle nasıl dolduracağımı gösterdi. Silahı elime aldığımda düşündüğümden daha ağırdı. Her şey çok gerçeküstü geliyordu. Emniyeti açtı, sonra başıyla ön kapıyı etti. "Paltonu al. Sana nasıl ateş edileceğini göstereceğim."

"Silahı ateşleyecek miyiz?"

Gözlerini devirdi. "Ateş edemedikten sonra silahın ne anlamı ?

O silahı ateşlemeye hiç niyetim yok. Asla. Belki onunla birini tehdit edebilirim. Tehditkâr bir şekilde sallayabilirim. Ama başa düştüğünde, tetiği çekebileceğimi hiç sanmıyorum. Ama

Elbette Adam bir şey yapmayı kafasına koyduğunda onu vazgeçirmek çok zor oluyor. Ceketimi aldım ve onu dışarı kadar takip ettim.

Dün kar yağdı ve karların çoğu hala temizlenmemişti. Devasa ön bahçemizin tamamı beyaz bir toz yatağıydı. Botlarımı giyiyordum ama o kadar derine batmışlardı ki ayaklarım anında sırılsıklam oldu. Çaresizce yeni bir çift bota ihtiyacım vardı ama düzgün bir çift almak için yeterince para biriktirmemiştim. Ayrıca eldivenlerimi de aptalca evde bırakmıştım.

Adam büyük çimenlik alanımızda, bahçe malzemelerini sakladığımız kulübenin hemen yanındaki bir ağacı işaret etti. (Kulübe hayallerim hiçbir zaman gerçekleşmedi.) Yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. "O ağaca nişan almanı isteyeceğim."

Bana ne yapmam gerektiğini açıkladı. Silahı sağ elimle tutuyorum ve işaret parmağım silindirin yan tarafında duruyor. Sonra diğer parmaklarımı kabzanın ön tarafına sarın. Başparmağımı yumruk yapar gibi içeri sokuyorum. Sonra sol elimi alıp sağ elimin ön tarafına sarıyorum. Dersin sonunda parmaklarım soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

Adam tutuşu kendisi gösterdi, böylece ne yaptığını bilen birini gözlemleyebildim. Tabii ki güzel, sıcak deri eldivenlerini giymişti. Silahı ağaca doğru doğrulttu. "Namluyu titretmeden silahı sıkabildiğin kadar sert sıkmalısın," diye açıkladı. "Sonra hedefe doğrulttuğunuzda göz hizasına getirmelisiniz."

Hiçbir uyarıda bulunmadan tetiğe bastı.

Silahların gürültülü olduğunu hep biliyordum. Ama o aptal silah patladığında çıkan sesin ne kadar korkunç olduğuna hazırlıklı değildim. Bir çığlık attım ve Adam'ın komik bulduğu şekilde iki adım kadar geriye sıçradım. Kulaklarım çınlıyordu. Ağaçtaki parçalanmayı görebiliyordum ve hedefini vurduğunu anladım.

"Şimdi sende," dedi.

Silahı bana uzattı. Bana gösterdiği şekilde tutmak için elimden geleni yaptım ama ellerim çok kötü titriyordu. Parmaklarım artık tamamen uyuşmuştu. Titreyişime güldü ve tutuşumu sabitlemek için kollarını bana doladı. Ama işe yaramadı.

"Tetiği çek," dedi bana. "Unutma, sabit, eşit basınç."

O aptal silahı ateşleyene kadar peşimi bırakmayacağını biliyordum. Titreyen ellerimle ağacı işaret ettim ve tetiğe bastım.

Ateş eden ben olduğumda daha da gürültülüydü. Sağ omzumda geri tepme ve ardından bir acı hissettim.

"Ağacı ıskaladın," dedi Adam sırıtarak. "Sanırım kurşun kulübeye isabet etti."

"Ne büyük şok," diye mırıldandım. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu.

Eve geri döndük ve Adam bana silahı nerede sakladığını gösterdi: yatak odamızdaki dolabın tam üstünde. Yani özetle, artık başımdan bir metre uzakta bir silahla uyuyacağım. Ona silahı boş tutacağımıza ve evde davetsiz bir misafir olduğundan emin olmadıkça ona dokunmayacağımıza dair kesinlikle söz verdirdim.

Her ne kadar evde silah bulundurmaktan nefret etsem de, sanırım iyi bir noktaya değindi. Issız bir yerdeyiz. Polisi arasam, ne kadar çabuk gelebilirler ki? Belki de korunmak için silah bulundurmak o kadar da kötü bir fikir değildir.

Her neyse, bu konuda söz hakkım yok.

OceanofPDF.com

Bölüm 43

Silahı Adam'ın dolabından çıkarmanın bir zamanı olsaydı, bu birlikte uyuduğumuz zaman olurdu. Artık yatmadığımıza göre, onun odasını karıştırmak için bir bahanem yok. Fırsat geçti.

O silahı bulmak için odasını karıştırmaya niyetim yok. Victoria kaç kez söylemem gerektiğini söylese de.

Victoria'nın günlüğünü okuduktan sonra uyumakta güçlük çektim. Başına gelenleri okumak çok zor. Okumaya başlamadan önce, merdivenlerden düştüğü ana kadar mutlu olduğuna inanıyordum. Şimdi mutlu olmadığını biliyorum. Ve her girişte, daha da kötüleşiyor gibi görünüyor.

Ona başka neler yaptığını görmekten korkuyorum.

Belki de gerçekten merdivenlerden düşmemiştir. Belki de onu itti.

Yataktan erken kalktım. Victoria'nın uyanması için çok erken, onun yerine aşağı inip ceketimi giyiyorum. kadar erken ki, içeri girerken Eva'yla karşılaşıyorum. Bana pislik olduğumu düşünüyormuş gibi bir bakış attı. Belki de öyleyim.

"Nereye gidiyorsun?" Eva gözlerini bana dikiyor. "Gidiyor musun?"

"Hayır, ben..." Sadece birkaç dakikalığına buradan çıkmam gerekiyor.

"Ben
geri."

Evden dışarı çıktığımda soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Yağmur yağacak olsa, kar olarak yağar. Maggie yakında ilk kar fırtınasını yaşayacağımız konusunda beni uyardı. Bundan korkuyorum.

Ellerimi ceketimin ceplerine gömüyorum ve evi çevreleyen patikanın etrafında yürümeye başlıyorum. En azından tüm yapraklar temizlenmişti. Adam hiçbir zaman bir bahçıvan tutmamış, onun yerine işi kendisi yapmıştı. Kısa bir süre önce onu elinde tırmıkla dışarı çıkarken görmüştüm. Hâlâ bana çelme takmakla tehdit eden dallar var ama eskisi kadar kötü değil. Victoria'nın geçen gün bana gösterdiği ağaca geldiğimde duraksıyorum. Ağaca yaklaşıp kurşunun delip geçtiği yerdeki kıymıklara bakıyorum.

Victoria'nın günlüğünde anlattığı şey bu. Adam ağacı vurmuş.

Sonra ağacın yanındaki kulübeye bakıyorum. Yaklaşıyorum ama daha birkaç adım atmadan kulübenin üzerinde de o tanıdık parçalanmış tahta izini görüyorum. Kulübeye de bir kurşun girmiş. Bu, Victoria'nın ağacı

vurmaya çalışırken ateşleyip ıskaladığı kurşun.

Olan oldu. Tıpkı anlattığı gibi.

Tıpkı mutfağın duvarındaki göçüğü bulduğum gibi.

Günlüğünde başka neler okuyacağımdan korkuyorum. Daha fazla okumak istemiyorum.

Ama yapmalıyım.

OceanofPDF.com

Bölüm 44

Victoria'nın Günlüğü

28 Aralık 2017

Bugün Adam yukarıda çalışırken Peter yeni kitabın prova kopyalarıyla geldi.

Bu konuda çok heyecanlıydım. Adam'ın diğer iki kitabını da çok sevmiştim, ikisi de *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde üst sıralarda yer almıştı. Peter'a göre bu kitap diğer ikisinden bile daha iyi. Yılın en büyük kitabı olacağını söyleyip duruyor. Okumak için sabırsızlanıyorum.

Peter'a kapıyı açtığımda ona ilk sorduğum şey "Kitap sende mi?" oldu.

Güldü. "Heveslisin, değil ?"

Ben de güldüm ama doğruydu. Adam bana prova kopyasının bu hafta hazır olacağını söylediğinde, ona takıntılı hale geldim. Irina'nın mutfağımızda daracık bir atlet ve şortla dolaşıp kendi kendine mırıldanması bile beni rahatsız etmiyordu. Söyleyin bana, kışın ortasında kim böyle giyinir ki?

Adam'a aşağı gelmesi için yukarıdan seslendim. Peter'ın bugün geleceğini önceden haber vermişti ve güzel giyinmem gerektiğini ima etmişti. Hatta haftalık harçlığımdan avans bile vermişti. Ben de dün yeni kıyafetler aldım. Her şeyi ihtiyacım olandan bir beden büyük aldım. İyimser olarak biraz kilo vermeyi umuyordum ama gerçekçi olarak bunun bahara kadar nasıl gerçekleşeceğini göremiyordum.

Peter kalın ciltli romanı bavulundan çıkarırken çalan davul sesini duyar gibiydim. Kapağındaki beyaz büyük harfler hemen dikkatimi çekti:

VIXEN

Vixen mı? o?

Adam'ın o gelmeden önce kitaba baktığım için bana kızacağını bilsem de Peter'ın elinden kitabı aldım. Büyük blok harflerin altında, kapakta bir kadın fotoğrafı vardı. Bir kadın.

sarı saçlı. Benimkiyle aynı tonda ve tarzdaydı. Benzerlik açıktı. Ve sonra slogan:

Onun güvenine ihanet etti. Şimdi bedelini ödeyecek.

Ellerim titriyordu. İç kapaktaki kitap açıklamasını okumak için neredeyse kapağı yırtarak açıyordum. *Vixen*. Kocasına defalarca ihanet eden bir kadın. Peki ya şimdi? Şimdi *intikam* alıyor.

Ne. Ne. Heck.

Adam da güzel bir ten rengi pantolon ve düğmeli bir gömlek giymiş olarak merdivenlerden indi. Giyinikken çok yakışıklı görünüyordu. Onunla tanıştığım ilk günkü kadar çekici. Ben ise tamamen farklı bir insan gibi görünüyorum. Son zamanlarda aynaya bakmaya bile korkuyorum çünkü kendimi zar zor tanıyorum.

"Kitap!" Kitabı tuttuğumu görünce başını yana eğdi. "Vicky. Beni bekleyeceğine söz verdiğini sanıyordum."

Savunmaya bile geçemeyecek kadar sarsılmıştım. Hâlâ her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyordum. Kocam, karısı tarafından ihanete uğrayan bir adam hakkında bir kitap yazdı. Ve sonra ondan intikam almaya çalışıyor.

Bu beni iyi hissettirmiyor.

"Benim hakkımda yazmışsın," dedim titrek bir sesle. "Bu kitap *benim hakkımda*, değil mi?"

Kitabın kapağına baktı. Kitabı elimden kaptı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu kitap açıkça benim hakkımda!" Neredeyse çığlık atacaktım. "Sadece kapağına bakın! Bu benim!"

Peter, "Kapağı Adam tasarlamadı," dedi. Elbette Adam'ı savunacaktı.

"Doğru," dedi Adam. "Şimdi ilk kez görüyorum." "Oh... keman

çubukları!" İlk defa değil, bu kadar çok şey gördüğüm için Ebeveynlerim bana küfretmeye karşı derin bir nefret aşılamıştı. Çünkü şu anda ona gerçekten küfretmek istiyordum.

Adam'ın dudakları düz bir çizgiye yerleşti. "Victoria, bu tartışmayı şimdi yapmayalım."

Peter rahatsız bir gülümsemeyle parladı. "Aslında, sanırım şimdi çıkabilirim. Adam, her şeyi gözden geçirme fırsatın olduğunda beni ara."

Her ne kadar Peter'ın önünde kavga etmek istemesem de, o gittikten sonra içimde bir huzursuzluk hissettim. Adam benim hakkımda bir kitap yazdı. Benim nasıl bir

Ona defalarca ihanet eden aldatan karısı. Beni böyle görüyor.

O kitabı ailesi hakkında yazdı. Şimdi öldüler. Bu beni

öldüreceği anlamına mı geliyor?

Peter gittikten sonra Adam kapıyı arkasından kilitledi. Yüzünü bana döndü. "Victoria, sakinleşmen gerek."

Kitabı işaret ettim. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil!" Başını iki yana salladı. "Bu bir kurgu. Benim hayal gücüm. Eğer okursan, seninle ilgisi olmadığını göreceksin."

"O zaman ben okuyayım."

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "Tamam. Okuyabilirsin." Kitaba uzanmaya başladım, ama sonra onu benden uzak tuttu. "Ama önce Irina'ya göstereyim. Çok heyecanlanacak."

Nefesimi içime çektim. "Ciddi misin? Karınızın bakmasına izin vermeden önce *aşçımıza* göstermeniz mi gerekiyor?"

Gözleri karardı. "Irina'yla aranızda ne var? Bu kadar kıskanç olmayı bırakmalısın. Bu delilik. O iyi bir kız."

Ona tekrar bağırmak istedim ama bunun bir anlamı yoktu. Adam Irina ile flört etmeyi bırakmayacaktı. Bu yüzden ona kitabı göstermek için mutfağa gitmesine izin verdim. Heyecanla kollarını ona dolamasını izledim. *Sen çok muhteşemsin, Adam!*

Adam'ın sevdiği şey de bu. Herkesin ona ne kadar harika olduğunu söylemesini istiyor. Bunu benden yeterince alamadığı için Irina'ya gitmek zorunda.

Sonunda kitabın bir kopyası elime geçti. Ve bugün yapacak daha iyi bir işim olmadığı için yatak odasında durmadan okuyordum. Beş dakika önce bitirdim.

Bu şimdiye kadar okuduğum en korkunç şey.

Yani, muhteşem. Karakterler o kadar canlı ki, sayfadan dışarı fırlıyorlar. Olay örgüsü o kadar dolambaçlı ve zekice ki, ne zaman olayı çözdüğümü düşünsem, başka bir düğüm ortaya çıkıyor. Karısı Nicki karakteri ise tam bir para avcısı, soğukkanlı ve sonunda hak ettiğini bulan bir kaltak. Korkunç, acı verici bir ölümle karşılaşıyor.

Adam'ın bu kitabı yazmasının ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ben ona hiç sadakatsizlik etmedim ama Nicki kocasına defalarca sadakatsizlik etti, özellikle de *Jack* adında bir adamla. Evlenir evlenmez Nicki

ve kahramanın tüm parasını harcamak için evde kalıyor. Nicki, Adam'ın beni suçladığı her suçu işledi.

Bu kitabı bana bir mesaj göndermek için yazmış:

Dikkatli ol. Yoksa sonun Nicki gibi olur.

Ve inan bana, sonumun Nicki gibi olmasını istemiyorum.

9 Ocak 2018

Karın çok kötü olduğu gecelerde ve hatta bazen olmadığı zamanlarda Adam, Irina'nın geceyi misafir yatak odamızda geçirmesine izin veriyor. Adam'ın mantığına göre Irina'nın eve dönüş yolu uzun ve kaza yapmasını istemiyor. Ayrıca fazladan odaya da ihtiyacımız yok (Özellikle de hamile kalma konusunda fevkalade başarısız olduğum için).

Bir çalışanın güvenliği için geceyi yatakta geçirmesini sorun etmeyen cömert bir işveren olmak istiyorum. Dün gece sabahın üçünde tuvalete gitmek için uyandığımda Adam'ın yatağımızda olmaması dışında.

Pembe havlu kumaştan bornozumu giydim ve koridora çıktım. Döşeme tahtalarının ses çıkarmasını önlemek için yavaşça yürüdüm, ki bunu yapmaya eğilimliydiler. Aşağıya baktığımda Adam'ı mutfakta gece atıştırması yaparken bulmayı umuyordum. Ama ne yazık ki, misafir yatak odasına vardığımda içeridekilerin uyanık olduğu çok açıktı.

Aslında, kıkırdamaları duyabiliyordum.

Ne yapacağımı bilemeden donup kaldım. İçeri dalıp onu iş üstünde yakalamak istedim. Ama sonra ne olacaktı? Saat sabahın üçüydü ve arabam bir metre karın altında kalmıştı. Öylece gidemezdim. Ve Adam'dan gitmesini istesem, kesinlikle reddederdi. Ne de olsa bu evin sahibi o, ben değilim.

Üstelik kocamı başka bir kadınla görmeye dayanamıyordum. Bunu düşünmek bile tüm bedenimi aşağılanma duygusuyla yakıyordu. Eğer içeri girersem, bu beni mahvederdi.

Ben de sabah onunla yüzleşmeye karar verdim.

Nasıl oldu bilmiyorum ama sonunda tekrar uykuya dalmayı başardım. Tekrar uyandığımda Adam yatakta yanımdaydı. Sanki hiç gitmemiş gibiydi. Yatmadan önce o kadar çok su içmemiş olsaydım, hiçbir şeyden haberim olmayacaktı.

"Hey, Vicky." Adam boynumu öptü ve sonra bana daha da sokularak yüksek sesle esnedi. "Güzel ve sıcaksın."

Ne olduğunu anlamadan önce beni daha agresif bir şekilde öpüyor, büyük gecelik gömleğimi çekiştiriyordu. Dokunuşuyla irkildim. "Lütfen, Adam... şimdi olmaz."

"İlgilenmiyorsun." Tekrar esnedi ve geri çekildi. "Ne kadar ."

"O zaman neden Irina'yı bir kez daha ziyaret etmiyorsun?"

Gözlerini ovuşturdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yatakta doğruldum ve battaniyeleri göğsüme çektim. "Dün gece onun odasındaydın."

"Hayır, ." O da doğrulup samimi yeşil gözleriyle bana baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Seni duydum."

Başını iki yana salladı. "Belki de rüya görmüşsündür? Hadi ama Vicky. Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

Bir dakika önce duyduklarımdan yüzde yüz emindim. Ama şimdi kendimden şüphe ediyordum. Çok ciddi görünüyordu. Belki de tüm bunları gerçekten hayal etmiştim. Bu kesinlikle mümkün. Çünkü kimse o kadar iyi bir yalancı değildir, değil mi?

"Elbette," diye ekledi, "eğer bunu yapsaydım, kimse beni suçlamazdı. Yani, sana bir baksana. Ev gibisin. Tam olarak tahrik edici bir şey değil."

Sıcaklığın yüzüme hücum ettiğini hissettim. "Şey, üzgünüm."

Homurdandı. "Çoğu kadının evlendiğinde kendini bıraktığını biliyorum ama sen bunu başka bir seviyeye taşıdın. Dürüst olmak gerekirse, aldatmadığım için çok şanslısın."

Bu sözlerle yataktan kalktı ve ben bir yanıt veremeden duşa girdi.

Hepsini hayal mi ettim? Gözlerimi kapattım. Kendimi misafir odasının dışında hayal edebiliyordum. Kahkahaları duyabiliyordum. Fısıltılar. Orada sadece Irina yoktu. Bir misafiri vardı, erkek bir misafir. Ama ille de kocam olması gerekmiyordu. Belki de bir erkek arkadaşı vardı ve Adam bunca zamandır yukarıda, tavan arasında çalışıyordu. Ya da onun dediği gibi rüya görmüş olabilirim.

Ev ceketimi omuzlarıma attım ve kahvaltı hazırlamak için yatak odasından çıktım. Belki de Adam'la ilk çıktığımız zamanlarda yaptığım gibi, dilimlenmiş muzla krep yapardım. Son zamanlarda iyi bir koca olmadığı doğruydu ama ben de iyi bir eş olamadım. Biz

Henüz evleneli bir yıl bile olmadı ve evliliğimizdeki tüm romantizm emilmiş gibi hissediyorum.

Eskiden sahip olduğumuz şeyi yeniden canlandırmaya ihtiyacımız olup olmadığını merak ettim.

Mum ışığında bir kahvaltı ile başlıyoruz. azından kahvaltı.

Ama daha merdivenlere varmadan Irina'ya çarptım.

O da bir bornoz giymişti ama onunki kırmızı ve şeffaftı ve kalçalarının üstünü ancak sıyırıyordu. Uzun bacaklarının derisi kusursuzdu. Yaşını tahmin etmem gerekseydi, yirmi iki ya da o civarda derdim. Yüksek elmacık kemikleri ve berrak mavi gözleri vardı. Uzaktan bakıldığında, o güne kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi.

"Bayan Victoria," dedi.

"Merhaba." "Merhaba Irina," diye mırıldandım.

Tereddüt etti, açık kahverengi kaşları birbirine çarptı. "Adam'la konuşmanızı duydum. Onu odamda nasıl duyduğun hakkında."

"Oh..." Gözlerimi kaçırdım. "Şey, varsaymak istememiştim..."

"Doğru duymuşsun," dedi kalın Doğu Avrupa aksanıyla. "Kocanız dün gece benim odamdaydı. Saatlerce." Ve hiçbir karışıklık olmasın diye ekledi, "Seviştik."

"Oh." Ona göz kırptım. "Ben... Anlıyorum."

"Onu hak etmiyorsun." Cam gibi mavi gözleri bana dik dik bakıyordu. "O harika, zeki bir adam. Ve sen... Senin ne yaptığını görüyorum. Sümüklü böcek gibi evde yatıyorsun. Parmağını bile kıpırdatmıyorsun. Sadece televizyon izliyor ve şişmanlıyorsun."

Ağzım açık kaldı. Irina'yla yüzleşmeyi hayal ettiğimde, kafamda böyle canlanmıyordu. "I..."

"Senin iğrenç olduğunu söylüyor," diye devam etti, ben parmaklarımı kulaklarıma sokmak isterken bile. "Artık sana karşı hiçbir şey hissetmediğini söylüyor. Seninle evlendiği için üzgün ve kendini kapana kısılmış hissediyor." Gözleri kısıldı. "Yakında seni terk edecek. Ve sen de hiçbir şeyin olmadan sokağa atılacaksın."

Ağzım hâlâ açıktı. Dudaklarımı tekrar harekete geçirmek için birkaç deneme yapmam gerekti. "Kovuldun, Irina."

Gözleri büyüdü ve her iki yanağında iki daire belirdi. "Beni kovamazsınız! Adam'a söyleyeceğim."

Beni iterek geçti ve bu sırada omzumu sertçe itti. Doğruca banyoya yürüdü ve kapıyı çalmadan açtı. Tiz aksanlı sesinin Adam'a bağırdığını duydum. Bir dakika sonra, Adam

banyodan çıktı, saçları nemliydi ve beline bir havlu sarmıştı.

"Vicky," dedi. "Ne oldu? Irina'yı neden kovdun?"

Nutkum tutulmuştu. Gözümün önünde olanlara inanamıyordum. Hayatım ne hale gelmişti? "Onu kovdum çünkü birlikte yatıyorsunuz."

Adam homurdandı. "Ve sana söyledim, biz *değiliz*." Bana kaşlarını çattı. "Bu kıskançlığı kontrol altına almalısın Victoria. Sen hastasın. Bir terapiste görünmelisin. İlaç tedavisi görmelisin."

Bir an için dolabımızdaki silahı düşündüm. Onu dolaptan çıkarıp Irina'nın güzel yüzüne doğrulttuğumu ve tetiği çektiğimi hayal ettim. Ağacı ıskalamış olabilirdim ama bu kadar yakın mesafeden ıskalamazdım. Onun güzel, kendini beğenmiş yüzünün bir kan püskürmesi içinde patladığını hayal ettim.

Tabii ki, bunu gerçekten yapmazdım.

Adam sonraki bir saati Irina'yı sakinleştirmekle geçirdi, sonra yatak odasına dönüp kıskançlığım kontrolden çıktığı için bana bağırdı. Ayrıca onun izni olmadan kimseyi kovmaya hakkım olmadığını da söyledi. Sonra hışımla kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Adam'ı terk etmeliyim. Eminim bırakmalıyım. Ama bu o kadar kolay değil. Gidecek hiçbir yerim yok. Bu haftaki harçlığımdan kalan kırk dolar dışında hiç param yok. Arabam bu karda kapıdan bile çıkamaz.

Kapana kısıldım.

OceanofPDF.com

Bölüm 45

Victoria'ya sormak istediğim o kadar çok soru var ki ama hiçbirine cevap veremeyeceğini biliyorum.

Adam'ın son kitabı *The Vixen*'i okuduktan sonra Victoria'nın günlüğünü bıraktım ve onun yerine onu okumaya başladım. Son bir haftadır her gün bir ya da iki saat çalabildiğimde biraz okuyorum. Evde hiç kopya olmadığı için telefonumdan okuyorum, bu da göz yorgunluğundan şakaklarımın ağrımasına neden oluyor.

Buna rağmen, bu kitabı yalayıp yuttum. Adam, çok satan bir yazar olduğu için "şanslı" olduğunu düşündüğünü ama şanslı olmadığını söyledi. O yetenekli. Gerçekten çok yetenekli. Daha önce bu kitap gibi bir şey okumamıştım.

Victoria'nın neden kitabın kendisinden uyarlandığından endişelendiğini anlayabiliyorum. Kötü karakter Nicole, başkahramanın karısı ve tam bir psikopat. Tüm parasını harcayarak ve utanmadan başka erkeklerle flört ederek kahramana işkence ederken, aynı zamanda onun göz göze geldiği herkesi delicesine kıskanıyor. Kadın onu açıkça aldatmaya başladığında, kahramanın canına tak eder. İntikam planları yapar.

Victoria'nın kişiliğinin sakatlanmadan önceki Nicole'e benzeyip benzemediğini bilmiyorum ama Adam'ın kafasında bazı benzerlikler varmış gibi görünüyor. En azından, onun kendisini aldattığına inanıyordu. Fiziksel olarak, benzer olduklarına şüphe yok.

Lakapları bile benzer. Vicky. Nicki. Ve diğer
adamın isimleri. Mack. Jack.

Kitapta Nicole'ün başına gelenler korkunçtan başka bir şey değil. Küçücük telefonumdan okuyor olmama rağmen gözlerim ekrana kilitlendi. Her halükarda, baş kahraman kesinlikle intikamını alıyor. Kitabın sonunda Nicole iki parçaya ayrılıyor. Tam anlamıyla.

Patates püresini Victoria'nın ağzına atarken, onun bu kitabı okurken neler hissetmiş olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Ayrıca içinde gerçeklik payı olup olmadığını da merak ediyorum. Yani, Victoria korkunç bir kaza geçirdi ama Nicole'ün başına gelenlere hiç benzemiyordu.

Dudaklarının sağ tarafından bir topak patates püresi kayıyor. peçeteyle sildim. Hâlâ yemeğin yaklaşık dörtte biri kalmış olan tabağa bakıyorum. "Doyuyor musun?" diye soruyorum.

Victoria başını sallar.

"Bir ısırık daha alırsak tüple beslenmemize gerek kalmayacak," diyorum ona. Bu onun için büyük bir motivasyon faktörü. Tüple beslenmekten nefret ediyor.

Victoria önce yemeğe, sonra da bana bakıyor. "Sylvie," dedi.
diyor.

Ona gülümsüyorum. "Sadece bir ısırık

daha." "Irina," diyor.

Elim havada dondu kaldı. Bu ismi ilk kez söylüyor.
Irina, günlüğünde onun hakkında çok şey yazmasına rağmen. Ve Maggie bana Victoria'nın Adam'ın Irina ile olan ilişkisini kıskandığını söyledi. Maggie'ye Irina'nın nereye gittiğini sormaya çalıştığımda nasıl kaçamak cevaplar verdiğini hatırlıyorum.

"Irina," diyor tekrar. "Irina... Glen Head."

Victoria'nın bana ne anlatmaya çalıştığını bilmiyorum. Sadece bir ya da iki kelimelik cümlelerle konuşabilen biriyle sohbet etmeye çalıştığınızda İngilizcenin değerini gerçekten anlıyorsunuz. Maggie bana Irina'nın Glen Head'den olduğunu söylemişti. Victoria onu bulmamı istiyor mu?

"Irina'yı aramamı ister misin?" diye sordum. "Şu anda Glen Head'de mi?" "Evet." Başını sallıyor ama tereddütlü görünüyor. Bir daha asla yemek yemeyecek.
Ama sorun değil. Çoğu . "Ama... hayır. O..."

Öne doğru eğilip cümlenin geri kalanını söylemesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ama o daha tek kelime edemeden kapı çalınıyor. Başımı kaldırdım ve Adam'ın orada durduğunu gördüm. Sağ elinde korkunç bir şırınga vardı.

"İlaçları almak için iyi bir zaman mı?" diye soruyor.

Victoria bana acı dolu bir bakış attı. Bu ilaçları almaktan her şeyden çok nefret ediyor. İlk başta canı yandığı için olduğunu düşünmüştüm ama şimdi ilaçlardan sonra kendini nasıl hissettiğinden şüpheleniyorum. Bu ilaçlar onu bayıltıyor. bu olup olmadığından emin değilim ama yaptıkları şey bu. O ilaçlar yüzünden gününün yarısını uyuyarak geçiriyor.

"Ben... Sanırım öyle." Adam'ın ona ulaşabilmesi için ayağa kalktım. "Yemeğimiz bitti."

"Harika." Victoria'ya yaklaşırken bana göz kırpıyor. ", Vicky. Bunu çabuk halledeceğiz."

Victoria'nın tırnaklarını bir haftadır kesmediğim gerçeğinden bahsetmeliyim. Onu uyarabilirim.

Ama benim yok.

Gömleğini yukarı çekmek ve beslenme tüpüne ulaşmak için aşağı uzanıyor. Victoria'nın güzel gözlerindeki tuhaf bakışı görüyorum ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. Adam beslenme tüpüne çok odaklanmıştı, bu yüzden fark etmedi.

Ve sonra ona saldırıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 46

Adam çığlık atıyor.

Kan var. Victoria'nın tırnaklarının yüzünün derisini delip geçtiği yerde gerçek kan var. Ona küfrediyor, şırıngayı yatağın üzerine fırlatıyor ve yüzünün yan tarafını tutarak odadan dışarı koşuyor. Victoria yüzünde memnun bir ifadeyle onu izliyor.

"Gidip onu kontrol etsem iyi olacak," diye mırıldanıyorum.

Gözünü almadığı ortaya çıktı, o yüzden kendini şanslı saymalı. Banyoya gittiğimde yüzünün sağ tarafında ıslak bir bez vardı. Bezden kan sızıyordu.

"Bu da neydi böyle?" Adam bana havladı. "Tırnaklarını kesiyorsun sanıyordum."

"Evet," diye yalan söyledim.

"Yeterli değil." Islak bezi yüzünün yanından çekiyor ve yanağında kan sızan üç parlak kırmızı çizik izi görüyorum. "Aman Tanrım. Bir kaplan tarafından parçalanmış gibi görünüyorum."

"Dinle," diyorum, "neden bundan sonra ona ilaçları benim vermeme izin vermiyorsun? Sana yaptığı gibi benimle kavga etmez."

Yüzündeki çizikler çok acı verici görünse de tereddüt ediyor. "İlaçları ezip şırıngaya koyabilirsin" diyorum.

"Sadece enjekte edeceğim. Sanırım bunu tercih eder."

Yaralarının üzerine yeni bir parça tuvalet kağıdı koyuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Pekala, tamam. Tamam. Ama sadece... dikkatli ol. Bunun senin başına gelmesini istemiyorum."

Olmayacak. Emin tek şey bu.

Victoria'nın yatak odasına geri döndüm. Tekerlekli sandalyesinde sakince oturmuş beni izliyordu. Yanına gidip yataktan şırıngayı alıyorum. Çalkaladım ve sıvının etrafında dolaşan beyaz parçacıkları görebiliyordum. İlaçları, öğütülmüş.

"Bunu almak , değil mi?" Diyorum.

Victoria başını sallıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

Sandalyesinin yanındaki pencereyi açıyorum. Odaya buz gibi bir esinti giriyor. Şırıngayı pencereden dışarı tutuyorum ve içindekiler yere dökülene kadar pistona basıyorum. Sonra pencereyi tekrar kapatıyorum.

"Tamam mı?" Ben de öyle dedim.
Burada çalışmaya başladığımdan beri ilk kez gülümsüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 47

Victoria'nın Günlüğü

13 Ocak 2018

Bu sabah Adam yukarıda çalışırken telefonuma Mack'ten bir mesaj geldi:

Hey, adadaki bazı arkadaşları ziyarete gidiyorum. Ziyarete var mısın?

için kendimi zor tuttum: *Evet! Seni çok özledim!*

Şimdi gel! Kurtar beni!

Elbette, Mack'i neredeyse altı aydır görmedim. Kurtarıcım olmak şöyle dursun, beni düşünmesine bile şaşırıyorum. Aslında beni görmeye bile gelmiyor, sadece birkaç arkadaşını görmeye gidiyor.

Bu iyi olurdu, sonunda yazdım. *Hangi gün?*

Hemen cevap yazdı: *Esnek biriyim. Senin için hangi gün uygun?*

Adam'ın Perşembe günü şehir dışında bir toplantısı var. Bütün gün evde olmayacak. Irina da perşembe günleri ortalıkta olmaz. Şüpheli bir şey olacağından değil, ama Adam kesinlikle öyle görmezdi.

Perşembe öğleden sonra mı?

Perşembe uygun. Adresini mesaj at, üç gibi orada olurum.

Ona adresi mesaj attım. Ve hemen ardından, telefonumdaki tüm mesajları sildim. Artık Mack'in numarası telefonumda kayıtlı bile değil. Adam şifremi bilmeden telefonumun parasını ödemeye devam etmezdi ve telefonumu düzenli olarak kontrol ederdi. Risk alamam.

Tek korkum bu günlüğü bulması. Eğer bulursa... şey, bunu düşünmek bile istemiyorum. Onu çok iyi saklıyorum. Onu bulamaz.

Aylardır ilk defa göğsümde küçük bir mutluluk baloncuğu var. Mack'i görmeye gidiyorum! Sabırsızlanıyorum!

17 Ocak 2018

Bu sabah Adam şehirdeki toplantısına gitmek üzere ayrıldığında rahat bir nefes aldım. Son anda bir şey çıkacağını ve Adam'ın toplantıyı iptal edeceğini düşünmüştüm ve Mack geldiğinde ne yapacağımı düşünmek zorunda kalacaktım. Adam buradayken ortaya çıkarsa Adam çıldırırdı. İptal etmek zorunda kalacaktım.

Ama neyse ki her şey plana göre gitti. Adam gider gitmez üstümü değiştirmek için aceleyle üst kata çıktım. Aldığım birkaç yeni kıyafet üzerime tam oturmuştu ama yatak odasındaki boy aynasında kendime baktığımda hasta olduğumu hissettim. *Berbat* görünüyordum. Şişmiştim, sarı saçlarım gevşek ve donuktu, gözlerimin altında mor halkalar vardı ve cildim lekelenmişti. Saçlarımla ilgili yapabileceğim pek bir şey yoktu, bu yüzden eskiden acil serviste taktığım gibi başımın arkasında topladım. Yarım saatimi halkaları ve lekeleri gizlemek için makyaj yaparak geçirdim. Değişken bir başarım vardı.

Olmak zorunda.

Üçü birkaç dakika geçe kapı çaldı. Koşup kapıyı açtım ve o oradaydı. Mack. Onu son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu; siyah saçları hâlâ dağınık, gülümsemesi hafifçe çarpıktı. Onu görünce nasıl göründüğümle ilgili endişelerimi unuttum ve kollarımı ona doladım.

Sanki Mack gibi iri bir adamın ayaklarını yerden kesme şansım varmış gibi güldü ve kendini dengeledi. O da bana sarıldı. Kolları çok iyi, sıcak ve güvende hissettiriyordu. Beni buradan alıp götürmesini istedim. Boğazımda sert bir yumru oluştu.

"Seni görmek çok güzel," demeyi başardım. İstemesem de sarılmaktan vazgeçtim çünkü yanlış bir fikre kapılmasına izin veremezdim. Eminim şimdiye kadar bir kız arkadaşı olmuştur. Ne de olsa bir arkadaşını ziyarete gidiyordu.

"Ben de öyle." Bana sırıttı ve gözleri kırıştı. "Acil Servis'te sensiz hiçbir şey aynı değil. Herkes seni özlüyor."

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. "Harika görünüyorsun," dedi. Açıkça yalan söylüyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Boğazımı temizledim. "Peki, içeri gel. Sana etrafı gezdireyim."

Mack'e devasa evimizi gezdirdim. Kibarca hevesliydi ama o kadar da umursamadığı belliydi. Bana sürekli sorular sormaya çalıştı.

Nasıl olduğumu sordu, ama ben geleni yaptım. Ona ne söylemem gerekiyordu? Günlerimi televizyon izleyerek mi geçiriyorum? Kocam beni aşçıyla mı aldatıyor?

"Sende ne var ne yok?" Oturma odasındaki turumuzu tamamladığımızda sordum. Ben kanepeye oturdum, o da yanıma yerleşti.

"Şey..." Yüzünde bir sırıtış vardı ve ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum. Harika bir kızla tanışmıştı ve onunla evlenecekti. Bunu düşünmek bile kusma isteği uyandırdı, tabii ki onun adına mutlu olsam da. "Tıp fakültesini kazandım! Sonbaharda gidiyorum."

"Mack!" Tıp fakültesine gitmekten çok söz etmişti ama çok yaşlı olduğu için endişeleniyordu. Yine de gitmeyi çok istediğini söyleyebilirdim. Bu onun hayaliydi. Kabul ettiği için çok heyecanlanmıştım. "Bu inanılmaz!"

"Bu inanılmaz." Sırıtışı genişledi. "Tabii ki bunu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Okuldayken ambulans vardiyalarında çalışmaya devam etmem gerekecek. Mezun olduğumda neredeyse otuz beş yaşında olacağım. Ama..."

Geldiğinden beri ikinci kez kollarımı ona doladım. O da bana sarıldı, ama bu sefer geri çekildiğimde yüzlerimizin sadece birkaç santim uzakta fark ettim. Ve kendimi durduramadan onu öpmek için eğildim.

Mack'in yüzünde anlık bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama beni itmedi. Tam tersi oldu. O da beni öptü. Mack'i öpmek harikaydı. İstekliydi ama nazikti. Bu bana kocamı öpmekten ne kadar hoşlanmadığımı fark ettirdi. Bir yanım hâlâ Adam'ı seviyordu ama daha büyük bir yanım ondan nefret ediyordu.

İlk çekilen Mack oldu. Kahverengi gözlerini kırpıştırıyor ve çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. "Vicky," dedi usulca. "Beklemiyordum..."

Yüzüm yandı. Ne düşünüyordum ki? Onu neden o şekilde öptüm? Eğer bana karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsa, bunlar çoktan yok olmuştur. Ve şu anki görünüşüm onları yeniden alevlendirmeyecekti. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "İğrenç göründüğümü biliyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Vicky, harikasın. Bunu nasıl söylersin..." Başını iki yana salladı. "Ama sen *evlisin*. Ve ben..."

İşte o zaman gözyaşlarına boğuldum.

Ona her şeyi anlattım. Her şeyi. Kolunu bana doladı ve tüm zaman boyunca kaşlarının arasında bir kırışıklıkla beni dinledi. Ona bu lanet yerin ortasında mahsur kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi anlattım. Nasıl iş bulamadığımı. Adam'ın kredi kartı almama bile izin vermediğini. Beni Irina ile aldattığının neredeyse kesin olduğunu. Bazen bir dakika daha dayanabileceğimi sanmadığımı. Sesim kısılana ve gözyaşlarım kuruyana kadar konuştum da konuştum.

"Yüce Tanrım." Mack elini saçlarının arasından geçirdi. "Vicky, bana söylediklerine inanamıyorum. Gitmek zorundasın. Hemen."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Gidecek hiçbir yerim yok."

"Saçmalık." Mack omuzlarımı sıktı. "Carol onunla kalmana izin verecek. Ve... eğer istersen benimle de kalabilirsin. Ama istediğim, gidecek bir yerin var."

"Hiç param yok."

"Ne olmuş yani? Vicky, sana yardım edeceğiz. *Ben* sana yardım edeceğim."

Bana yardım etmek istedi. Okul masraflarını karşılayacak kadar parası olmamasına rağmen elindeki azıcık parayı da paylaşmaya hazırdı.

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. Şu anda yüzümün ne kadar berbat göründüğünü hayal bile edemiyordum. Tüm makyajım kesinlikle silinmişti. "Bütün bunları senin üzerine yıkmak istememiştim. Muhtemelen arkadaşınla buluşmaya geç kalacaksın."

Mack birkaç dakika sessiz kaldı. Kot pantolonundaki yıpranmış bir ipliği karıştırdı. "Arkadaş falan yok. Buraya *seni* görmeye geldim. Carol bana yemekte olanları anlattı ve ben de senin için endişelendim."

Tabii ki bu beni tekrar ağlattı.

"Bak." Omuzlarımı tekrar sıktı. "Git çantanı hazırla. Hemen gidiyoruz."

"Buraya arabayla mı geldin?"

Başını iki yana salladı. "Long Island Demiryolu'na bindim ve oradan bir Uber çağırdım."

Pencereden dışarı baktım. Güneş gökyüzünde alçalmış ve kar yağmaya başlamıştı. Adam çok geçmeden evde olacaktı. Eve geldiğinde beni gitmiş bulacağını hayal ettim. Ya da daha kötüsü, eve döndüğünde oturma odamızda başka bir adamla eşyalarımı topladığımı görecekti. Çok incinirdi.

"Şimdi gidemem." Gözlerimi indirdim. "Buradan bir kez ayrılırsam, bir daha geri dönemem. Toparlanmak ve Adam'a gideceğimi söylemek için biraz zamanım olmalı."

Kaşlarını çattı. "O zaman eve geldiğinde söyle ona. Ben bekleyeceğim."

"Yapamam." Bunu ifade etmekte zorlanıyordum ama anlamasını sağlamalıydım. "Mack, o benim kocam. Ona en azından bir açıklama borçluyum."

Alt dudağını çiğnedi. "Ya sana zarar verirse?" "Bana hiç elini sürmedi. Bunu yapmaz." "Ona güvenmiyorum, Vicky."

"Lütfen." Elimi onun elinin üzerine koydum. "Bunu kendi yöntemimle yapmak zorundayım. Bu konuda bana güven."

Uzun bir süre bana baktı. Bunların hiçbirinin iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü söyleyebilirdim ama Adam'ı benim tanıdığım gibi tanımıyordu. En kötü zamanlarında bile Adam beni asla incitmekle tehdit etmedi. Bağırıp çağırır ve hepsi bu kadar. "Onunla bu konuşmayı ne zaman yapacağını bana söyle. Bir araba kiralayacağım ve seni dışarıda bekleyeceğim. Tamam mı?"

Cevap veremeden ön kapının kilidinin döndüğünü duydum. Elimi Mack'ten çektim. Kahretsin, Adam eve erken gelmişti. En az bir iki saat daha evde olmaması gerekiyordu ama bazen beni tetikte tutmak için yanlış bilgi verdiğini düşünüyorum. Ve bu sefer beni yakalamayı başardı.

Eteğimdeki görünmez tozu fırçalayarak hızla ayağa kalktım. Mack koltuktan kalkmadı. Yüzünde karanlık bir ifade vardı ve Adam kapıdan girer girmez Mack'in onun burnunun ortasına bir yumruk indireceğinden biraz endişeliydim. Ve itiraf etmeliyim ki içimde bunu görmek isteyen küçük bir parça vardı.

Adam, Mack'in oturma odamızda oturduğunu görünce gözleri büyüdü. Sağ elini yumruk yaptı ve çenesindeki bir kas seğirdi. "Victoria," dedi. "Ziyaretçimiz olacağından bahsetmemiştin."

Mack sonunda ayağa kalktı. Kocamla yüzleşmek için döndü. "Planlı bir şey değildi. Tesadüfen oradan geçiyordum."

"Montauk'tan geçiyordunuz. İlginç..."

Mack omuz silkti. Sadece gittiğinde işleri benim için kolaylaştırmak için onunla birlikte oynamasını diledim.

"Peki, büyük turu yaptınız mı?" Adam sordu. Sağ yumruğu gevşemişti ve kravatının düğümünü çözüyordu.

"Evet. Vicky bana etrafı gösterdi."

"Harika." Adam gülümsedi. Yüzeyin altında kaynadığı şüphe götürmezken nasıl bu kadar çekici olabiliyordu bilmiyorum. "O zaman sana bir içki ikram edebilir miyim?"

"Hayır." Mack bana doğru bir bakış attı. "Muhtemelen... Sanırım artık çıksam iyi olacak."

Lütfen beni de yanına al. Yanlış bir karar verdiğime dair içimde korkunç bir his vardı. Belki de Mack'le gitmek için çok geç değildi. Ama şimdi gidersem, her şeyi geride bırakmak zorunda kalacaktım. Ve odada başka bir adam varken Adam'la konuşamazdım.

Adam, "Umarım arabanızda dört tekerlekten çekiş vardır," diye yorum yaptı. "Dışarıda kar oldukça ağırlaşıyor."

Tekrar pencereden dışarı baktım. Haklıydı, kar gerçekten de yağmaya başlamıştı. Büyük beyaz taneler pencerenin dışına hızla düşüyordu. Çimlerimiz şimdiden beyaz bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Yarın burada kapana kısılmış olacaktım. Yine.

"Bir Uber çağıracağım," dedi Mack. "Beni tren istasyonuna götürmelerini isteyeceğim."

"Burada mı? Bu havada mı? Unut gitsin." Mutfağa doğru yürüdü ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Bir saat beklersin, eğer şanslıysan. O zamana kadar da kar fırtınası başlar."

Mack ensesini kaşıdı. "Pek fazla seçeneğim yok, değil mi?"

Adam kırmızı şaraptan uzun bir yudum aldı. Kadehin içinde döndürdü. "Şunu bitireyim de seni tren istasyonuna bırakayım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sorun değil. Arabam karda gerçekten iyi yol tutuyor."

Mack'in gözleri temkinliydi ama Adam iyi bir noktaya parmak basmıştı. Kar gittikçe kötüleşiyordu ve bu gece şehre dönme şansı varsa hemen gitmesi gerekiyordu. Aksi takdirde günlerce burada mahsur kalabilirdi.

"Tamam." Mack başını salladı. "Hadi gidelim."

Bu konuda içimde kötü bir his vardı. Mack ve Adam'ın Adam'ın arabasında yalnız olmaları fikri hoşuma gitmiyordu. Elbette, tam olarak kim için endişelendiğimden emin değildim. Mack'in Adam' göre en az üç dört santim boyu ve elli kilo fazlası vardı. Ne kadar güçlü olduğunu biliyordum ve kocamın öfkesine karşı kendini kolayca savunabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Belki de endişelenmem gereken kişi Adam'dı. Eğer benim sağlığım söz konusu olursa, Mack'in Adam'ın gözünü morartabileceğinden endişeleniyordum. Hakkında saldırı suçlaması varsa tıp fakültesine gidebilecek miydi? Bu onun tüm hayatını mahvedebilirdi. Mack'in özellikle asabi biri olduğunu hiç düşünmemiştim ama ona Adam'ın bana nasıl davrandığını anlattığımda ne kadar öfkelendiğini görebiliyordum. Kocama nasıl baktığını görebiliyordum.

Mack ağır paltosunu giyerken Adam banyoyu kullanmak için üst kata çıktı. Bana doğru gergin bakışlar atmaya devam etti.

"İstersen kalırım," dedi kısık bir sesle.

"Burada mı?"

"Bilmiyorum." Gözleri, karın yoğun bir şekilde yağdığı pencereye geri döndü. "Belki bir otel falan bulabiliriz. Ya da geceyi burada geçirebilirim. Ben sadece... Gitmem gerektiğini düşünmüyorum, Vicky. Senin için gerçekten endişeleniyorum."

"İyi olacağım." Adam geri gelmeden önce bir anlığına elini tutmak için uzandım. "Söz veriyorum. Aptalca bir şey yapma."

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama artık çok geçti. Adam çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan ikisi kapıdan çıkıyorlardı.

18 Ocak 2018

Garip... Mack'i bırakıp döndüğünde Adam'la büyük bir kavga çıkmasını bekliyordum ama tam tersi oldu. Eve geldiğinde kanepemizde başka bir adamın oturduğunu fark ettiğinden bahsetmedi bile. Ve çok nazikti. Irina burada olmadığı için bana yemek yapacağını söyledi. Ve sonra mum ışığında bana servis etti.

Tüm gece boyunca onu terk etmenin bir hata olup olmayacağını düşündüm.

Mack ile konuşmak istiyorum. Ne yazık ki, bağlantı kurmakta zorlanıyoruz. Şehre dönmek için trene bindiğini bildiren bir mesaj attı ama o zamandan beri başka bir şey yapmadı. Telefonuma bakıp duruyorum.

endişeyle ondan haber bekliyorum. Elbette ondan bir mesaj alır almaz hemen silmem gerekecek. Adam'ın görmesi riskini göze alamam.

Ama Adam son zamanlarda ne kadar iyi davransa da, bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Onun kim olduğunu biliyorum. İyi adam rolü geçici. Belki de aldatacağımdan endişeleniyordu ve şimdi beni kazanmak zorunda hissediyor. Ama kendini güvende hissettiğinde, eski haline geri dönecektir. Korkunç öfkeli, aldatan bir piç.

Bu sabah Mack'e bir mesaj gönderdim: *Gelecek cuma için bir araba kirala.*

Adam'a onu terk ettiğimi söylemek için bir haftadan az zamanım var.

OceanofPDF.com

Bölüm 48

Büyük bir fırtına yaklaşıyor. Yılın ilk fırtınası.

Bu sabah markete gittim ve kıyametin yaklaştığını düşünebilirsiniz. Son somun ekmeğe uzanmaya çalıştığımda bir kadın neredeyse yüzüme dirsek atıyordu. Ona izin verdim. Bir somun ekmek için yüzüme dirsek yemeye değmez.

Eve döndüğümde Maggie mutfağı temizliyor, her zamanki yavaş temposunun iki katı hızla çalışıyor. "Kar başlamadan önce buradan gitmek istiyorum," diyor.

"Gerçekten o kadar kötü mü olacak?"

"Hava tahminlerine göre bir metre kar yağacak." Tezgahı siliyor. "Yani evet, kötü olacak gibi görünüyor. Kesinlikle yine güç kaybedeceksiniz."

Ve bu sefer, *kesinlikle* Adam'la kucaklaşmayacağım. Hiç şansım yok Bu.

"Ne zaman başlayacak?" Ben soruyorum.

Maggie saatine bakar. "Hava tahmini öğlene kadar
Kar başlayacak. Üç ya da dört gibi, muhtemelen burada mahsur kalacaksın. En azından senin küçük arabanla. Adam'ın BMW'si biraz daha iyi olabilir ama bu gece yollar tam bir felaket olacak."

İçimde huzursuz bir his var. En azından son fırtınada, yağmur durur durmaz yolların tekrar erişilebilir olacağını biliyordum. Günlerce bu evde mahsur kalma düşüncesi beni tedirgin ediyor. Özellikle de Adam hakkında bildiğim onca şeyden sonra.

Maggie sanki aklımı okumuş gibi, "Gelip Steve ve benimle kalmalısın" dedi.

"Ne?"

Koluyla beni dürtüyor. "Hadi ama. Bizim ev çok çabuk sürülür ve kolay kolay elektrik kesilmez. Kanepemiz gerçekten çok rahat. Netflix maratonu yapabiliriz. *BoJack Horseman*'ı sever misin? Biz bağımlıyız."

"Zorla kabul ettirmek istemiyorum..."

"Olmayacaksın! Gerçekten, eğlenceli olacak."

Baştan çıkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Maggie'nin sıcak küçük dairesi bu devasa araziye kıyasla çok davetkar görünüyor. Burada kendimi çok yalnız hissediyorum. Ama gidemem. Çünkü gidersem, Victoria burada

Adam. Bunu ona yapamam.

"Özür dilerim," diyorum. "Teklifin için minnettarım ama sanırım burada kalıp Victoria'ya yardım etmeliyim."

Omuz silkiyor. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen diye birkaç saat daha burada olacağım."

Yiyecekleri kaldırırken pencereden evin etrafını çevreleyen çimenlere bakıyorum; birazdan kalın bir kar örtüsüyle kaplanacak. Mack'in Victoria'yı görmeye geldiği geceyi düşünüyorum. O gece de kar yağıyordu. Ona geri döneceğini söylemişti ama belli ki hiç dönmemişti.

Neden onun için geri dönmedi? Yoksa adam geri geldi de kadın gitme fikrini mi değiştirdi?

Belki de gitmeden önce başka bir şey oldu.

Pencereden dışarı bakıyorum ve gökyüzünden tek bir kar tanesinin düştüğünü görüyorum. Başladı.

OceanofPDF.com

Bölüm 49

Akşam yemeği saatinde kar çok şiddetli yağıyor. Pencereden dışarı baktığımda tek gördüğüm uçsuz bucaksız beyazlık. Bu korkutucu. Maggie çoktan gitti. Buradan ayrılmak istesem bile yapamam. Kapana kısıldık.

Ben Victoria'nın yemeğini hazırlarken Adam mutfağa geldi. Elinde bir kol dolusu battaniye var ve bunları mutfak tezgahının üzerine bırakıyor. "Bunları senin için getirdim," dedi. "Bilirsin, kaloriferler sönerse diye."

Kimi kandırıyor bu? Isı kesinlikle sönüyor.

"Teşekkürler," diyorum.

Adam nazikçe sağ yanağına dokunur. Victoria'nın tırnaklarıyla yaptığı çiziklerin üzeri kabuk bağlamıştı. "Victoria yatmaya hazır olduğunda bana haber ver. İlaçlarının bulunduğu şırıngayı şifonyerine koydum."

"Tamam, sorun değil."

Parmaklarını tezgâha vuruyor. "İlaçlarla ilgilendiğiniz için teşekkürler. Onları alması gerçekten çok önemli."

"Evet. Biliyorum."

"Eğer yapmazsa, nöbet geçirebilir."

"Merak etmeyin. Ben icabına bakarım."

Mutfak robotunu kapatıyorum ve içindekileri tabağa boşaltıyorum. Adam bir an beni izliyor, sonra uzaklaşıyor. En azından bana güveniyor gibi görünüyor.

Victoria'ya bir haftadır ilaçlarını vermemiş rağmen.

Elimde yemek tabağıyla merdivenleri tırmanıyorum. Oraya vardığımda Victoria televizyon izliyor, sol gözü farklı bir yöne baksa da sağ gözü dikkatle ekrana yapışmış durumda. Yine de bir hafta öncesine göre çok daha uyanık görünüyor. Artık bütün sabah uyumuyor. Üç gün üst üste kahvaltısının tamamını yedi. Yulaf ezmesi konusunda kendimi suçlu hissetmeye başladığımdan beri.

"İyi akşamlar," diyorum odaya girerken.

Victoria'nın gözleri anında bana kayıyor. Bu da fark ettiğim bir başka değişiklik. Önceden onunla konuştuğumda, bana doğru bakmak için tatlı bir zaman ayırırdı. Şimdi etrafındaki her şeyin aşırı farkında görünüyor.

"Sylvie," diyor.

Bu da başka bir şey. Artık daha çok konuşuyor. *Çok* konuştuğunu söyleyemem. Hala tek kelimelik ya da belki iki kelimelik cümleler kuruyor ve bunların her biri onun için bir mücadele. Ama daha önce, tek bir kelime bile söylemediği günler olurdu ve çoğu zaman bu kelime bir anlam ifade etmezdi. Şimdi her zaman söyleyecek bir şeyi var.

Adam'ın ona ilaç verdiği sonucuna varmamak çok zor. Tek soru neden olduğu.

"Yemek vakti!" Parlak bir şekilde duyuruyorum.

Victoria yemek tabağına bakıyor ve burnunu kırıştırıyor. Onu tamamen suçlayamam. Bu püreye çok fazla bezelye koydum ve kusmuk gibi görünüyor. Ama tadı kötü değil. Tadına baktım.

"Tadı göründüğünden daha güzel," diyorum ona.

Benden uzaklaşıp pencereden dışarı bakıyor. "Güneş,"

diyor. "Güneşi görüyor musun?" Ona gülümsüyorum.

"Çünkü ben kesinlikle görmüyorum." Yüzünü

buruşturuyor. "Hayır. Bu..."

"Kar."

Rahatlamış bir şekilde başını sallıyor. "Evet. Kar."

Pencereden dışarı bakıyorum, dev pulların düşüşünü izliyorum. Güzel ama aynı zamanda korkutucu. "Çok fazla olduğu kesin."

Tekrar başını sallıyor. "Yapamam... sıkıştım."

Gülüyorum. "Evet, sanırım burada birlikte sıkışıp kaldık."

Kaşları birbirine çatıldı. Yüzüme baktı ve ağzından kaçırdı, "Silahı almalısın, Sylvie."

Ona bakıyorum. Bu, ondan duyduğum en uzun . "Victoria..."

"Dolap," diyor. "Getir onu. Getir... buraya."

"Victoria, yapamam..."

Mavi gözleri yaşlarla dolar. "Al onu. Yoksa o..."

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Günlüğünün sayfalarında bile Adam'ın ona şiddet uyguladığını hiç anlatmamış. Onu asla silahla tehdit etmemiş. Mack'e söylediği de buydu zaten. Tehlikede olduğumuzu düşünmek için bir sebep yok. Adam beni yatak odasını kurcalarken yakalamazsa tabii.

"Hadi biraz yemek yiyelim, tamam mı?" Ben de öyle dedim.

Victoria'nın yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum. Eğer yapabilseydi, o silahı kendisi alırdı. Bu çok açık. Ama ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Ve birkaç gün içinde fırtına sona erecek.

OceanofPDF.com

Bölüm 50

Victoria'nın Günlüğü

22 Ocak 2018

Titrememi durduramıyorum.

Sabah saat on sularında kanepede oturmuş televizyon izlerken kapı çalındı. Beni yerimden sıçratacak kadar yüksek bir sesti. Kapıya gittiğimde bir polis memurunun orada durduğunu görünce kendimi daha iyi hissetmedim.

"Burası Barnett'lerin evi mi?" diye sordu memur. Kırk yaşlarındaydı ve çirkin bir görünümü vardı. Saç çizgisi azalmıştı ama bu ona yakışıyordu.

Ağzım o kadar kuruydu ki ağzımı açtığımda hiç ses çıkmıyordu. Boğazımı temizledim. "Evet..."

"Benim adım Dedektif Patterson," dedi memur. Bana elini uzatmadı. "Vaktiniz varsa size birkaç soru sormak istiyorum."

"Uh..." Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başım dönüyordu. Kapımda neden bir polis vardı? Bir çeşit hata olmalıydı. Ben hiç suç işlemedim. İşledim mi? "Elbette. Lütfen içeri girin."

Dedektif Patterson, Adam merdivenlerden inerken beni daireye kadar takip etti. Kalp krizi geçirmek üzere olmama rağmen, evimizde bir polis olduğu gerçeğinden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Birini etkilemeye çalışırken kullandığı gülümsemelerden birini takındı. Bunu artık çok iyi biliyorum.

"Memur bey!" diye bağırdı. "Size yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Dedektif Patterson başıyla onayladı. "Bir arkadaşınızın nerede olduğunu bulmaya çalışıyoruz, Bayan Barnett."

Dedektif detayları anlatırken kafamın arkasında bir uğultu vardı. Mack'le ilgiliydi. İki gün üst üste işe gitmesi gerekirken gitmemişti. Mack güvenilir bir adamdı ve bu onun için alışılmadık bir davranıştı. İş arkadaşlarından biri onu kontrol etmek için evine gitmiş ama evde yokmuş. Beş gün boyunca kimse ondan haber alamamış.

Long Island'a geldiği geceden beri değil.

Dedektif, "Carol Webber buraya sizi ziyarete geldiğini söyledi, Bayan Barnett," dedi. "O gece onu gördünüz mü?"

Adam'a baktım. Yüzünde hâlâ o yavan gülümseme vardı. İfadesini hiç okuyamadım. Ama bunda olağandışı bir şey yok.

"Evet," dedim. "O buradaydı."

Dedektif Patterson başını salladı. "Ziyaretinin amacı neydi?" Adam,

"Mack ve eşim iş arkadaşı ve dosttu," diye cevap verdi.

Ben. "Sadece sosyal bir ziyaretti."

"Peki evden ne zaman ayrıldı?"

"Saat altıya yaklaşıyordu," dedim uyuşuk bir sesle. "Adam onu tren istasyonuna bıraktı. Kar yüzünden."

Dedektif Adam'a döndü. "Onu trene binerken gördün mü?"

Adam başını salladı. "Bilet almaya gitti ama tren bir süre daha gelmeyecekti. Bana beklemememi söyledi, ben de arabayla eve döndüm. O sırada kar oldukça kötüleşmişti, bu yüzden mahsur kalma riskini almak istemedim."

Dedektife bir bakış attım. Hiç de şüpheli görünmüyordu. "Mack kredi kartıyla bir tren bileti almış gibi görünüyor," dedi. "Ama trene binip binmediğinden emin değilim. O geceki biletçiyle temasa geçmeye çalışıyorum."

Aklıma bir düşünce geldi. "Bana trenden bir mesaj gönderdi. Yani trene binmiş olmalı."

"Mesaj telefonunuzda var mı?" diye sordu dedektif. "I..."

Dudağımı ısırdım ve Adam'a baktım. "Sildim."

Dedektife Mack'ten gelen tüm mesajları alır almaz sildiğimi söyleyecek değildim. İlk kez dedektifin yüzünde bir ilgi titreşimi gördüm.

Ellerimi birbirine kenetledim. "Sence o iyi mi?"

Dedektif Patterson tereddüt etti. "Umarım öyledir. Umarım sadece seyahate çıkmaya karar vermiş ve kimseye söylememiştir. Olur böyle şeyler. Ama trende ya da hatta tren istasyonunda saldırıya uğramış olabileceğinden endişeleniyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Adam kaşlarını kaldırdı. "Mack oldukça iri bir adam."

"Büyük ama kurşun geçirmez değil."

Kurşun geçirmez. Dedektifin sözleri üzerine aklıma dolabın üst rafında saklı duran tabanca geldi. Adam Mack'i arabasına almadan önce

kısa bir süreliğine ortadan kayboldu. Acaba o...?

"Pekala." Dedektif iç geçirdi. "Mack'ten bir haber alırsanız lütfen hemen bize bildirin. Ailesi çok endişeli."

Dedektifin ön kapıdan çıkışını izledim. Kusacakmışım gibi hissettim. Adam Mack'i tren istasyonuna götürdü ve bir daha ondan haber alınamadı. Evet, trende ondan o mesajı aldım. Ama mesajı gönderenin o olduğundan nasıl emin olabilirdim?

Adam dedektifin arkasından kapıyı kapattı. Kapıyı kilitleyip sürgüyü fırlattığında karnım sıkıştı. "Pekâlâ," dedi. "Görünüşe göre arkadaşın kaybolmuş."

"Ne yaptın sen?" Mırıldandım.

"Mack ve ben arabada gerçekten ilginç bir konuşma yaptık," diye devam etti Adam sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Görünüşe göre sana düzgün davranmadığımı düşünüyordu. Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyorum. Onu düzeltmeye çalıştım ama dinlemekle pek ilgilenmiyor gibiydi. En sonuna kadar. Ama sonra tabii ki çok geç oldu."

Gözlerimi kapattım. *Hayır. Lütfen, hayır. Mack olmaz.*

"O polis memuru haklıydı," dedi Adam. "Kurşun geçirmez değildi."

Elimi ağzımın üzerine kapattım. "Sen..."

Adam bana gülümsedi. Bu hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Bu adamı çekici bulduğum bir zaman olduğuna inanamıyorum.

"Seni canavar!" Tısladım. "Nasıl ..."

"Oh, çok kolaydı." Bana doğru bir adım attı. "Ve en iyi kısmı ne biliyor musun? Silahın her yerinde parmak izlerin var. Aslında *senin silahın*. Senin adına kayıtlı."

Beni atış talimi için dışarı çıkardığı günü hatırladım. O deri eldiven giymişti, benim ellerim ise çıplaktı. Haklıydı. O silahın her yerinde parmak izlerim vardı.

"Merak etme," dedi Adam. "Onu o kadar çabuk bulamayacaklar. Tabii sen yine yaramazlık yapmazsan."

Adam'ın dudaklarında hâlâ o gülümseme vardı. Gözlerini oymak istedim. Ama ona bakarken tamamen kapana kısıldığımı fark ettim. Onu asla terk edemem. Eğer denersem, polise katil olduğumu söyleyecektir.

Kanepeye çöktüm, ellerim titriyordu. Başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedim. "Beni anlıyor musun Victoria?" dedi.

Tek kelime etmedim.

"Yap. Sen. Anlıyor musun. Beni." Sesinde tehditkâr bir ton vardı. "Cevap ver bana, Victoria."

"Siktir git," diye fısıldadım.

Sonunda bu sözleri ona söylemek çok iyi hissettirdi.

Adam yıldırım hızıyla uzandı ve bileğimi yakaladı. Mack'e daha önce Adam'ın bana hiç dokunmadığını söylemiştim ama bugün bu değişmişti. Ön kolumdaki morlukların açıldığını hissedebiliyordum.

"Bir daha *sakın* beni böyle aptal yerine koyma Victoria," diye tısladı. "Yoksa sana söz veriyorum, pişman olacaksın."

Beni bıraktığında bileğimde parmaklarının olduğu yerde kızgın kırmızı izler vardı. Hışımla gitti ve arkasından bir kapının çarptığını duydum. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve dünyanın sonu gelmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağladım.

Adam Mack'i öldürdü. Beni gerçekten seven tek adamı öldürdü, sırf bana yardım etmeye çalıştığı için. Ve eğer dediklerini yapmazsam, sıradaki ben olacağım.

Ve en kötüsü, artık umursadığımdan bile emin değilim.

15 Şubat 2018

Son birkaç haftadır trans halindeydim. Bunca zamandır evden çıkmadım ama dürüst olmak gerekirse kar o kadar kötü ki istesem de çıkabileceğimi sanmıyorum. Honda Civic'im karda hiçbir yere gitmiyor.

Hayatım otomatik pilota bağlı. Neredeyse öğlene kadar yatakta yatıyorum. Sonunda kendimi çarşafların arasından dışarı sürüklediğimde, doğruca kanepeye gidiyor ve televizyonu açıyorum. Ne izlediğimi bile bilmiyorum. Fark etmez. Mutfaktan bir paket cips, kurabiye ya da her neyse alıp teker teker ağzıma atıyorum. Tadına bile bakmıyorum.

Artık hiçbir şeyin önemi yok. Kendimi kanepede çürümeye bırakacağım. Belki kendimi yeterince iğrençleştirirsem Adam beni rahat bırakır.

Bu sabah bana bağırmak için oturma odasına geldi. Tepemde durdu, yumrukları kalçalarındaydı. "Kendine ne yaptığına bir bak," dedi. "Kanepeden kalk. Tanrı aşkına bir duş al."

.

"Victoria." Benimle konuşurken başımı kaldırıp bakmadım bile. "Hemen kalk şu lanet koltuktan. Beni duyuyor musun? Televizyon izlemeyi bırak. Temizlenmeni ve saygın bir kıyafet giymeni istiyorum. Utanç kaynağısın."

Tek kelime etmedim.

"Victoria!" Şimdi bağırıyordu. "Cevap ver lan bana!"

Yine cevap vermeyince sehpanın üzerindeki ağır metal kül tablasına uzandı. Bir an için onu kafama fırlatacağından emindim. Kafatasımda yaratacağı çukuru hayal ettim. Her şeyin karardığını hayal ettim.

Bunu memnuniyetle karşıladım.

Ama onun yerine kül tablasını televizyona fırlattı. Ekran kırıldı ve görüntü karardı. Muhtemelen buna bir tepki vermesini bekliyordu ama verdiyse de hayal kırıklığına uğradı. Ben sadece siyah ekrana bakmaya devam ettim. Adam bir dakika beni izledi, sonra pes etti ve hışımla odadan çıktı.

22 Şubat 2018

Son iki saatimi bavullarımı toplayarak geçirdim.

Adam'ın Mack'e yaptıklarından sonra tüm hayatım anlamsız gelmeye başladı. Artık doğru düzgün düşünemiyordum. Ama son birkaç saat içinde bu sis nihayet dağıldı. Hiç şu anda olduğum kadar net düşünmemiştim.

Bu sabah hamilelik testi yaptım. Pozitif çıktı.

Ne zamandır hamile olduğumu bilmiyorum. Her şey olup biterken, kontrol etmeyi bırakmıştım. Adam'la en son ne zaman seks yaptığımızı bile hatırlamıyorum. Tahmin etmem gerekirse, üç aylık olduğumu söyleyebilirim. Altı ay içinde bir bebeğim olacak.

Bana ne olacağı umurumda değil. Ama o canavarın bebeğime el sürmesine izin veremem. Benim hayatımı mahvettiği gibi çocuğumun hayatını da mahvetmesine izin veremem. Eğer bir anne olacaksam, bu bebeği korumak zorundayım. Bu da Adam Barnett'ten uzaklaşmak demek. Sonsuza kadar.

Nereye gideceğimi bilmiyorum. Hiç param yok. Nişan yüzüğümü mücevher kutuma saklamıştım, rehine koyabileceğimi umuyordum ama

Gitti. Muhtemelen Adam almıştır. Hamile olduğumu öğrenirse, gitmeme izin vereceğinden emin değilim. Yani şimdi olmalı, ben göstermeden önce.

Belki Carol beni yanına alır. Belki aile içi şiddet mağdurları için bir sığınma evi bulabilirim. Hastanedeki patronum istediğim zaman geri gelebileceğimi söyledi, yani işime geri döndüğümde en azından biraz param olacak. Yaşayacak bir yer tutabileceğim. Ve umarım bebek doğduğunda çocuk bakımını karşılayabilirim.

İronik bir durum. Bu günlüğe gelecekteki çocuklarıma babalarıyla nasıl tanıştığımı anlatmak için başladım. Şimdi de gelecekteki çocuğumun iyiliği için onu nasıl terk ettiğimi anlatıyorum.

Ne yapmam gerektiği umurumda değil. Bu bebeği koruyacağım. Bu yüzden ne olursa olsun, bu evden çıkmam gerek. Adam'dan uzaklaşmalıyım. Kar sonunda küçük Civic'imle çıkabileceğim kadar temizlendi.

Gelecekteki çocuğuma: Eğer bunu okuyorsan, her şeyi senin
için yaptım. Babanı terk ediyorum. Bu gece.

OceanofPDF.com

Bölüm 51

Titrememi durduramıyorum.

Elektrikler bir saat önce kesildi ve Victoria'nın günlüğünün sonunu okumak için el feneri kullanıyordum. Çünkü artık bitti. Son yazısı Adam'a onu terk ettiğini nasıl söyleyeceğiyle ilgiliydi. O yazıyla şu an arasında bir zamanda merdivenlerden düşmüş ve neredeyse ölüyormuş. Isı da kapalı. Üç battaniyenin altına gömüldüm ama yine de titriyorum. Burası çok soğuk. Pencereden dışarı baktığımda tek görebildiğim beyaz.

Günlerce burada mahsur kalacağız.

Bu evde kapana kısıldım. Silahlı bir psikopat olan Adam'la kapana kısıldım. Victoria'yı dinlemeliydim. Şansım varken onu almalıydım.

Mercy Hastanesi'ndeki kadının Mack'i hiç duymamış olmasına şaşmamalı. Neredeyse bir yıl önce kaybolmuş.

Ya Adam Victoria'ya ilaçlarını vermediğimi öğrenirse? Bana ne yapar? Özellikle de burada yalnızken, tanık yokken.

Birden yatağımdaki battaniyelerin beni boğduğunu hissettim. Ve çok fena işemem gerekiyor. Bir süre düşündükten sonra yorganı itip yatak odasından çıkıyorum, elimde hala el fenerim var

El fenerinin ışığında koridor uçsuz bucaksız görünüyor. Döşeme tahtaları her adımda ayaklarımın altında gıcırdıyor. Koridorda yürürken ısınmak için vücuduma sarılıyorum. Tanrım, çok soğuk. Sanki rüzgâr bu evin içinden geçiyor. Adam'ın odasının önünden geçerken nefesimi tutuyorum.

Kapı açık. Ve oda tamamen karanlık.

El fenerini odanın içine tutuyorum. Yatak boştu. Üstümde bir gıcırtı duyuyorum ve tavan arasında olması gerektiğini anlıyorum. Hâlâ oradaki ofisinde çalışıyor olmalı.

Yani dolabını arayabilirim.

Ama yapmamalıyım. Adam burada çalıştığım süre boyunca bana karşı hep nazik davrandı. Beni eşyalarını karıştırırken bulursa ne yapacağını Tanrı bilir. En iyisi parmaklarımı çapraz yapıp fırtınanın olaysız geçmesini ummak.

Silahı almalısın, Sylvie.

Victoria'nın sesindeki aciliyeti duyabiliyordum. Benim bilmediğim bir şey mi biliyor? Belki de fırtına onun için bir fırsattır. Belki de onunla yalnız kalmayı bekliyordu. Tabii ki, onunla tamamen yalnız değil. Ben de buradayım.

Ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yok. Sadece daha önce birini öldürdüğünü biliyorum.

Derin bir nefes alıp Adam'ın yatak odasına giriyorum. Onun dolabı sol taraftaki, Victoria'nın dolabından çok daha küçük. Burada bir şeyler bulmam çok daha kolay olacak. Etrafın temiz olduğundan emin olmak için kapıdan dışarı son bir kez bakıyorum ve dolabın kapı kolunu çeviriyorum.

Tamamen normal bir dolap, ama her dolap el feneriyle uğursuz görünür. Bir sıra takım elbise ve birkaç gömlek asmış. Dolabın dibinde düzgünce dizilmiş bir sıra ayakkabısı var. Aşağıda silaha benzeyen bir şey göremedim. El fenerimi dolabın dibine tutup aradım.

Ama onu dolabın en altına koymazdı. En üste koyardı, değil mi? Böylece tekerlekli sandalyedeki birinin ona ulaşma şansı olmazdı.

El fenerini dolabın üstüne tutuyorum. Orada bir ayakkabı kutusu görüyorum.

Ayakkabı kutusunu aldım. El fenerini koltuk altıma sokup yırtarak açıyorum. Ve işte orada, beyaz kağıdın içinde yatıyordu. Bir tabanca.

Yukarıdan yüksek bir gıcırtı geliyor ve neredeyse ayakkabı kutusunu düşürüyordum. Bir saniye sonra ayak sesleri duyuyorum. Ve ayak sesleri gittikçe yükseliyor.

Aman Tanrım. Merdivenlerde.

Beni bu ayakkabı kutusuyla görürse, ne yapacağını bilmiyorum. Evet, silahı olan benim ama nasıl ateş edeceğimi bilmiyorum. Victoria gibi ben de hiç elime silah almadım. Onu elimden çekip alabilir ve ben yuh diyemeden beni onunla öldürebilir.

Ayak sesleri bir an durur. Merdivenlerin dibinde. Bu katta.

Silahı kutudan çıkardım ve belime soktum. Bir mucize eseri patlamıyor ve ayağımda bir delik açmıyor. Kutunun kapağını kapatıp dolaba geri iterken ellerim deli gibi titriyor. Yatak odasının kapısı açıldığında gömleğimi silahın üzerine çekiyorum.

Adam'ın kendine ait bir el feneri var ve o odasına girerken gözlerimi fenerin parıltısından koruyorum. Gözlerimin alışması için bir saniye geçtiğinde, onun da aynı şeyi yaptığını fark ediyorum.

"Sylvia?" Sesi şaşkın geliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"I..." Silahını çalıyorum. "Başka bir battaniye arıyordum. Odam buz gibi."

Vay canına. Anında düşünerek iyi iş çıkardın.

"Evet, gerçekten soğuk." Titriyor. "Bunun için üzgünüm. Gidip sana bir battaniye daha getireyim. Aslında koridordaki dolapta var."

Şaka yapmıyorum.

Adam benim için bir battaniye daha alıyor ve beni yoluma gönderiyor. Yatak odama döndüm ama uyuyamadım. Her şeyden önce, belimde bir silah var ve onu nereye koymam gerektiğini bilmiyorum. Odamın kapısı kilitlenmiyor bile. Adam silahın kaybolduğunu fark eder ve onu odamda bulursa olacaklardan korkuyorum.

Victoria'ya ne yapacağını sormam gerek.

Adam'ın yatakta olduğunu düşünecek kadar uzun süre bekledim. Sonra sessizce odamdan çıktım ve yan odadaki kızın odasına girdim. Birkaç hafta önce Victoria bu saatte ölü gibi olurdu. Ama o ilaçları vermeyi bıraktığımdan beri geceleri çok daha uyanık. Yatak odasına girdiğimde yataktaydı ama gözleri tamamen açıktı. Kimse bizi duymasın diye kapıyı arkamdan .

"Anladım," diyorum ona. Sesimin titrediğini şimdi fark ediyorum. "Silahı onun dolabından aldım."

Pantolonumun kemerini kaldırıyorum ve görebilmesi için üzerine ışık tutuyorum. Dudaklarında bir kez daha o gülümseme pırıltısını

yakalıyorum. "Ama şimdi onunla ne bilmiyorum,"

diyorum.

"Benim..." Victoria'nın titrek sol eliyle işaret ettiği yönü takip ediyorum. Dolabını işaret ediyordu. "T... tunk."

Işığımı Victoria'nın dolabına tutuyorum. Elbette, yerde bir sandık vardı. Üzerinde şifreli bir kilit var ama kilitli değil.

Bagajı açtım ve içinde bazı giysiler buldum. Silahı bir gömleğin içine koyuyorum ve gömleği tekrar bagaja itiyorum. Kapattım ama şifreli kilidi yerine oturtmadan önce tereddüt ettim. "Şifreyi biliyor musun?"

"Dokuz... Beş... Altı."

Yüzüne tekrar baktım. Ağır bir kafa travması geçirmiş bir kadın bu. Üç basamaklı bir kilit şifresini hatırlayabileceğine gerçekten güveniyor muyum? "Emin misiniz?"

"Evet."

En kötü ne ki? Şifreyi yanlış hatırladıysa, en azından kimse silahı alamaz.

Tabii...

"Adam şifreyi biliyor mu?" Victoria homurdanır. "Hayır."

Yerdeki gövdeye son bir kez bakarak doğruluyorum. Umarım doğru şeyi yapmışımdır. Umarım Adam kayıp silahı fark edip tamamen çıldırmaz.

Yüzünde hâlâ o gülümseme olan Victoria'ya bakıyorum. Sanırım rahatlamıştı. Yaşadıklarından sonra onu suçlayamam.

"İyi geceler Victoria," diyorum. "İyi geceler, Sylvie."

OceanofPDF.com

Bölüm 52

Victoria'nın odasından çıktıktan sonra doğruca banyoya gidip dolabı açıyorum. Siyah plastik ilaç torbasını buluyorum ve Valium'u bulana kadar arıyorum. Şişeyi açıyorum ve iki tanesini kuru kuru yutuyorum. Bu ilacı daha önce hiç içmemiştim, bu yüzden iki tanesinin beni bayıltmaya yeteceğini tahmin ediyorum.

İşte o zaman telefonumun cebimde çaldığını fark ediyorum. Servisim saatlerdir kesikti ama şimdi geri geldi, en azından şimdilik. Telefonumu cebimden çıkarıp numaraya bakıyorum. Numarayı tanımıyorum.

Freddy olmalı.

Normalde Freddy'den gelen aramaları sesli mesaja bırakırdım. Ama bir şey beni açmaya zorluyor.

"Sylvie!" Telefonu açtığım için hem heyecanlanmış hem de şok olmuş gibiydi. "İyi misin? Fırtınaya nasıl dayanıyorsun?"

Burada neler olup bittiğini anlatmaya başlayamam bile. Denemeyeceğim bile. "Sorun yok."

"Sesin komik geliyor."

Koridordan yatak odama doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Sesim komik gelmiyor."

"Öyle. İyi olduğuna emin misin? Oraya gelmemi ister misin?"

Evet! Şu anda onu umutsuzca burada istediğimi fark ettim. Son yedi yılda yakın olduğum tek kişi bu adamdı. Onu neden gönderdim? Ona yapmasını söylediğim şeyi yapmak dışında yanlış bir şey yapmadığı halde neden ona bu kadar kızgındım? Her şey benim hatamdı, onun değil. Freddy'ye *ihtiyacım var*.

Ama bunları ona şimdi söyleyemem. Ve onu kar fırtınasının ortasında buraya getirmeyi kesinlikle istemiyorum. "Sorun değil."

"Emin misin? Sanırım ben de gelmeliyim."

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve Valium'un etkisini göstermesini bekliyorum. "Ben iyiyim. Sana burada ihtiyacım yok."

"Geçen sefer de böyle demiştin."

Bunun için kendini asla affetmeyecek. Ona babamla tek başıma yüzleşebileceğimi söyledim ve o da bunu yapmama izin verdi. Ve bu yüzden hayatlarımız sonsuza dek değişti. "Bu sefer ciddiyim."

Diğer hatta uzun süre sessiz kaldı. Lisedeyken yatmadan önce beni nasıl aradığını hatırlıyorum ve bazen ikimiz de uyuyana kadar birlikte telefonda kalırdık.

"Bana ihtiyacın olursa," diyor. "Sadece beni ara. Bir saat içinde orada olurum." "Bu fiziksel olarak mümkün değil."

"Bir yolunu bulacağım."

Uykulu hissetmeye başlıyorum. Hoş bir his. Süzülmek gibi bir şey. "Freddy?"

"Evet?" Sesi çok geliyor.

"Eğer şimdi bir çocuğumuz olsaydı, sence nasıl olurdu?"

Başkası olsa aklımı kaçırdığımı düşünürdü ama Freddy düşünmüyor. Eminim o da aynı şeyi merak etmiştir. "Şey," dedi düşünceli bir şekilde. "Senin gibi bir kız olurdu. Senin gibi mavi gözlü ama benim gibi siyah saçlı." Titrerken yorganı üzerime çekiyorum. "En sevdiği yemek pizza, en sevdiği hayvan da tek boynuzlu at olurdu."

"Tek boynuzlu atlar gerçek bir hayvan değildir."

"Elbette öyleler. Zaten o da böyle söylerdi."

Freddy konuşmaya devam ediyor. O gece benimle kalmasına izin verseydim sahip olacağımız çocuk hakkında her şeyi anlatıyor. Sonunda gözlerim kapanıyor ve onun sesini dinlerken uyukluyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 53

Sabah hala kar yağıyor. Bu nasıl mümkün olabilir bilmiyorum. Gökyüzünde nasıl hâlâ kar var? Sanki evrendeki tüm yağışlar bizim bahçemizde oturuyor. O kadar çok kar var ki, ön kapıyı açabileceğimizi bile sanmıyorum.

Elektriğimiz hala kesik ve ısı da öyle. Evin içinde dolaşıp telefonumun tekrar çekmesini sağlamaya çalışıyorum. Şimdilik şansım yok.

Victoria'ya kahvaltı için mutfağa indiğimde, en kalın giysilerimi giymiş ve bir çift bot giymiştim. Yine de donuyorum. Adam da aynı derecede sıcak tutan giysileriyle mutfağa indiğinde içimi bir ürperti kaplıyor. Ama bu soğuktan değil.

"Victoria yataktan çıktı," diyor bana. "Onu elimden geldiğince sardım ve kucağına birkaç battaniye koydum." Kollarını ovuşturuyor. "Burası çok soğuk olduğu için özür dilerim."

"Sorun yok. Senin suçun değil." Yulaf ezmesini ısıtamadığım için bir kap bebek mamasını tabağa boşaltıyorum. Victoria artık daha uyanık olduğuna göre belki daha katı bir şeyler yiyebilir diye düşünüyorum. Tabii ki bunu ona soramam. "Kahvaltısını neredeyse hazırladım."

"Teşekkürler, Sylvie." Bana gülümsüyor. "Yardımlarınız için minnettarım. Siz olmasaydınız ne yapardık bilmiyorum."

Ama gülümsemesinde bir gariplik var. Silahı onun odasından aldığımı bilme ihtimali var mı? Mümkün değil. neyse, geri alamaz.

Sandığın şifresini bilmiyorsa tabii.

Yutkunuyorum. "Ben de bunun için buradayım." Pencereden dışarı bakıyorum. "Karın ne zaman duracağı hakkında bir fikrin var mı?"

Omuz silkiyor. "Bugün bütün gün devam etmesi gerekiyor. Muhtemelen en az iki gün daha burada mahsur kalacağız. Neden? Gidecek bir yerin var mı?"

Sesinde alaycı bir ton var ama yine de huzursuz hissediyorum. İki gün boyunca onunla burada kapana kısılma fikri hoşuma gitmiyor. Ve eğer polise ihtiyacım olursa, yapabileceğim hiçbir şey yok. Telefonumuz çekmiyor.

Sorusuna cevap vermeden yanından geçip Victoria'nın yatak odasına giden merdivenlere yöneliyorum. Kapı açık ve onu tekerlekli sandalyesinde otururken görüyorum, üzerinde ağır bir kazak ve vücudunu saran üç battaniye var.

"Soğuk, ha?" Yorum yapıyorum.

Hemen bana baktı. "Isı... dışarı mı?"

Başımı salladım. "Evet. Ama merak etme, seni sıkı sıkı saracağız."

Gözlerim dün gece silahı sakladığım dolaba takılıyor. Gerçekten dün gece Adam'ın dolabından bir silah mı çaldım? Bu benim yapacağım bir şey gibi gelmiyor.

"Sence onu aldığımızı biliyor mudur?"

kaçırdım. Victoria bana bir kaşını kaldırdı. "*Siz aldınız*."

"Doğru, ama..." Dolaptaki sandığa tekrar baktım. Belki de onu oraya koymamalıydım. Belki de odamda tutmalıydım. "Her neyse, kahvaltı ister misin?"

Elimdeki yemek tabağına bakıyor. "Ne?" "Elma püresi. Ve şeftalili turta."

Victoria yüzünü buruşturdu ve onu suçladığımı söyleyemem. Elma püresi pek iştah açıcı görünmüyor ve şeftalili tartın gerçek bir şeftalili tarta benzeyen tek yanı kabaca şeftali renginde olması. Bir kez denedim ve oldukça iğrençti.

"Özür dilerim," demek zorunda hissediyorum kendimi.

"Değil... senin..." Victoria kaşlarını çatıyor, kelimeyi arıyor. "Hata mı?"

Çabucak başını sallıyor. "Evet. Hata."

Yemek ne kadar iğrenç olsa da yemeyi kabul ediyor. İlk defa neredeyse tüm yemeği kendi kendine yiyebiliyor. Genellikle sol eli çok titrer ve yemeğe olan ilgisini çabucak kaybeder, ancak bu sefer püre haline getirilmiş elmayı hızlıca ağzına atıyor ve beş dakika içinde bitiriyor.

Daha iyi görünüyor. Mutlu olmalıyım. Ama bu evdeki her şey bana korkunç bir his veriyor, sanki kaçıp bir daha geri dönmemeliymişim gibi.

Maalesef bu mümkün değil. Burada kapana kısıldım. En azından bu lanet kar bitene kadar.

OceanofPDF.com

Bölüm 54

Bu evde yapacak pek bir şey yok.

İnternet ve televizyon yok. Ben de alt kattaki kitaplıklardan birinde bir kitap buluyorum ve sabahın büyük bir bölümünde Victoria'ya kitap okuyorum. Öğle yemeğinden sonra da aynı şeyi yapıyoruz ama öğleden sonraya doğru başı yana doğru sarkıyor ve uykuya dalıyor gibi görünüyor. Ben de aynısını yapmak istiyorum. Soğuk ve uyarım eksikliği yüzünden çok yorgunum.

Victoria'yı sandalyesinde bırakıp yatak odama dönüyorum. Tam oraya vardığımda cebimdeki telefonum çalmaya başlıyor ve şaşkınlıktan neredeyse irkiliyorum. Bütün gün telefonum çekmemişti. Sonunda geri alabileceğim için heyecanlıyım. Telefonu çıkardım ve ekranda Maggie'nin adını gördüm. Beni kontrol ediyor olmalı.

"Sylvie!" diye bağırıyor. "Telefonunuz tekrar çekmeye başladı!" "Sadece şimdi. Ve muhtemelen uzun sürmeyecek."

"Sadece nasıl görmek istedim. Orada her şey yolunda mı?"

Ona ne kadar anlatmaya başlayamam bile. "Evet. Tamam."

"İtiraf etmeliyim Sylvie." Maggie sesini bir kademe alçaltıyor. "Uzun zaman önce bir fırtına sırasında geceyi orada geçirdim ve... Yani, ayrılabildiğim zaman çığlık atarak kaçmaya hazırdım. İkisinin yaptığı kavgalar... Çok şiddetliydi. Açıkçası artık kavga etmiyorlar ama eskiden nasıl olduğunu unutmak zor."

Odamın kapısının kapalı olduğundan emin olmak için başımı kaldırıyorum. "Adam'ın bir şeyler fırlattığını duydum."

"Adam?" Gülüyor. "Hayır, yanlış anladın. Adam bir şeylerden *kaçardı*. Bir şeyler fırlatan Victoria'ydı. Sanki *ele geçirilmiş* gibiydi."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sylvia," dedi Maggie sessizce. "Victoria'nın şey olduğunu biliyorsun..." Telefonu avucumun içinde sıkıyorum. "*Ne* oldu?"

Tereddüt ediyor. "O deli." Ne?

"Sadece deli değil." Maggie nefes alıyor. "O tehlikeli biri."

OceanofPDF.com

Bölüm 55

Ne? Maggie neden bahsediyor? Victoria deli değil. *Adam* deli. Victoria tüm bunların kurbanıydı. Her şeyi yanlış anlayan Maggie.

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

"Tanrım," diye inliyor Maggie. "Bunu sana söylememeliyim ama... şey, nereden başlasam? Her zaman onunla korkunç kavgalar çıkarırdı. Ona avazı çıktığı kadar bağırırdı. Kafasına bir tost makinesi fırlattığını ve mutfak duvarında bir çentik açtığını gördüm. Buna inanabiliyor musunuz?"

Alt kattaki mutfağın duvarındaki göçüğü hayal ediyorum. Ama hayır. *Adam* bunu yaptı. Duvara bir tabak fırlattığında.

"O... o mu yaptı?"

"Evet!" Maggie'nin kocaman gözlerini hayal edebiliyorum. "Aşçı Irina Brunner'i kıskanırdı. Kavgalarının yarısı onun yüzünden olurdu. Irina'ya fahişe der ve onu Irina'yla yatmakla suçlardı. Birlikte olup olmadıklarını bilmiyorum -sanmıyorum- ama onun konuştuğu her kadını kıskanırdı. Mümkün olduğunca sade giyinmeye ve ondan uzak durmaya çalışıyordum çünkü onun kıskançlığını uyandırmak istemiyordum."

"Ama..." Günlükteki diğer ayrıntıları düşünüyorum. "O kadar deli olamaz. Yani, yoğun bir acil serviste pratisyen hemşire olarak çalışıyordu."

"Evet. Onu kovana kadar."

"Onu... kovdular mı?"

"Eskiden ikisinin bu konuda kavga ettiklerini duyardım. İşini kaybettiği için onu suçluyordu ama çok deli olduğu için onu işten çıkardıkları çok açık. Ve orada olanlar yüzünden başka kimsenin onu işe almasını sağlayamamış. Görünüşe göre gerçekten profesyonel değilmiş ve öfke nöbetleri geçirip bir şeyler fırlatıyormuş."

Aman Tanrım, bu doğru olabilir mi? Hayır. Maggie olmalı... "Ve en kötüsü..." Maggie'nin sesinin titrediğini duyuyorum. "Bir gün, o eve bir silah getirdi. Gerçek bir *silah*. Mermileri ve her şeyiyle. Adam çok . Ondan kurtulması için yalvarıyordu ama o

"Korunmak için buna ihtiyaçları olduğunu söylediler." Duraklıyor. "Umarım kazadan sonra o silahı ondan almıştır."

Verdi. Ben de geri verdim.

"Sonra bir gece çok şiddetli bir kavga ettiler" diyor ve ekliyor: "Irina ertesi gün işe gelmesi halde gelmedi. Birkaç gün sonra polis gelip onu sordu. Çok korkutucuydu."

"Ne..." Sesim bir sonraki kelimeleri çıkaramıyor gibi. Tekrar konuşabilmem için yutkunmam gerekiyor. "Ne diyorsun sen?"

Maggie'nin sesi kısıldı. "Yemin ederim Sylvia, sanırım Victoria Irina'yı öldürmüş olabilir."

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

"Polise kendim gidip bildiklerimi anlatacaktım," diyor usulca. "Ama sonra Victoria o kazayı yaptı ve... ondan sonra bir anlamı kalmadı. Irina'ya gerçekte ne olduğunu muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceğimizi düşündüm."

Başım uğulduyor. Nefeslerim hızla geliyor ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. "Maggie, gitmeliyim."

"İyi misin, Sylvia? Sesin tuhaf geliyor."

"Gitmem gerek. Şimdi."

Cevap beklemeden telefonu kapatıyorum. Parmaklarım karıncalanıyor ve panik atak geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum. Titreyen ellerimle telefonumun arama motoruna yazıyorum:

Irina Brunner. Long Island. Kayboluş.

Hemen bir sürü hit geliyor. Bu doğru. Hepsi doğru. Şubat ayında, 22 yaşındaki Irina Brunner iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Ortadan kaybolan Mack değildi. Irina'ydı. Mack'in var olup olmadığını kim bilebilir? Muhtemelen yoktu. Muhtemelen İrina'nın hayal gücünün bir ürünüdür.

Irina'yı öldüren silahı Victoria'ya geri verdim. Ve ona günlük ilaç rejiminin bir parçası olan antipsikotikleri vermeyi kestim.

O silahı geri almalıyım. Korkunç bir şey olmadan önce.

OceanofPDF.com

Bölüm 56

Victoria uyuyor. Onu uyurken ben de gördüm. Tek yapmam gereken odasına girip sandığı açmak ve silahı geri almak. Çok kolay.

Botlarımı çıkardım ve çoraplı ayaklarımla Victoria'nın yatak odasına doğru süründüm. Kapıyı açık bırakmıştım ve odanın içine baktığımda hâlâ uyukluyordu. Sandık ondan bir metre kadar uzakta. Onun haberi olmadan oraya gidip, sandığı açıp silahı çıkarmam mümkün mü?

Onu uyandırsam bile fark eder mi? Vücudunun yarısı felçli. Beni durduramaz.

Parmak uçlarımda sandığın yanına gidip diz çöküyorum. Numaraları Victoria'nın söylediği kombinasyona çeviriyorum. Dokuz. Beş. Altı.

Kilit açılmıyor.

"Sylvie?"

Victoria'nın sesiyle başımı kaldırdım. Ben kilidi kurcalarken o bana bakıyordu. Doğruldum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Ben sadece..." Boğazımı temizliyorum. "Odamın silah için daha güvenli bir saklanma yeri olabileceğini düşündüm."

Başını iki yana sallar. "Güvenli. Orada güvende."

"Doğru." Kafamı kaşıyorum. "Ayrıca, kombinasyonun dokuz, beş, altı olduğunu mu söylediniz? Çünkü bu işe yaramıyor gibi görünüyor."

Sağlam gözlerini bana dikti. Onu kandıramıyorum. Beyin hasarı olsa bile Victoria aptal bir kadın değil. Ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyor.

Tek söylediği "Üzgünüm".

"Sence sandık benim odamda daha güvenli olabilir mi?" Gözleri taş gibi. "Hayır."

Şimdi kime baktığımı anlıyorum. Bir katile bakıyorum. Başka bir kadını, o kadının kocasıyla ilişkisi olduğuna inandığı için öldüren bir kadına bakıyorum. Dünyayı inandığı gibi günlüğüne yazan ama hepsi yalan olan bir kadına bakıyorum.

-Ve istediğini elde etmek için beni bu yalanlara inandırdı. Geçmişinde çılgın paranoyak davranışları olan ve benim sayemde ilaçlarını alamayan bir kadına bakıyorum.

Ayrıca kocasıyla yattığımı da biliyor.

Pencereden dışarı bakıyorum. Güneş gökyüzünde çoktan batmış ama kar hala yağıyor. Buradan asla çıkamayacağım.

Victoria artık tehlikeli değil. Bu şekilde değil. Silah ona biraz daha fazla güç veriyor ama titreyen sol eliyle onu bagajdan nasıl çıkarabileceğini bile anlamıyorum. Gerçi bu sabah kahvaltıda çok daha iyiydi.

"Neyse," diyorum . "Akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağım." Bir an bana baktı. "Bebek maması yok."

Elektriğimiz için ona bebek maması dışında ne yedirebilirim bilmiyorum. Ama önemli değil. Çünkü akşam yemeğine başlamayacağım.

Adam'ı bulacağım. Ona ne yaptığımı söylemeliyim.

OceanofPDF.com

Bölüm 57

Adam'ı bulmak düşündüğümden daha kolaymış. Yatak odasında. El fenerini yakmış ve odasını dağıtıyor gibi görünüyor. Beni kapıda gördüğünde, yerinden fırlayacakmış gibi görünüyor.

"Sylvia!" diye bağırıyor. "Bir dakika buraya gel."

Odaya giriyorum ve ben bir şey söyleyemeden kapıyı arkamdan kapatıyor. El fenerinin loş ışığında bile ne kadar korkmuş göründüğünü görebiliyorum. Nedenini tahmin edebiliyorum.

"Sylvia," diyor alçak bir sesle. "Sen... herhangi bir fikrin var mı..." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bak, sana bir şey söylemem lazım."

Şu anda başka bir ifşaya daha dayanamam. "Tamam..."

"Mesele şu ki..." Gözleri odanın içinde geziniyor. "Dolabımda bir silah vardı. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Victoria'nındı ve hiç kullanmadım. Bir keresinde kullanmıştım, dışarı çıkıp ateş etme alıştırması yapmamızı istemişti. Ama onun silahıydı. Kazadan sonra da dolaba kaldırdım." Titrek bir nefes alıyor. "Ve şimdi gitti."

Bu ona her şeyi anlatmam için bir işaret. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ah..."

"Bu muhtemelen sana çılgınca geliyordur," diye mırıldanıyor. "Biliyorum. Victoria ile evliyken olanların yarısı bana delice geliyordu. Burada, adada daha iyi olacağını düşünmüştüm ama daha da kötüleşti..."

"Ne kötüleşti?"

"Paranoya." Yatağa doğru çöktü. "Delicesine kıskançtı. Kazadan sonra rehabilitasyonda doktora bundan bahsettiğimde, teşhis edilmemiş bir paranoid şizofren olabileceğini düşündü."

Aman Tanrım. "O mu yaptı?"

"Geriye dönüp baktığımda, uyuyordu." İç çekiyor. "Onun üzerinde denemem için bana bu antipsikotik ilacı verdi. Hastaneden beri bunu alıyor ama işe yarayıp yaramadığını bilmek zor... yani şu anki halini düşünürsek. Ve artık çok geç."

Ve ayrıca, artık alamıyor. Ama bu kısımdan bahsetmemize gerek yok.

"Kaza geçirdiği gece..." Başını iki yana sallıyor. "Hamile kaldıktan sonra bazı şeylerin değişebileceğini düşünmüştüm. Belki bana daha çok güvenirdi. Ama hiçbir şey değişmedi. Tam tersi, her zamankinden daha paranoyaktı."

Bunun devamını duymak ister miyim bilmiyorum.

Adam yumruklarını sıkıyor. "Sonra bir gece, ilk üç aylık döneminin sonundayken, *kaybetti*. Beni silahıyla tehdit etmeye başladı. Onu aldattığım için beni öldüreceğini söyledi. Tetiği çekeceğinden emindim, o yüzden bir fırsatını bulduğumda..." Odanın loş ışığında siyah görünen yeşil gözlerini kaldırıyor. "Merdivenlerin tepesindeydik. Ben de onu ittim."

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Tüm bu hakkında ne kadar korkunç hissettiğini hayal bile edemiyorum. Doğmamış çocuğunu öldürdü. Neredeyse karısını öldürüyordu.

"Lütfen bana inanın," diyor. "Başka bir yolu olsaydı bunu yapmazdım. Beni öldürmesine izin vermeyi düşündüm. Onunla yaşadığım onca şeyden sonra, neredeyse o kadar da kötü görünmüyordu..."

Yatakta onun yanına oturdum. "Bu senin hatan değildi."

"Elbette benim hatamdı," diye ısrar ediyor. "Hastaneden kovulduktan sonra ona yardım etmek için daha çok çabalamalıydım. Israr etmeliydim. Yapabilirdim..."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Adam, silahı alan bendim."

Kızgın görünmek yerine rahatlamış görünüyor. "Yaptın mı? Neden?"

"Uzun hikâye ama... Onu geri alabilirsin. Bence seninle daha güvende."

Gözlerinde yüzlerce soru var ama sadece başını sallıyor. "Tamam. Nerede o?"

"Victoria'nın odasındaki bir sandıkta."

"*Ne*?" Aniden ayağa kalktı. "*Victoria'nın* odasında mı? Orada ne işi var?"

"Sakin ol." Ayağa kalktım ve koluna uzanmaya çalıştım ama beni omuz silkti. "Orada güvende. Victoria ona ulaşamayacak. Vücudunun yarısı felçli."

Dönüp bana baktı. "Victoria'yı benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Odayı geçiyor ve yatak odasının kapısını çekip açıyor. Koridora fırlamasını bekliyorum ama onun yerine donup kalıyor. Sorunun ne olduğunu sormaya başladım ama sonra kendim gördüm.

Victoria tekerlekli sandalyesinde oturuyor, tam kapısının önünde. Ve elinde silah var.

OceanofPDF.com

Bölüm 58

Bunu nasıl başardı bilmiyorum. Birkaç hafta önce gözlerini yirmi dakikadan fazla açık tutamıyordu. Ama ben Victoria'nın odasından çıktıktan sonra sandıktan silahı aldı ve kendini koridorda tekerlekli sandalyeye attı. Kolçakta hareketsiz duran sağ elini hareket ettiremiyor, bu yüzden sandalyesini sol eli ve sol ayağıyla iterek koridorda ilerlemiş gibi görünüyor.

Kucağında bir el feneri var, bu da yüzündeki gölgelerin neredeyse hortlak gibi görünmesine neden oluyor. Sağ gözü Adam'a sabitlenmiş. Sol gözü başka bir yere bakıyor ama sağ gözü buz gibi. Kimsenin bana onun adama baktığı gibi bakmasını istemem.

Adam bir adım geri çekilir ve ellerini havaya kaldırır. "Victoria..."

"Yapma." Sol eliyle silahı sallıyor. Şaşırtıcı derecede sabit,
Sol elinin sık sık titrediğini düşünürsek. Bu sabah kahvaltısını hazırlarken ne kadar istikrarlı olduğunu hatırlıyorum. O ilaçları bırakmak gerçekten bir fark yarattı. "Sen... sen..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Ama sonra buldu: "Seni öldüreceğim."

Adam'ın gözleri büyür. "Lütfen, Victoria." Sesi boğuluyormuş gibi geliyor. "Yapma bunu."

Homurdanıyor.

"Seni seviyorum." Ellerini indirir ve yalvarırcasına birleştirir. "Victoria, tatlım. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Lütfen bunu yapma..."

Silah elinden kımıldamıyor. "Irina..."

"Irina ile aramızda hiçbir şey olmadı." Sesi yavaş ve dikkatliydi. "Sana yemin ederim, Vicky. Hiçbir şey olmadı."

"Saçmalık!" Ağzının sağ tarafından bir miktar salya akıyor. "Bu... saçmalık. Sen ve o..."

"Hayır..."

"Ve... *o*!" Şimdi aniden silah bana doğrultuldu. Dikkat çekmemeye çalışıyordum. Bu kadarı da fazla. "Biliyorum."

Tanrım, Victoria beni öldürecek. Adam'ı öldürdükten sonra, sırada ben varım. Ya da belki ilk ben olacağım. Sırayı bilmiyorum ama fark etmez.

Her iki durumda da, ben bittim.

İşte böyle bitecek. Kendi evinde deli bir kadın tarafından öldürüleceğim.

Adam bana baktı. Başını öne eğdi. "Victoria, çok özür dilerim. Yemin ederim bunu telafi edeceğim, ne istersen. Bana ne istediğini söyle."

Neyse ki silahı şimdilik benden uzağa doğrulttu. Direkt ona bakıyor. "Ben... seni istiyorum." Yüzü sadece bir anlığına aydınlanıyor ve sonra ekliyor: "Ölü olarak."

Onu öldürecek. Onu gerçekten öldürecek.

O bunu biliyor. Yüzündeki tüm renk kayboluyor. Ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyor. "Victoria, lütfen... bunu yapma."

Ama fikrini değiştirmeyecek. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

Ve sonra tetiği çekiyor.

Silah sesi şaşırtıcı derecede yüksekti. O kadar gürültülü ki bir an için yönümü kaybettim. Ama tekerlekli sandalyesi sarsılan Victoria kadar değil. Hâlâ ayakta olan Adam'a baktım. Ölmemişti. Kurşunun ona isabet ettiğinden bile emin değilim. Arkasına bakıyor ve ikimiz de koridorun duvar kağıdındaki bozukluğu görüyoruz.

Silahı ateşlediğinde el feneri Victoria'nın kucağından yuvarlanmış. Kendini düzeltmeye çalışıyor. Bu benim tek şansım. Eğer şimdi bir şey yapmazsam, bir sonraki kurşunla Adam'ı öldürecek. Sonra da beni.

Ben de ona saldırdım.

Bunu fark edemeyecek kadar karanlıktı ama merdivenden sadece bir adım uzaktaydı. Ben üzerine atladığımda sandalyesi geriye doğru kaydı ve arka tekerlekleri basamaklara takıldı. Bunun olduğunu benden bir saniye önce fark etti ve acı dolu bir çığlık attı.

Ve birlikte aşağı iniyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm 59

Basamakların en altındayım.

Başım ağrıyor. Sanırım aşağı inerken bir yere çarptım. Belki bir ya da iki basamak. Omzum da ağrıyor. Daha yerden kalkmaya bile çalışmadım ve şimdiden iki şey yaktı. Kalkmaya çalıştığımda başka nelerin görmekten korkuyorum. *Eğer* kalkarsam. Victoria bir yıl önce aynı basamaklardan düşmüş ve hiç kalkamamıştı.

"Sylvia!" Adam'ın sesi. "Sylvia, iyi misin?"

Bana soruyor, Victoria'ya değil, merdivenlerden düşerken o da benimle aynı şekilde düşmüş rağmen. Tüm gücümü toplayıp ayağa kalkıyorum. Dünya bir an için etrafımda dönüyor, ama sonra yine durgunlaşıyor. Başım zonkluyor.

"Sylvia." Adam yanımda diz çökmüş, yeşil gözleri kocaman. "İyi misin? Bir şey söyle."

"Bir şey," diyorum.

Adam arkamdaki bir şeye bakmak için başını eğiyor. Elini ağzının üzerine kapattı. Teni yeşile döndü. "Yüce Tanrım."

Bakışlarını Victoria'nın tekerlekli sandalyesinden birkaç adım ötede yerde yattığı yere kadar takip ediyorum. Kimsenin boynu o açıyla bükülmemeli. Gözleri hafifçe açık, hiçbir şeye bakmıyor.

"Ben... Sanırım öldü," diyorum.

Bu yetersiz bir ifade. Belli ki ölmüş. Hayatım boyunca gördüğüm en ölü insan.

"Oh, Tanrım." Adam yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Victoria..."

"Adam." Boynumun arkasında keskin bir acı hissiyle irkiliyorum. Aklıma kötü bir kazadan sonra, olası bir boyun yaralanması nedeniyle hareket etmemeniz gerektiği geliyor. Bunun için artık çok geç. "Seni öldürecekti."

Kadının yanına gelene kadar yerde sürünür. Onun bedeninin üzerine eğiliyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Çok üzgünüm Victoria," diye fısıldar.

Kollarını onun cansız bedenine doluyor ve benim de gözlerim doluyor. Evet, Victoria iyi bir insan değildi. Delicesine kıskançtı. Şiddet yanlısıydı. Muhtemelen bir katildi. Ama yine de onu seviyordu.

"Polisi aramalıyız," diyorum nazikçe.

Adam yavaşça ayağa ama Victoria'nın gevşek eli hâlâ elindedir. "Ne yapmaya çalıştığını onlara söyleyemezsin."

"Adam..."

"Hayır, Sylvia. Onun bu şekilde hatırlanmasını istemiyorum."

Düşme sırasında Victoria'nın elinden çıkan ve bizden birkaç metre ötede yerde duran silaha bakıyorum. O silah ikimizin de hayatına son vermeye çok yaklaşmıştı. "*Bunu* nasıl açıklayacağız?"

"Onu bir yere saklayacağım. Kimsenin bilmesine gerek yok." Elini Victoria'nın beyaz yanağının üzerine koyar. "*Lütfen*, Sylvia."

Polise yalan söyleme fikrinden ne kadar nefret etsem de, onun ne demek istediğini anlıyorum. Victoria'nın ikimizi de silah zoruyla tehdit ettiğini bilmenin kimseye faydası olmaz. Ve bu onun için çok önemli.

"Tamam," dedim. "Kimseye söylemem."

OceanofPDF.com

Bölüm 60

Kar nedeniyle polisin bize ulaşması saatler alıyor. Neyse ki sonunda kar yağışı durdu ve bir kar küreme aracı polis ve ambulansın gelmesi için eve giden yolu açabildi. Victoria için artık çok geç. Ambulans ona yardım edemeyecekti.

Polise ifade verdim. Fırtına nedeniyle elektrikler kesikti ve hiçbir şey göremiyorduk, bu yüzden Victoria ve ben onu tuvalete götürürken yanlışlıkla merdivenlerden düştük. Ben düşmekten kurtuldum, o kurtulamadı. Adam ve ben hikayeyi basit tutmanın en iyisi olacağına karar verdik.

Polis hikayemize inandı. Şüpheci davranıp bir sürü soru soracaklarından ve belki de daha fazla sorgulama için karakola gelmemi isteyeceklerinden korkuyordum ama bunu yapmadılar. Belki de bunun bir nedeni Victoria'nın önceden çok hasta olmasıydı. Belki de hayatının çok değerli olmadığını düşündüler. Ama ben buna katılmıyorum.

Polisin benimle işi bittikten sonra Drew adında bir sağlık görevlisi beni koltukta muayene etti. Çok kötü yaralanmışım gibi davrandı, ki aslında öyle değildim, çünkü merdivenlerden düşmüştüm ve hastaneye onunla gelmem konusunda ısrar ederek çok sinir bozucu davranıyordu.

"En azından beyin sarsıntısı geçirmişsin,"

diyor. "Hayır, yok."

Bana bir bakış attı. "Merdivenlerden düşmüşsün. Kafanın tomografisini çektirmelisin."

Başım hâlâ ağrıyor. Alnımda kocaman bir yumru oluşuyor ama hastaneye gitmek istemiyorum. "Ben iyiyim."

"Hadi ama," diyor Drew. "Vicky'ye ne olduğunu görmek yeterince zor. Seni tam olarak değerlendirmeden buradan ayrılmak istemiyorum."

Ona bakıyorum, takma adını bu kadar rahat kullanmasına şaşırıyorum. Sonra hâlâ polisle konuşmakta olan Adam'a bakıyorum. İşleri bitiriyor gibi ve Adam onları açık ön kapıya doğru götürüyor.

"Victoria'yı daha önce tanıyor muydun?" Ona sordum.

"Elbette." Hüzünle başını sallıyor. "Şehirde çalışırken onu her zaman . Bazen şu adamla vardiya yapardım.

Mack ve o her zaman hastaları Mercy Hastanesi'ne getirirlerdi, o da orada çalışıyordu. Mack'in ona aşık olduğu ve onu görmek için bir bahane aradığı için böyle yaptığıyla dalga geçerdim."

Ne?

"Mack?" Dilim uyuştu. "Mack adında başka bir sağlık görevlisiyle mi çalıştın?"

"Şey, sayılır." Drew boynundaki stetoskopla oynuyor. "Aslında adı Glen MacNeil'di ama herkes ona Mack derdi. Neden? Onu tanıyor muydunuz?"

Başım dönüyor. Bana anlattıklarından mı yoksa beyin sarsıntısından mı bilmiyorum. Belki de gerçekten hastaneye gitmeliyim. "Şu MacNeil denen adam... Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Drew kaşlarını çatar. "Mesele de bu. Vicky gittikten kısa bir süre sonra Mack ortadan kayboldu. Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu. Ve hemen ardından Vicky kaza geçirdi. Bir sürü kötü şans aynı anda geldi." Duraklıyor. "Hey, iyi misiniz Bayan Robinson? Hasta olacakmış gibi görünüyorsunuz."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Ben . Ben iyiyim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Seni gerçekten hastaneye götürmem gerektiğini düşünüyorum." "Hayır. Lütfen." Şu anda istediğim son şey hastanede olmak. I

Az önce olan hiçbir şeyi düşünmek istemiyorum. Bir sürü doktor ve hemşirenin bana soru sormasını istemiyorum. Şu anda bunu kaldıramam.

Drew benimle birkaç dakika daha tartışıyor ama sonra Adam eve geri geliyor. O da en az benim kadar yorgun görünüyor. Bizi birlikte görünce kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

"Kafasında kötü bir şişlik vardı." Drew şimdi Adam'a sesleniyor. "Hastaneye gitmesi gerekiyor ama gitmeyi reddediyor."

Adam kaşlarını çatıyor. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. "Yemin ederim. Hastaneye gitmek istemiyorum."

Adam düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Sanırım o iyi. Bu gece ona göz olacağım."

Acaba bir hata mı yapıyorum? Acaba buradan kaçmak için tek şansım bu mu ve ben bundan vazgeçiyor muyum? Gerçek şu ki, artık neye inanacağımdan emin değilim.

Drew ikimizin arasına bakıyor ve sonra bir iç çekiyor. "Tamam. Ama uyuşuklaşmaya başlarsa ya da endişe verici başka bir şey olursa 911'i arayın."

Gittiğinden emin olmak için Drew'u kapıya kadar geçiriyorum. Kar neredeyse durdu ama dışarıda görüş mesafesi korkunç. Muhtemelen burada ambulansla bile dolaşmaktan daha güvendeyim. Ambulansın kazalara karşı bağışıklığı yok ki.

"Tanrım, burada çok fazla kar var," diyor.

Adam haklı. Görebildiğim kadarıyla, ambulans ve polis arabasının bize ulaşması için açılan tek yol dışında kardan başka şey yok. Artık dışarı çıkmak için bir yol var, ama benim için yok - kullandığım Honda tamamen gömüldü.

"Kulübeniz bile gömülü," diye yorum yapıyor.

"Evet," diyorum, eskiden bahçe malzemelerini sakladığımız baraka olan beyaz tümseği fark . Kapıyı hâlâ görebiliyorum ama başka bir şey göremiyorum.

Drew bana son bir kez uzun uzun bakıyor. "İyi olacağına yemin eder misin?"

"Yemin ederim," diye yalan söyledim.

Ve sonra gitti. Ambulansa bindi ve ben onun sürüşünü izledim.
Kapalı.

Artık eve dönmeliyim. Dışarısı buz gibi.
ve donmak istemiyorum, gerçi ev de pek iyi değil. Tek yapmak istediğim uzanmak ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca uyumak. Yatağım beni çağırıyor.

Ama hareket edemiyorum. Bir şey hafızamı zorluyor.
Drew'in bana söylediği bir şey.

Baraka.

Kalbim aniden göğsümde çarpmaya başladı. Victoria'nın sesini kulağımda duyabiliyorum:

Glen Head.

Tekrar tekrar söylüyordu. Ama sesi çok bulanıktı. Oyster Bay'deki köyden bahsettiğini düşündüm, çünkü yakın zamanda haritada görmüştüm. Ama şimdi aslında ne dediğini anlıyorum.

Glen kulübesi.

Mack'in gerçek adı Mack değildi. Glen MacNeil'di. Neredeyse bir yıl önce kayboldu ve kimse onu bulamadı. Ve Victoria sürekli Glen shed deyip duruyordu.

O kulübeye gitmeliyim. Deliriyor muyum yoksa Victoria'nın söylediği her şey doğru mu bilmem gerek.

Eve geri döndüm. Adam'ı göremedim, yukarı çıkmış olmalı. Tanrı'ya şükür, çünkü bu fırtına karmaşasında dışarı çıktığımı ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Botlarımı, şapkamı ve montumu giydim ama yeterli olacağını sanmıyorum. Ama başka ne yapabilirim ki?

Dışarısı 20 derece olmalı. Rüzgar yüzüme tokat gibi çarpıyor. Kulübeye sadece otuz metre var ama sanki otuz mil gibi geliyor. Her adımda bacaklarım beyaz tozun içine daha da batıyor. Kar kalçamın üstüne kadar geliyor. Bu otuz metreyi yürümem bir saat sürecekmiş gibi geliyor ama devam etmek için kendimi zorluyorum.

, Sylvia. Bunu yapabilirsin. Sadece biraz daha.

Kulübenin kapısına ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Tahta karla kaplanmış ama kurşunun duvarı delip geçtiği parçalanmış alanı hâlâ görebiliyorum. Neyse ki kapı dışarı değil de evin içine açılıyor gibi görünüyor. Kapının koluna uzanıyorum ama yerinden oynamıyor. Donmuş olmalı.

İki elimi de kola koyup tüm gücümle aşağı doğru itiyorum. Sonunda dayanıyor ve kapıyı iterek açabiliyorum. Neredeyse kulübenin içine düşüyorum ve birkaç galon kar da peşimden içeri giriyor. Kapıyı tekrar kapatma şansım yok. Denemeyeceğim bile.

Daha önce buraya girme zahmetine hiç girmemiştim. Adam bana kulübenin bahçe malzemelerini depolamak için kullanıldığını söyledi ve güvenli olmayabileceğini ima etti. Belki üzerime bir şey düşer. Birkaç çapa ya da tırmık görmek istemediğim için kulübeyi yalnız bıraktım.

Çoğunlukla, kulübeyi doğru tarif etti. Tamamen bahçe malzemeleri var gibi görünüyor. Tırmıklar, ot biçme makinesi, çim biçme makinesine benzeyen bir şey. Oldukça masum bir kulübe. Kayda değer bir şey yok. Burada ceset olmadığı kesin.

Belki de Victoria kulübeden bahsetmiyordu. Ya da eğer öyleyse, belki de deliydi ve mantıklı konuşmuyordu. Bu noktada inanmak istediğim şey bu. Onun öldüğünü düşünürsek. Çünkü günlükteki her şey doğruysa, Adam'ı öldürmesine izin vermeliydim.

Ve sonra yerdeki tuzak kapısını gördüm. Bir kulübenin neden tuzak kapısı olsun ki?

Üzerinde bir asma kilit var. Ayağımla tekme atıyorum ve yüksek bir ses çıkarıyor. Açmanın bir yolu olup olmadığını anlamak için kilide daha yakından bakmak için eğildim ve...

Aman Tanrım.

Tuzak kapısının altından gelen koku inanılmaz. Ayaktayken fark edemiyordum ama burnum yere yakınken çok net hissediyorum. Bu bir çürüme kokusu. Ve Adam bunu biliyor olmalı çünkü kulübedeydi. Ne de olsa tüm yaprakları o topladı.

Bu doğru. Hepsi doğru. Birinin cesedi bu barakada ve biz konuşurken çürüyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Doğrulup başımı çeviriyorum, bu da şakağımda ağrıya yol açıyor. Tanrım, başım ağrıyor. Hastaneye gitmeliydim. Ama onun yerine, bir aptal gibi burada kaldım. Çünkü gerçeği bilmek istiyordum.

Her neyse, arkamda kimin durduğunu görmek için bakmama gerek yok. Bu gece burada sadece bir insan daha var.

Bu Adam.

OceanofPDF.com

Bölüm 61

Beni buraya kadar takip etti. Evden çıktığımı görmüş ve peşimden gelmiş olmalı. Rüzgar ve karanlık yüzünden arkamda olduğunu bile fark etmedim. Neden arkama bakmadım?

Bir adım geri çekiliyorum. Ne kadar bildiğimi bilmiyor. Hâlâ onun tarafında olduğumu sanıyor. Belki bu işten sahte bir şekilde kurtulabilirim.

Ama sonra, kulübedeki tek pencereden gelen loş ışıkta gözlerindeki bakışı görüyorum.

"Bana yalan söyledin," diye ağzımdan kaçırdım. "Mack'i sen öldürdün. Onun kim olduğunu bile bilmediğini söyledin."

"Evet, şey." Adam'ın gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "MacNeil ölmeyi hak . Karımı beceriyordu."

"Bunu bilemezsin."

"Bana ne bildiğimi söyleme." Sağ elinde bir şey parlıyor. Aman Tanrım, bu silah. Ondan kurtulduğunu sanıyordum. Yalan söylediği başka bir şey daha. "Victoria bir sürtüktü. Herkesle yatardı. Öyle bir eşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

Sadece başımı sallıyorum.

"Ve sonra hamile olduğunu öğrendim." Başını sallıyor. "Testi banyodaki çöp sepetinin dibinde buldum. Bana söylemedi ve bunun tek bir nedeni var. Çünkü benim değildi."

"Bu doğru değil-"

"Bana neyin doğru olduğunu söyleme!" Adam şimdi bağırıyor ama sesi rüzgar tarafından yutuluyor. "O piç çocuğunu büyütmek için beni terk edecekti. Bunun olmasına izin verseydim insanların bana nasıl güleceğini biliyor musun? Ondan kurtulmak zorundaydım. Tıpkı pislik ailemden kurtulduğum gibi."

Orada öylece duruyorum, başka bir şey söylemeye korkuyorum.

"Victoria hak ettiğini buldu." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ve işi bitirmeme yardım ettiğin için sana teşekkür etmeliyim. Eve geldiğinden beri bunu yapmak istiyordum ama şüphe uyandıracaktı. Suçu üstlendiğin için teşekkür ederim. Bu arada harika bir performanstı."

başka bir düşünce geldi. "Peki ya Irina? O..." Tuzak

kapısını gösteriyorum.

"Oh, bu tamamen farklı bir karmaşaydı." İçini çekti. "Irina Victoria'ya ne yaptığımı öğrendi. Bana *şantaj* yapıyordu. İlk başta sadece o evde yaşamak ve ona bir sürü pahalı kıyafet ve ayakkabı almamı istiyordu. Ama sonra daha fazlasını istedi. Çok daha fazlasını."

Victoria'nın o kocaman gömme dolabı... Acaba o giysilerin ne kadarı Irina'ya aitti? "Yani onu sen mi öldürdün?"

"Başka seçeneğim yoktu, Sylvia."

Orada öylece duruyorum, parmaklarım soğuktan uyuşmaya başladı. Tüm bunların nasıl sona ereceğini anlamaya çalışıyorum ve benim için iyi sonuçlanacak bir yol göremiyorum. Adam'ın silahı var. O kadar kar varken kaçmamın imkanı yok. Burada kapana kısıldım.

Tanrım, beni öldürecek ve kulübenin altındaki odaya koyacak.
Ve hiç kimse bilmeyecek.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim."

Homurdanıyor. "Buna inanacak kadar aptal olduğumu , değil mi?"

Denemeye değer.

"Seni ben *kurtardım*," diyorum ona. "Victoria seni öldürecekti."

"Doğru. Şimdi de ben kendimi kurtaracağım."

Silahı kaldırıyor ve doğrudan yüzüme doğrultuyor. Sanki parmaklarım kurşundan koruyacakmış gibi ellerimle yüzümü kapatıyorum. Victoria aynı silahı doğrulttuğunda ıskaladı. Ama elleri titriyordu. Adam'ın elleri tamamen sabit ve ateş etme pratiği var. Iskalamayacaktır.

Victoria silahı ateşlediğinde silah sesinin ne kadar yüksek olduğunu hatırlıyorum. Kendimi o sese hazırladım. Bu duyduğum son şey olacaktı.

Bang!

Gürültüyle sıçradım. Ama sesi geçen seferki gibi değil. O kadar yüksek değil. Ve patlamadan çok çınlama gibiydi.

Parmaklarımı yüzümden çekiyorum. Adam artık önümde durmuyor. Yerde baygın yatıyor.

Ve Freddy kapının girişinde duruyor, siyah saçları kardan kafatasına yapışmış. Ve elinde büyük bir kürek tutuyor. Tanıdık yüzüne bakıyorum ve neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

"Görünüşe göre bana ihtiyacın varmış," diyor. "Ve bu sefer ben buradaydım."

OceanofPDF.com

Sonsöz

6 ay sonra

Tekrar Freddy Ruggiero'nun yanında uyanmaya alışmaya başlıyorum.

zaman bir kolunu başının üzerine koyarak uyur, sanki sınıfta bildiği bir cevapla elini kaldırıyormuş gibi (biz okuldayken nadir görülen bir durumdu). Diğer elini hep üzerimde tutar. Gecenin başında beni kendine doğru çeker, genellikle bir tür kaşıklama eylemi devam eder. Ama gece boyunca ayrılsak bile, her zaman bir elini üzerimde tutmayı başarıyor. Sanki uzaklaşacağımdan korkuyormuş gibi.

Bir süre uyumasını izliyorum. Siyah kirpikleri is gibi ve bir erkek için haksız yere uzun. Freddy'nin tek güzel yanı bu.

Bu noktaya geri dönebileceğimizi hiç düşünmemiştim. Tüm o kavgalar, borçlar ve bebeği kaybetmenin verdiği suçluluk duygusuyla bir daha asla birbirimizi sevdiğimiz noktaya geri dönemeyeceğimizi düşünmüştüm. Asgari ücret için kıçımızı yırtarak çalışmayı içermeyen bir gelecek hakkında konuşmaya cesaret edebileceğimiz bir yere.

Çalar saatim çalıyor ve Freddy'nin güzel kirpikleri dalgalanıyor. Başının üzerine savurduğu eliyle gözlerini ovuştururken diğer elini kalçamın üzerinde tutuyor. Alarmı kapattım.

"Bunun için üzgünüm," diyorum.

İnliyor ve gözlerini tekrar ovuşturuyor. "Daha çok

erken..." Freddy sabah insanı değildir. "sekiz."

"Ama bugün *Cumartesi*!" Koyu kahverengi gözleri kırpışarak açıldı. "Ve dün gece saat ona kadar dersteydim!"

Liseyi kıl payı bitiren ve okulu sonsuza dek bırakmaya yemin eden adam bilgisayar mühendisliği diploması almak için gece dersleri aldığını itiraf ettiğinde beni bir tüyle devirebilirdiniz. Freddy bilgisayar işlerinde her zaman iyi olmuştur - benimki bozulduğunda ne yapacağını bilirdi. Yani bu alan ona uyuyor. Ve liseden beri çalıştığı mavi yakalı işlerden çok daha iyi para kazanıyor.

Şaşırtıcı olan şu ki, beni de okula dönmeye ikna etti. Sonbaharda ders almaya başlayacağım. İster inanın ister , ben gerçekten

Heyecanlıyım. Büyüyünce ne olmak istediğimi hâlâ bilmiyorum ama seçeneklerimin olması güzel olacak.

Öne doğru eğilip onu burnundan öpüyorum. "Bir yere gitmem gerekiyor. Ama sen yatakta kalabilirsin."

Daha derin bir öpücük için beni kendine çekiyor. Yemin ederim, Freddy dünyada sabah nefesi olmayan tek erkek. "Akşam yemeğinden önce evde olur musun?"

"Emin olabilirsin."

Bir saat sonra, D treniyle Manhattan'a gidiyorum. Metroda otururken zaman geçirmek için telefonumdan internette geziniyorum. Alışkanlık haline geldiği üzere, yaptığım ilk şey haber sitelerinde Adam Barnett'ten bahsedilip bahsedilmediğini kontrol etmek oluyor.

Freddy, Adam'ı kulübede bana silah doğrulturken bulduktan sonra polisi aradı. Adam ilk başta her zaman yaptığı gibi yalan söyleyerek kurtulmaya çalıştı. Ama kanıtlar çok güçlüydü. Sonunda Adam, Glen MacNeil ve Irina Brunner cinayetlerinden suçlu bulundu. Yapması gereken en akıllıca şey buydu. İtirafı karşılığında, Victoria'yı öldürmeye teşebbüs suçundan peşine düşmediler... ve çok satan bir yazar iki kişiyi öldürdüğünde ortaya çıkacağı kesin olan uzun bir medya sirkinden kaçındılar. Ayrıca anne babasının ve kardeşinin ölümleriyle ilgili daha fazla soruşturma yapılmayacağına dair bir anlaşma da vardı.

Adam şu anda New York eyalet hapishanesinde yirmi beş yıl ile ömür boyu arasında değişen iki hapis cezasını çekmektedir. Yani eninde sonunda hapisten çıkması için küçük bir şans var. Seksen beş yaşına geldiğinde.

Adam'la ilgili bir haber buldum ama küçük bir haber. *The Vixen*'in tüm geliri şiddet gören kadınlar yararına bir hayır kurumuna bağışlanacak. Sanırım bu da bir başlangıç.

Metrodan indiğimde gideceğim yer Manhattan'da küçük bir brunch mekânı. Son zamanlarda çok yoğun çalışıyorum ve boş zamanımın çoğunu Freddy ile geçiriyorum, bu yüzden Maggie beni brunch'a davet etmek için mesaj attığında, bu şansa atladım. Victoria'nın cenazesinden beri onu görmemiştim. Son duyduğuma göre erkek arkadaşı şehre daha yakın bir iş bulmuş ve taşınmışlar.

Saat ona çeyrek kala kalabalık lokantaya varıyorum, brunch telaşını zar zor atlatıyorum. Maggie bana buranın en iyi Fransız tostuna sahip olduğunu söyledi, ancak ben omletten yanayım. Yulaf ezmesi hariç her şey. Bir daha yulaf ezmesi yiyebileceğimi sanmıyorum.

Maggie bize bir masa ayarladı bile. Sessiz bir sohbet yapabilmemiz için bir köşeye sıkışmış, biraz izole olmuş. Kızıl saçları yüzüne dökülmüş ve o büyük evi temizlerken olduğundan daha güzel görünüyor. Yeşil bluzu çok güzel ve daha önce taktığını hiç görmediğim ışıltılı bir kolyesi var. Beni gördüğünde heyecanla el sallıyor.

"Sylvia!" diye bağırıyor. "Buraya gel."

Dört küçük çocuğuyla bir ailenin ve masaya ulaşmak için yemek dolu tepsiler taşıyan iki garsonun yanından geçiyorum. Onun karşısındaki koltuğa kaymaya başlıyorum ama bunu yapamadan ayağa fırlıyor ve bana sarılıyor. Tipik Maggie.

"Seni görmek çok güzel!" diyor heyecanla.

İkimiz de koltuklarımıza yerleşiyoruz ve ben menünün kenarından Maggie'ye bakıyorum. İnanılmaz görünüyor. Bunu anlayamıyorum. Şu anda her ne yapıyorsa ona uyuyor. Sanırım Montauk'taki o evde bir şey onun hayatını emiyor olmalı.

"Yeni işin nasıl?" Ona sordum.

Maggie son telefon konuşmamızda bana Queens'te yeni bir temizlik işi bulduğunu söyledi. Bu konuda yeterince mutlu görünüyordu. "Bilirsin işte. Her zamanki gibi. Çok ürkütücü bir şey değil. Peki ya sen?"

"Sadece garsonluk yapıyorum," diyorum. Okula geri döneceğim gerçeğinden bahsetmiyorum. Maggie'nin de aynı şeyi yapmadığı için kendini suçlu hissetmesini istemiyorum.

Garsonumuz geldi ve siparişlerimizi aldı. Maggie için Fransız tostu, benim için de batı usulü omlet. Garson gittikten sonra, eğildi ve sesini alçalttı.

"Onu görmeye gittin mi?" diye soruyor.

"Kimi?"

Bana komik bir bakış attı. "kim? Adam." Başımı

sallıyorum. "Hayır. Tabii ki hayır."

Adam'ın cezasını çekerken gösterildiği haberleri gördüm ve ölü gibi görünüyordu. Adam gibi bir adamın hapishanede işi iyi gitmez. Ölmeyi dilemiş gibi görünüyordu. New York'ta idam cezası olsaydı, hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmektense zehirli iğneyle öldürülmeyi tercih edebilirdi.

"Öyle mi?" Ben sordum.

Kolyesinden sarkan elmas tılsımla oynuyor. O kolyede çok tanıdık gelen bir şey var, beni rahatsız ediyor. "Bir kere," diye itiraf ediyor.

"Gerçekten mi?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Neden?" Omuz silkiyor. "Yapmadığına

şaşırdım."

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

Homurdanıyor. "Hadi ama Sylvia. *Benim*. Numara yapmana gerek

yok." "Ne numarası?"

Gözlerim Maggie'nin boynundaki kolyeye geri dönüyor. Sonra birden kolyenin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlıyorum.

Kar tanesi. Victoria'nın onunla ilk tanıştığım gün taktığının aynısı. Adam'ın ona hediye ettiği.

Maggie o kolyeyi nasıl aldı? Evden mi aldı? Elbette, bu o kadar önemli bir şey mi? Victoria'nın kolyesiydi ve o artık yok.

Ama Maggie'nin o kolyeyi takmasıyla ilgili bir şey beni çok huzursuz ediyor. Victoria'nın o gece ilk fırtına sırasında bana söylediği sözü hatırlıyorum:

Benimkini.

Görünüşe göre Adem karısının malları konusunda çok cömert davranmıştır. Özellikle de bazı kadınlar için.

"Hey," dedim. "Sana... bir şey sorabilir miyim

Maggie?" Başını salladı. "Tabii ki."

Maggie'nin çilli yüzünü inceliyorum. O büyük fırtınadan beri kafamın içinde dönüp duran bir soru vardı ve sormaya cesaret edememiştim. Ta ki bugüne kadar. "Bana Victoria'nın duvara tost makinesi fırlattığını gördüğünü ve mutfak duvarındaki göçüğün bundan kaynaklandığını söyledin."

Gülüyor. "Bu bir soru değil."

Kaşlarımı çattım. "Sanırım sorum şu, gerçekten yaptın mı?"

Maggie'nin yüzündeki tüm mizah izleri kaybolur. "Gerçekten ne yaptım?"

"Gerçekten gördün mü? Yoksa uydurdun mu?"

Pipetiyle su bardağını karıştırıyor. "Seni anlamıyorum, Sylvia. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum."

"Ne hakkında aynı sayfa?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Başını sallıyor. "Herkes Adam'ın bu olaydaki kötü adam olduğunu düşünüyordu. Ama sen ve ben gerçeği biliyoruz. Victoria'ya baksana. Tek yaptığı yatıp kalkmak ve abur cubur yemekti. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Ve sen... yaralandıktan sonra onunla nasıl ilgilendiğini gördün. Minnettar mıydı? Tabii ki hayır."

"Yani... tost makinesini fırlatmadı mı?"

"Hayır." Maggie kollarını göğsünde kavuşturdu. "O ."

Birden başım dönüyor, sanki kusacakmışım gibi

hissediyorum. "Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum.

"MacNeil iri bir adamdı. Adam için onu kulübeye tek başına sokmak çok zordu." Burnunu çekiyor. "Her neyse, benim işim onun için temizlik yapmaktı. Benden temizlik için yardım istediğinde, ona yardım ettim." Duraksıyor. "Tıpkı senin Victoria'dan kurtulmasına yardım ettiğin gibi."

Bir an için sesimi bulamadım. "O bir *kazaydı*." "Evet, tabii. Sen

nasıl istersen."

"Öyleydi!"

"Onunla yatman bir kaza mıydı?"

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "Hayır... ama..."

"Hey, ben taş atamam." Tekrar omuz silkiyor. "Ben de onunla seninle aynı ilişkiyi yaşadım. Sence Eva neden ikimizden de bu kadar nefret ediyordu?" Parmağını su bardağının kenarında gezdiriyor. "Yatakta inanılmaz, değil mi? Ve çok düşünceli. Ne zaman bir fırtına , iyi olup olmadığımdan emin olmak için beni arardı."

Midem bulanıyor. Adam'ın ilk büyük fırtınadan önce "annesiyle" konuştuğu zamanı hatırlıyorum. Ama konuşmuş olamazdı, annesi ölmüştü.

Maggie ile konuşuyordu.

"Steve iyi bir adam," diye devam ediyor, "ama kıyaslanamaz bile. Adam isteseydi onu Adam için gözümü kırpmadan bırakırdım." İç çekiyor. "Hapse girmesi çok yazık oldu. Gerçekten bir suç."

Garson kız yemeğimizle geldi. Batı usulü omleti önüme bırakıyor ve ben sarı yiyecek yığınına bakakalıyorum. Maggie Fransız tostunu iştahla mideye indiriyor ama benim iştahım kaçtı.

"Ben... Gitmeliyim..." Ben idare ederim.

Maggie sertçe başını kaldırıyor. "Sylvia, düşünmüyorsun değil mi... Aramızda bir anlaşma var, değil mi?"

Sandalyemin arkasına astığım çantama uzanıyorum. "Gitmem gerekiyor."

O daha tek kelime edemeden, restorandan koşarak çıktım. Adımı çağırdığını duyuyorum ama durmuyorum. Nefes alamıyorum. Cadde boyunca yarışıyorum, arabaların önünden geçerken korna seslerini duyuyorum. Ancak bir sonraki köşeye geldiğimde kalp atışlarım yavaşlıyor.

Sonra bir şeyin bileğimi mengene gibi sardığını hissediyorum. Bu Maggie.

Restorandan çıkarken beni takip etti. Sıska beyaz eli bileğimi kavrayarak kaçmamı engelledi. Restoran çalışanlarının ödeme yapmadan bu şekilde kaçmasına izin vermesine şaşırdım. Bana doğru eğilirken tutuşu sıkılaşıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kimsenin dikkatini çekip çekmediğini görmek için caddeye bakıyorum. Tabii ki, burası New York. Herkes kendi işine bakıyor, tıpkı onu kurtardığımda yaşlı kadın yiyeceklerini kaldırıma düşürdüğünde yaptıkları gibi - şimdi yıllar önceymiş gibi geliyor. "Sadece... biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Maggie, nefesindeki tarçınlı Fransız tostunun kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğiliyor. "Victoria'yı öldüren sensin. Benim hakkımda tek kelime edersen, sen de batarsın."

Kahverengi gözleri buz gibi. Parmakları derimde çürükler bırakacak kadar sert ısırıyor. Mack gibi bir adamı kaldırabildiğine göre çok güçlü olmalı.

"Anladın mı?" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Evet."

"Söyle. Anladığını söyle."

"Anladım."

Gözleri bir an yüzümü inceliyor, sonra gitmeme izin veriyor. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki kalp krizinden ölecekmişim gibi hissediyorum. Ve en kötüsü de yapabileceğim hiçbir şey yok.

Maggie'nin yanlış bir şey yaptığına dair hiçbir kanıt yok. Onun da dediği gibi, Adam tek kelime etmedi. Victoria'yı merdivenlerden aşağı iten bendim. Hapse girme ihtimali olan biri varsa o da benim.

Onun sözüne karşılık benimki.

Maggie bana son bir kez bakıyor ve restorana dönüp kahvaltısını bitirmek için arkasını dönüyor. Caddeye adım atarken onu izliyorum. Kırmızı ışıkta yavaşlamayan Kia Sorrento'yu görüyorum. İçimde bir his

deja vu, yine o yaşlı kadını tehlikeden uzaklaştırdığım o sonbahar gününü hatırlıyorum.

Bunu takip eden bir saniyede, kaldırımdaki kanı hayal ediyorum. Gıcırdayan tekerlekler. Yoldan geçenlerin çığlıkları. Sonra bir ambulans. Bir itfaiye aracı. Ya da belki sadece morga doğru bir yolculuk. Her şeyin önümde geliştiğini görüyorum.

> Bir zamanlar kahramandım ve bakın beni nereye getirdi. Bu sefer hiçbir şey yapmayacağım.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bir kitabın ilk taslağını bitirdiğimde, her zaman söylediğim ilk şey "Bitirdim ama berbat" olur. Bu yüzden bu kitabı berbat olmaktan çıkarmamda bana yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Sınırsız ve dizginlenemez coşkun için anneme teşekkür ederim. Kate'e hem olumlu desteği hem de harika ve kapsamlı editörlük işi için teşekkür ederim. Jen'e her zamanki anlayışlı eleştirileri için teşekkür ederim. Rebecca'ya harika tavsiyeleri için teşekkürler. Rhona'ya, her zaman başka bir kapağa bakmaya hazır olduğu için teşekkürler. Muhteşem yazı grubuma teşekkürler. Hayatımda böyle bir desteğe sahip olmak inanılmaz. Ailemin geri kalanına da teşekkür ederim. Teşvikiniz olmadan, bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

OceanofPDF.com

The Wife Upstairs'i okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen bana fizzziatrist@gmail.com adresinden bir e-posta gönderin. Sizden haber almak . Ya da Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün!

Web siteme göz atın:

http://doccartoon.blogspot.com/

Bu arada, lütfen yeni kitabım *Kusursuz Oğul*'dan kısa bir alıntının tadını çıkarın...

OceanofPDF.com

Mükemmel Evlat

En sevdiğin çocuğun olmaması gerekiyor.

Çoğu anneye sorarsanız, "Sammy gerçekten zeki ama Nicole'ün harika bir kalbi var" gibi bir şey söyleyeceklerdir. Seçim yapmayı reddederler. Ve bazıları samimidir. Bazı anneler her iki çocuğunu da gerçekten eşit derecede sever.

Diğerleri, benim gibi, dişlerinin arasından yalan söylüyor.

"Günaydın!" On dört yaşındaki kızım Hannah mutfağa girerken "Günaydın!" diyorum. Üzerinde çıplak ayakları ve eski bir spor şortu vardı; kızıl kahverengi saçları yüzüne dağılmıştı. Giyinmiş ve okula gitmeye hazır olması gerekiyordu ama belli ki değil. Hazırlanmak için her zaman mümkün olan son saniyeye kadar bekler. Okul servisine yetişip yetişemeyeceği konusunda beni merakta bırakmayı seviyor. Ama tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla, başının etini yemenin hiçbir faydası olmuyor, sadece onu yavaşlatıyor gibi görünüyor - ben de tavada çırptığım yumurtalara dönüyorum.

"Anne!" Hannah artık bu kelimeyi, sesinde kelimeyi en az iki heceye çıkaran mızmız bir ton olmadan söyleyemiyor gibi görünüyor. *Mo-om*. İlk kez "anne" dediğinde ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum. Eski naif halime başımı sallıyorum. "Neden böyle söylemek zorundasın ki?"

"Ne gibi söyleyeyim? Sadece 'Günaydın' dedim."

"Doğru." Hannah inliyor. "Bunun gibi."

"Ne gibi?"

"Sanki... Aman Tanrım, ne demek istediğimi

anlıyorsun." "Gerçekten bilmiyorum, Hannah."

" söylüyorsun... Bilmiyorum. Öyle söyleme."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dikkatimi tekrar yumurtalara veriyorum. Gerçekten harika yumurtalar yapmaktan gurur duyuyorum. Bu benim süper güçlerimden biri. Yumurtalarım o kadar güzel ki Hannah'nın arkadaşlarından biri yatıya kaldıkları bir günün ertesi sabahı onları yediğinde, okullarında öğle yemeği görevlisi olmam gerektiğini söyledi. Bu en büyük iltifattı.

Hannah yüksek sesle esniyor ve kafasındaki fare yuvasını kaşıyor. "Kahvaltıda ne var?"

İroniyi görmezden geliyorum: Hannah'ya yumurta pişirirken kahvaltı için ne yaptığını sorsaydım, sinir krizi geçirirdi. "Yumurta yapıyorum."

"*Yumurta* mı? Yumurtadan *nefret ederim*."

"Sen neden bahsediyorsun? En sevdiğin kahvaltının yumurta olduğunu sanıyordum."

"Evet. Sekiz falan."

Yumurtaları yavaşça karıştırmak için kullandığım spatulayı yere bıraktım. İyi yumurta yapmanın püf noktası budur. Az ve yavaş pişirin. "Bu hafta sonu senin için yaptım ve sen hepsini yedin."

"Evet, ama bu onların benim *favorim* olduğu anlamına gelmiyor. Tanrım, anne."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Son zamanlarda kızımla yaptığım her konuşma, ona gerçekten kötü bir şey söylememeye çalıştığım bir egzersiz gibi görünüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendi kendime mantramı tekrarlıyorum: *Ben yetişkinim. Bu sadece bir evre.*

On dört yıl sonra, bunun sadece bir aşama olduğuna kendimi ikna etmek daha zor. "Kahvaltıda başka ne var?" Hannah bir metre boyunda olmasına rağmen soruyor.

Buzdolabından uzakta ve kilerden bir metre uzakta. "Donmuş waffle mı?"

"İğrenç." Dilini çıkarıyor. "Başka ne var?"

"Kendine biraz soğuk mısır gevreği yapabilirsin."

"Ne tür mısır gevreğimiz var?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum, Hannah. Git kilere bak."

Ayağa kalkarken öyle bir homurdanıyor ki, insana lise birinci sınıf öğrencisi değil de doksan yaşında olduğunu düşündürüyor. Kilere doğru topallayarak gidiyor ve mısır gevreği kutularını dikkatle inceliyor.

Hannah mısır gevreği seçimini düşünürken oğlum Liam da mutfakta bize katılıyor. Kız kardeşinin aksine Liam'ın üzerinde şaşırtıcı derecede güzel mavi düğmeli bir gömlek ve haki pantolon var. Yazın boyu beş santim uzadığında ve eski kıyafetleri komik bir şekilde kısa göründüğünde ona yeni bir gardırop almıştım. Kısa süre önce on altı yaşına girdi, yani geçen ay kocamla birlikte ehliyet almak için DMV'ye gitti. Oğlumun ehliyet almasının beni dehşete düşüreceğini düşünmüştüm ama bu konuda garip bir şekilde sakinim. Liam iyi bir sürücü olacak. Dikkatli olacak, yola çok dikkat edecek ve asla alkollü araç kullanmayacak. Bu kadarından eminim.

Araba kullanmasından bu yüzden endişelenmiyorum. "Yumurta. Yumurtaya bayılırım. Teşekkürler, anne!"

Liam'ın dudakları minnettar bir gülümsemeye dönüştü. Her zaman çekici bir çocuktu, ama son birkaç yılda düpedüz yakışıklı oldu. Geçen hafta sonu ailecek bir restorandaydık ve yirmili yaşlarında bir kadının ona ikinci kez baktığını gördüm. Yetişkin biri onu süzüyordu! Kalın siyah saçlarında ve gülümsediğinde neredeyse parıldayan çikolata rengi gözlerinde bir şeyler var. Hannah'nın aksine Liam'ın diş tellerine hiç ihtiyacı olmadı ve gülümsemesi bir sıra mükemmel düz, beyaz dişi ortaya çıkarıyor.

Anneme göre Liam, babamın gençliğindeki haline çok benziyor. Babam ben çocukken öldü ve onu neredeyse hiç hatırlamıyorum ama fotoğraflarını gördüm ve benzerliğin esrarengiz olduğuna katılıyorum. O fotoğraflardan birini yatağımın yanındaki çekmecede saklıyorum ve son zamanlarda ona her baktığımda göğsümde bir sızı hissediyorum. Babamın benim büyüdüğümü hiç göremeyeceğini bilmek yeterince zordu ve tıpkı ona benzeyen torunuyla hiç tanışamayacağını bilmek de ayrı bir acı.

Hannah kilerden bir kutu Cheerios çıkarıyor ve burnu kırışarak etiketi inceliyor.

"Cheerios'un içinde ne var?" diye sordu bana. "Zehir."

"Anne!" Burada en az dört hece vardı. *M-o-o-om*. "Kilo vermeye ve sağlıklı olmaya çalıştığımı *biliyorsun*. Sağlıklı olmamı istemiyor musun?"

Hannah her zaman biraz tombul olmuştur. Bence sevimli görünüyor, ancak son bir yıldır, vermek için hiçbir şey yapmamasına rağmen, on kilo vermeyi takıntı haline getirdi. Aslında, geçen ay bir anneler gecesine götürmek üzere guacamole ile eşleştirmeyi planladığım bir paket cipsi eve getirdiğimde, Hannah ben daha kapıdan çıkmadan onu parçaladı. Ben de dilimlenmiş elma götürdüm. Beni bir daha davet etmediler.

"Elbette sağlıklı olmanı istiyorum," diyorum.

Gözlerini deviriyor. Hannah göz devirmede ustalaştı. Bu onun en sevdiği yüz ifadesi. Ondan yapmak istemediği bir şeyi yapmasını istediğimde kullanılabiliyor. Ya da çok saçma bir şey söylediğimde, buna dayanamıyor. Ya da en iyisi, herhangi bir sevgi ya da şefkat ifade ettiğimde.

Liam'a "Yumurtalar iki dakika içinde" diyorum.

"Acelem yok. Biraz portakal suyu içeceğim." Liam buzdolabına doğru gidiyor ama yeterince hızlı değil. Hannah bir litre sütü almak için onu kenara itiyor. Liam kaşlarını kaldırıyor ama yorum yapmadan kız kardeşinin bunu yapmasına izin veriyor.

"Neden böyle giyindin Liam?" Ocağın altını kapatırken soruyorum. Oğlum genellikle hava nasıl olursa olsun kot pantolon ve tişört giyer. Temiz olduklarında mutlu oluyorum.

"Münazara." Sonunda sıra ona gelir ve buzdolabından portakal suyunu alır. Kendine bir bardak dolduruyor, o kadar dolu ki meyve suyu kenarları yalıyor ve taşmakla tehdit ediyor. Dünyadaki her genç gibi Liam da sırık gibi ve atletik bir yapıya sahip olmasına rağmen çok iştahlı. "Okuldan sonra Lincoln Lisesi'ne karşı yarışacağız."

"İzlemeye gelebilir miyim?"

Hannah gözlerini deviriyor. "*Ciddi* misin? Liam'ın tartışmaları çok sıkıcı."

Liam çarpık bir şekilde gülümsüyor ve portakal suyundan bir yudum alıyor. "O haklı. Senin için eğlenceli olmayacak."

Yumurtaları onun için bir tabağa sıyırıyorum, Hannah için yaptığım yumurtalara ek olarak kendi payını da ona veriyorum. Eğer isterse kocam için daha sonra bir şeyler hazırlarım; Jason koşudan çok geçmeden dönmüş olur. "Eğer orada olursan eğlenceli olacak."

"Tamam, tabii." Liam yumurta tabağına yumuldu. Nedense çocuklarımın yemek yemesini izlemekten büyük zevk alıyorum. Bu, emzirdiğim zamanlara kadar uzanıyor. (Hannah bunun çok tuhaf olduğunu söylüyor.) "Bu yumurtalar harika anne."

"Teşekkür ."

"Gizli malzemen ne?" Ona göz

kırpıyorum. "Aşk."

Hannah hayatımda duyduğum en uzun iç çekişi yaptı. En az beş saniye sürüyor - ki bu bir iç çekiş için uzun bir süre. "Aman *Tanrım*, gizli malzeme Parmesan peyniri. Annem yumurtaların içine *hep* parmesan peyniri koyardı. Bunu biliyorsun Liam. Tanrım, sen tam bir..."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ben tam bir neyim,

Hannah." "Ne olduğunu biliyorsun."

Bir an için ikisi birbirlerine bakıyorlar ve oda o kadar sessiz ki kahve makinesinin uğultusunu duyabiliyorum. Ama sonra Liam

yüksek sesle homurdanıyor ve yumurtalarına geri dönüyor. Kız kardeşinin sinirliliğini görmezden gelme yeteneğini kıskanıyorum. Yumurtalar benim süper gücümse, Hannah'yı görmezden gelmek de Liam'ınki. Söylediği hiçbir şey onu etkilemiyor. Ve gerçek şu ki, tartışmalarına rağmen Hannah Liam'a tapıyor. Yürümeye başladığı andan itibaren onu takip ediyordu. Bugünlerde muhtemelen evdeki en sevdiği kişi o. Sanırım Jason ve muhtemelen telefonundan sonra dördüncü sırada ben geliyorum.

"Sanırım bugün yumurtaların tadı özellikle güzel," diyor Liam. Ve gülümsüyor, Hannah'nın haksız yere uzun olduğundan şikâyet ettiği kirpikleriyle bana göz kırpıyor. "Teşekkürler anne. Sen en iyisisin."

Hannah da gözlerini deviriyor.

Hannah'yı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Onu kendi hayatımdan daha çok seviyorum.

O benim kızım. O benim küçük kızım.

Ama Liam benim favorim. Elimde değil. O doğduğu ve ben anne olduğum andan itibaren, kaç çocuğum olursa olsun, onun benim favorim olacağını . Başka kimsenin şansı yoktu. Hannah yumurtalarımı daha çok sevse ve gözlerini devirmese bile fark etmezdi. Liam yine de benim favorim olacaktı.

O benim favorim, neler yapabileceğini bilsem bile.

Ve onu varlığımın her zerresiyle koruyacağım.

Mükemmel Oğul'u bugün Amazon'dan satın alın!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.